

گنو کے ۛرود پتر

(Notes from the underground)

نوشتہ کار : فیودر دستوئفسکی

رجانک کار : ڈاکٹر علی دوست بلوچ

بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

www.balochiacademy.org

Email: balochiacademy@gmail.com

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں اکیڈمی ۽ انت۔
بیدے اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ کت نہ کنت۔

(انسٹرنیٹ ایڈیشن)

گنو کے ۽ رود پتر

(گدار)

ڈاکٹر علی دوست بلوچ

2018

ISBN: 978-969-680-042-2

نہاد : 150 کلیدار

اکیڈمی ۽ اے کتاب ماں ذکی پرنٹنگ پریس کراچی ۽ چاپ کتگ۔

نامدات

ہماہانی نامء کہ پہ ڈیہہ ءزبانء
زرانت

فیودر دستوئیفسکی

(1821-1881)

فیودر دستوئیفسکی روسء نامداریں گدار نویس، احوال کار نبشته کارء
آزمائکارے آتء آما سکوء و دی بوتء وانگ ء زانگ ء بندات شه وتی لوگ ء ء
پدا پرائیوٹ اسکول ء ونت ء۔ آئی پت یک ریٹائرڈ فوجی یے آتء فیودر
دستوئیفسکی ء اولی گدار "Poor Folk" 1846ء ء چاپ بوت دستوئیفسکی ء
کسء، گدار ء آزمائکار دڑاہ دوست کنگ بوت آنتء۔ حاصل کن "Brothers
of Karamazov" ء "Crime and Punishment" باز نامدار
بوت آنتء۔

دگنو کے ء رود پتر (Notes from the underground)

ہمیش آنت شمنے دست ء آنتء۔ رجانک یک باز گرائیں کارے۔ پدا
ہم جہد ہمیش بوتگ کہ گوں گدار ء انصاف کنگ بہ بیت۔۔۔۔۔ بلے انصاف بوت
نہ کننت۔۔۔۔۔

گدار نویس نبشته کنت ”دنیا تہا لہتیں مردم گون نادر ہیں ذہن ذہن
زندگوارین انت۔ بوت کنت، کدی شما ہم چشیں مردمے گون دُچار کپتنگ ات۔
اے ڈائریء بامردیک حیالی این مردمے ہرچی کہ آئی نبشته کرتنگ آیک نادر ہیں
ذہن یے درشان انت“ مئے چاگردوڑوڑیں رسم رواجہاں پڑ انت۔ گام گام سہرا
اے پیمیں وئیل ء واقعہ گندگ ء اُشکنگ بنت۔ کہ آہانی گندگ ء اُشکنگ ء مردمے
جان ء پٹ پادکائنت ء برے برے مردمے راکندگ ہم کیت انت“۔

ڈاکٹر علی دوست بلوچ

(1)

من یک نادراہ ء بیزاریں مردے اُوں۔ منی دل شہ حسد، کینگ ء
 ڈژ منی ء پُر انت، منی ڈیل ء بالاد ء تہا چ پیسیں دلکشی یے گندگ نہ بیت۔ منی دل ہم
 ٹکر ٹکر انت، اے راستی یے کہ من وتی اصلیں نادراہی ء وت نزائیں ء منا اے
 اندازگ نیست کہ اے چونیں نادراہی یے کہ منا چو وروک ء ڈول ء ورگ ء
 انت، اے بارو من ہچ بریک ڈاکٹریے ء گورانہ شنگ اُوں۔ اے پیم ہم نہ انت
 کہ من ڈاکٹری ء علم ء نہ من ایں ء ڈاکٹریے داروانی سرا منا بیسہ نیست۔ من گوں
 بیسہ ء شمارا گشیں کہ منا اے دوستانی سرا باور انت ء من گوں دل ء جہلانکی ء ایشانی
 قدر ء آرزشت ء من ایں من یک مزنیں وانندگیں مردے اُوں، بلے من نزوریں
 سکتے ء واہند نہ اُوں بس اے گشگ بوت کنت کہ من کمیں وہم ء آماج اُوں۔ پدا ہم
 شما ہرچی کہ سر پد بیت۔ من اے فیصلہ کرتگ من ڈاکٹریے حدانہ رویں، راستیں گپ
 ایش انت کہ من وتی باطن ء وتی نادراہی ء بارو اڈاکٹریے سر پد کرت نہ کنیں ء وتی ہچ
 گپ ء گوں پیلوی ء درشان کرت نہ کنیں ء وہد یکہ منی زُبان منی دل ء رازاں پد
 کرت مہ کنت گدا ڈاکٹر کجام نادراہی ء دارو ء درمان ء کنت؟ من زائیں کہ اے

پیم کنتگ منا زیات زیان دنت، بلے اے زانگ ء ابید من ڈاکٹر ء کرا روگا بلے
 پائیدگ سر پد بنیں۔ منی نادراہی گیش بیت، بلے کہ گیش بیت منا ہج پرواہ نیست، شما
 منا اگاں مرگ ء ہا ترا تہنا یلہ بد بیت۔

اے نادراہی مناشہ بیست سال ء گون انت ء اے و ہد ء منی عمر چل سال
 انت، من یک عزت دار ء شرپ داریں سرکاری اگد ہے ء سرا کار کرتگ، من
 یک بد باطن ء کینگ داروکیں افسرے بوتگ اوں، پھر ء و تا مزن لیکگ منی زند ء
 بہرے بوتگنت۔ منا گوں ملام ء جو پے ء مزینں نفر تے بوتگ، اے بار و امن کرتگیں
 کردانی برورد ء منوک اتوں، پرچہ کہ منی تہا نزوریں ستکی ء جاگہ گتگ ات، یک
 بکو اسیں تواز ہے، بلے من اے لبز انبشتہ نہ کنیں۔ من گوں مزینں چار ء تپا سے ء اے
 لبز نبشتہ کرتگ۔

برے برے کہ ضلورت منداں منا توار پر جت یا آہان ء پے من کارے
 کپت گڈ امن آہان ء شمری ء سرا بلے عزت کرتگ ات۔ اے پیم کنان ء ہماوشی ء
 دل ء تاہیر کہ منارستگ ات آئی درشان لبزانی تہا بوت نہ کنت۔ کسے ء راناوش ء
 ارسانی گوارگ ء گندان ء چو گٹھے منی دل ء پھل سر پتگ اتنت۔ چونائی ء اے
 لگوریں مردم اتاں، اے منی بد بہتی ات کہ گوں من ہنچیں مردے نزیک ات کہ
 آئی ء راہد اردی ء شرافت ء گوات ء ہم نہ جنگ ات۔ آئی ہر و ہدا مناتژن ء شگان
 جنگ ات۔ اے ظلم داں سال ء نیما بر جاہ منت ء پدا منی جان چٹ ات آئی وت اے
 نوکری یلہ دات ء زاناں کجا گار بوت اے منی ورنائی ات اے کسانیں و ہد ء تہا اے
 مرد ء منی زند ء تہا ہنچیں زہرے تالان کنائنت کہ آمنی حون ء تہا ہوار بوت، من شہ

انسان ء یک جناورے جوڑ بوت اؤں۔

بلے منی سنگلتاں! منی بد ابرمی ء نہاری ء تہا دا کہ یک خاصیں گپے ہم است
آت، شہ کسانى ء منا بالی مُرگانى شکار ء شوک آت۔ من مدام آہانى پٹ ء لوٹ ء در
اتکوں ء ہر کجا کہ من یک جنجشک یے بہ دیستیں، گڈ ابراں آئی ء راحدا ء نہ وانیتنگ
آت۔ اگاں یک زندگیاں مُرگے یا کسان، مزنیں جناورے منا بہ رستین آت گڑا من
آرا ہنچش در ء دام کرتگ آت کہ شیطان ء ہم وتی گوش گپتنگ اتنت دوتوکانى ہم
حیر نہ بوتگت۔ زرانانى پروشگ ء ہیر دنیگ اؤں کارے بوتگت۔ ایش آت منی
حال ء احوال ء کار ء وڑ ء پیم۔

وہدے من شمارا اے گشت کہ من یک ظالم، بے درد ء بے رحمیں سرکاری
افسرے اتوں۔ گڑا من دز وگ بندگ ء اتوں ء اے پیمان وتی ابرمی عادت ء براں
تسلّا دنیگا اتوں من یک پیمیں وشى یے مارگ ء اتوں کہ شامنا ہے وڑرانگ ء ات
وہدیکہ اسلا من اے وڑ نہ اؤں۔ بلکیں اگاں اے گشتگ بہ بیت کہ من بالکل ایشی چپ
اؤں گڈا اے گپ زیات راست انت۔ اے جتنا نیں جبرگ منی زند ء شریں مڈی
انت۔ اے جتنا جتنا نیں حیاں و جبرگ منامدام شرمندگ کننت ء ایشاں منایک کور
چاتے ء دور دا تگ ء من یک ذہنی نادر ہے جوڑ بوتکوں اے دُرانیں گپاں منا وہمی
ایں مردے جوڑ کرتگ۔ بیات شمارا بگشیں بلے اے اؤں بگشیں آج شاپہ و تا ہمدردی
ودی کنگ نہ انت ء نیکہ آج شاپہلی لوگی انت، شامنا ہر چنکہ گناہگار بہ لیک ات۔
مناشے حیاں ولیکہانى پرواہ نیست۔

منی وتی جند ء منی ابرم عجت بوتگت۔ منی زند بے ڈولی ء آماج بوتگ۔ نہ
من یک پیلوں شیطانے جوڑ بوت اؤں نیکہ یک ہمدرد و دردواریں انسانے، نہ کہ

دیوتائے نہ کہ لو لگ و مولکے نوں من یک ء ہنہنائیں زندے گوازینگا اؤں ء مست ء
 ملنگ اؤں۔ من وتی اے حال ء وت ذمہ وار اؤں ء من زانیں کہ من وتاراوت برباد
 کرتگ ء اے حال ء سینتگ۔ یک زانتکار ء وانندگیں مردمی ء را اے پیم کنگی نہ ات
 چوش کہ من کرتگ نوزدہمی کرن ء یک بالغیں ورنہاہی ء را یک محکمیں کرد ء جوانیں
 کار ء کرد ء واہندے بوہگی ات۔ اے منی چل سال ء تجربت گشیت مرچی منی عمر چل
 سال انت، بلکین ء شما زان ات کہ چل سال یک مزین عمرے۔ اے عمر نوں
 پیری ء سدانی نیمگاروگا انت منی حیا ل ء شہ چل سال ء زیات زندگ بوہگ بے کار،
 بے وڑ ء گیر اخلاقی عملے۔ شہ چل سال ء زیات زندگ بووکیں مردم کئے بوت
 کنت؟ شما گوں ایمانداری ء پکر بکن ات۔ من ایشی ء پسو ادیں۔ ہما کہ احمق ء
 بے کاریں مردماں من اے گپ ء شری ء سرا مہلوک ء دیما پد رکنگا اؤں کہ من وت
 شست و ہپتا دسال زندگی کنیں ء وت تجربت کنیں کہ مزین عمر گوازی نوکیں مردمانی سرا
 چے گوزیت۔

کمیں بوشت ات! من کمیں دے بالا کنیں۔ شما پکر کرت کہ من کمیں وتی
 وش تہی ء پد رکنگا اؤں بے یک رندے پدا شمار دات۔ من اینکس زیات وش تبیں
 انسانے نہ اؤں، پدہم شہ وتی رپٹگا شمارا زیات پریشان نہ کنیں۔ شمارا اے جہست
 کنگ ء حق است انت کہ من کئے اؤں۔ منی پسو ایش انت کہ من یک کالج
 یے ء جہگیر اؤں۔ اے نوکری ء ہتاورگ ء چرگ ءے بازیں درانت۔

گوستگیں سال ء وہدے یک دوریں سیادیے ء مناشش ہزار روبل ء
 واہند جوڑ کرت۔ گڈا من اے نوکری ء راج نہ کرت ء وتی لوگ ء اتک ء آرا مے سرا
 نشت اؤں۔

من ساریء ہم ہدا آتوں بلے باڑہء سرا۔ بلے نون من ایشیء را گیتگ
 اے یکا یک کوٹی ے باز کسان ء گندگیں بو ہے ہنزہ انت۔ شہر باز دور ء کلگی
 عکبھیء انت۔ منی گس ء کار کنوک یک جاہل ء ڈبیہ ء کلگی زالے باز سادگ بلکنہ
 احمقے۔ شہ آئی جان ء پچاں عجیبیں گندیں بو ہے تالان بیت انت۔ منی سگتاں منا
 صلہء دا تگ کہ پیٹز برگ ء آپ وہو اپہ من شرنہ انت پرے حاترا منازوتاں زوت
 دگہ جا گہے روگ لوٹیت۔ من وتی اے دوست واہ ء مہر وانانی صلہا ہانی منت واروں
 بلے پدا ہم من ہدا نندگ لوٹیں۔ من شہ ادا ہچ جاہ رو گانہ اوں، نہ رویں نہ رویں بس
 من گشتوں۔۔۔ ہمانگو بو۔۔۔ بس گشت اول کہ نہ رویں شمارا منی ادا نندگ یادگہ
 جا گہے ء رو وگا چے کار انت، بلے یک مڑا ہدار ء جوانیں مردمے ء اے پیسیں پسو
 دنیگ آیا شتریں گئے؟

-----ہجیرناں-----

گڈ ابیات نون من شمارا وتی بارودگہ گیشتریں گپ گشیں۔

(2)

شمارا اے گپ دوست بیت یا نہ بیت۔ من وتی گپ ءالم کنیں۔ ایشی ء سبب اے اُوں اَسْت انت کہ من یک انسانے اُوں کرم ء لو لگے نہ اُوں۔ من شمارا اے گشیں کہ منی باز رنداوا ہش بوتگ کہ دز یگتیں من یک کر مے بُو تین اتوں بلے بلکنہ منی انکس ہم اَر زشت نہ انت۔ شرپ داریں مردماں! من سو گند وریں کہ منی نادرا ہی ء علاج نیست ء اے گپ ء ایوکا من وت زانیں دوہمی آں پوہ کنگ منی وس نئے کارے نہ انت۔ نوز دہمی کرن ء من یک آپ ء لا پیں مردے اتوں پیٹرز برگ ڈولیں مز نہیں شہریے ء لس مہلوک نشت نہ کنت بلے ایشی امید کہ ورگ ء چرگ نئے ہا ترا ہرچی است ات، من وارت کُرت نہ کُت پرچہ کہ شہ نادرا ہی ء سبب ء منی دل ورگانیا ہمت۔ شماہمے پکر کنگا ات کہ من وتی بے وسی ء درشان کنان ء شمے ہمدردیاں کنگ لوٹیں۔ بلے اے پیم نہ انت مگہ اے دی راست انت داں کہ من وتی نادرا ہی ء ڈینڈ مہ کناں دِکم نہ ہاں۔

بازیں مردمانی تہا و تارا مز ن لیکگ نئے جبرگ سک زیات بیت انت ء آوتی نزوریانی سرا اُوں پھر بند انت۔ من دی ہنچش کُت کُرت بلکنہ شہ دوہمی آں زیات۔ بلے جیڑہ ء سرازیات گپ ء تران اگاں مہ بیت تا شتر تر انت۔ ہمک چیزے کیشی اُوں یک نادرا ہی یے۔

اے پیمیں مردم اُوں است انت کہ دوہمی آنی دیما وتی نزوریاں گوں پھر ء

درشان کفنت۔ من شہ ہماہاں کیلے اُوں بلکنہ منی اندرء اے جہرگ شہ دوہمی آں
 زیات انت۔ من شہ جنگ ء مڑانی دُور جہیں۔ بلے ہما جاہ ء کہ من وتارا راست
 سر پد بنیں، گڈا اُو دامن بہہ پُشتانہ کنزیں۔

بلکنہ اے ہوں نادر اہی ء یک تہرے بلے ادا اُوں من پکائی ء ساڑی اُوں۔
 حیریک میلٹ ء واستہ ما اے بن گپ ء یکر ایر کنیں۔ نوں شما اے نگش ات کہ اے
 پیم پر چہ بیت۔ کہ وہدے من یک جوانیں حیا ل ء لیکہ ءے نیم گادگوش گور کنیں گڈا ہما
 ساعت ء چیزے نا چیزے اڑاند منی دیما چوکوہ ء مک بنت۔ بلکنہ منی حیا ل رد بہ بیت ء
 ہما اڑاند ء ہما وہدا بوگی بیت۔ اے ذراہ سحت ء لیب انت۔ مگہ پدا اے پیم بیت کہ منی
 دُرائیں واب ء واہش بیگوہ بہنت ء ہچ چیزے تہا منی دل نہ لگیت ء من پدا ہما پیشی
 مردم جوڑ بنیں۔ منا باور انت کہ اے پیمیں حیا ل منارا ستیں راہ ء روگ ء نیلنت۔
 بندات ء مناشہ اے گپاں باز بد اہتگ ات من اے نزائیں کہ اے پیم گوں دوہمی
 آں بیت یا نہ بیت بلے منی پیلو یں زند گوں ہے پیمیں گرو چیا ل گوستگ ء ہے پیمیں
 گندگیں حیا ل اں منی زند عذاب کُرتگ۔ گام گام ء سرا شرمندگی ء آماچ بنیں۔ یک
 عجیبیں حیا لے منی دل ء اہتگ۔ اے یک باز گندگیں ء زلیلیں حیا لے۔ آیش کہ پیڑز
 برگ ء ہماوشی، لیب وگوازی، سیل و سواد کہ آست انت اے ذراہ ادا فضول ء بے کار
 مارگ بنت۔ بلکنہ ایوکا منی واستہ۔ من یک انچیں حرا ہیں مردے اُوں کہ وشی اثر من
 جہہ انت۔ اے دُرائیں گپ منا چو وروک ء ڈول ء ورگ ء انت ء من شہ دُنیا ء
 دُرائیں وشیاں ز بہراؤں۔

بلے من اُوں شہ ز مانگ ء وتی پر وش نہ من ات ء گوں ہے بے وڑیں

حیالاں وتی واستہ وشی در گیتلگ۔ ہاں بازیں وشی ء من واروارہے گئیں کہ من وش بوہگ ء رازدر گیتلگ۔

چے دُنیا ء کسے ء رامنی وڑیں وشی رستگ انت؟ بیات! شماراے وشیاں باروا بگشیں۔ اے وتی زانگ بلکنہ وت پرستی ء یک نوکیں دُنیاے۔ زلتے چات ء کپگ ء ابید ء اؤں وشی ء وشکامی ء مڑگ گرگ۔ اداہما جاہ کیت انت کہ شہ آئی زیات جہل کپگ ء بے عزت بوہگ ءے گڈی سیمسر انت چوش کہ اے پیم حیال کنگ اؤں تُر سناک انت بلے ایشی ء ابید ء دگہ راہ نیست۔ اے ہما منزل انت کہ شہ ادا اگاں کسے واتر کنگ بلوٹیت ہچ بوت نہ کنت۔

شہ ایشی اؤں زیات بے وڑیں ء احمقیں گپ بلکنہ دُر اینیں حرابی ء گندگی آئی بززہ ایش کہ اے ذراہ گیش زانتکاری ء درشان کنگ ء جہد ابوہگ ء انت۔ لہتیں چیز مال ء مملکت ء باروا انت۔ پرے حاتر بازیں گپ اؤں ہوار بوت کنت۔

بلے اے دُر اینیں گپان ء ثابت کنگ گزان انت۔ شماے پکر کنکا ات کہ اے مردم چونیں بے مانا ء فضولیں گپ کنکا انت۔ بلے آگپ کہ من شری ء درشان کنگ لوگا اؤں آہانی سیادی گوں تزن ء بچکند ء وش تبی ء انت من انگہ شری ء سراگشگ لوٹیں۔

چوش کہ من اگاں حرابیں کارے یاسودائی ء تہا بے ایمانی یے کُرتگ گڈا روچے ناروچے مناتچ دینگی کپیت۔ بلے اگاں من سوب مند بوت اؤں ء منی گناہ کسی دیما پد رنہ بوت گڈا منا چنکس وشی بیت شما ایشی اندازگ ء جت کن ات؟ منی نرے دلہر وشی ء نا ایتی ء تہا اؤں یک وشی یے آست انت۔ خاص کن کہ یک

مردمے گڈ و منج تہا بہ بیت۔

بلے وہد یکہ شہمات لگیت گڈا دُرانیں وشی بیگواہ بیت ایشی ء دوہمی
پہنات ء اندازگ شہ ساری ء جنگ بہ بیت۔ بلے ہمک گپے بھتام بحت ء سرا
جنگ مہ بیت۔ مستریں پھرء گپ ایش انت کہ وتی ڈوہا دوہمی ء سرا بجن۔ ابرمی
قانو دہے گشیت۔ شہ درستاں ساری اے وش پکھی کہ من دُنیا ء زانتکار تریں مردم
اوں۔ بلے اے دی راست انت کہ وتی بے وکوبی ء من ایں بلے اے وڑ ہم بیت
انت کہ منا وتی بے وکوبی ء سرا کندگ اوں کیت انت۔ پدا اوں اے منی زند ء منی
نادرا ہی انت کہ من چے پکر کنیں۔ بلکنہ وہدے زند منا ہنچیں سکین یے بدنت کہ منی
چم پچ بہ بنت۔ شتریں قدر ء لیکہانی منی کرا ہچیں اَرز شتے نیست۔ من ویک بے
کاریں مردمے جوڑ بوتگ اوں کسے ء را پہل کُرت ہم نہ کنیں من لوٹیں کہ شہ وتی جندا
بیر بگریں۔ بلے من اے پیم اوں کُرت نہ کنیں پرچہ کہ من لگورے اوں۔

ء منی تہا وتارا کُشگ ء ہمت نیست،

اے بارواد کہ لہتیں گپ درشاں کنگ لوٹیں۔

(3)

وہدے یک مردے یا مہلونک اے گپٔء سر پد بیت کہ شہ و تا چتور بیر
گرگ بہ بیت؟ چوش کہ اگاں آشہ و تابیر گرگ ٔے بزانت بلدی مانا ٔء سر پد بہ بیت
گڈا آئی پیلویں مزگ آں وتی جان ٔء رگ رگ ٔء تہا مارگ پنا کنت۔ ہے وڑا
چوش کہ یک مڑاہ داریں، عزت مندیں مردے وتی نشانگ ٔء نیمگا ہنچش ارش
کنت چوگشے سریتگیں ڈگی ٔء راگوں آئی دوئیں کانٹاں گران ٔء ڈگار ٔء دور دئیگ
بیت ٔء پچ چیز آئی دیما آہت نہ کنت۔

اے پیہیں ورنابانی منی دل ٔء باز عزت انت پرچہ کہ آئی مہروانیں ماس ٔء
آئی ٔء راگوں مہر ٔء ایتاں رودینتگ ٔء اے ایتا داریت کہ آئی پچ ورنابیت ٔء وتی
گلزین ٔء تنگوئیں پچ زانگ بیت، من اوں اے پیہیں مردماں سوب مند گندگ
لوٹیں بلے منی پکر ٔء خیال مدام نیم بندگ ماننت بالکل ہے پیم چوش کہ لس مہلونک
وتی دلانی تہا باریں چونیں چونیں واب ٔء واہش دارنت بلے وہدے کار ٔء عمل ٔء وہد
کیت گڈا آں بے توکلی ٔء آما پچ بنت۔ اگاں لس مردمانی ابرم ٔء سراچار ٔء بچار کنگ
بہ بیت گڈا یک زانکاریں انسانے کدی اوں ابرم ٔء بلاپ ٔء گامگیج نہ

زوریت۔ (ایشی سیادی گوں نیک راہی ”تصوف“ ء باطنی علم ء انت بلے منا ایشی
 سرا اوں شک ایں) اے پیہیں وت گلانیں مردم چونائی ء شہ عقل ء دانش ء ز بہر
 انت لگوری ہمسنکس کہ آوتارا انسانے ء جاہ ء مُشکے سر پد بیت نون ما اے لگوریں
 مُشک ء کار ء کرداں چاریں۔

اگاں ما اے بگشیں کہ ایشی ء تہا کمیں گیرت است انت ء آچہ وتا بیر
 گرگ لوٹیت۔ گڈا آوتی مدی ء تہا گیشی آرگ لوٹیت بلے اے پیم کنگ آئی عزت
 ء شرپ ء تہا گیشی ء جاہ ء دگہ ذلت ء بے عزتی ء سبب جوڑ جوڑ بیت۔ پرچہ کہ آئی
 ہیل ء عادت ء لگوری آئی ء راشہ انصاف ء گرگ ء ز بہر کننت۔

بیر گرگ ء گڈی سیمسر ایش انت کہ آئی لگوری آئی ء راداں آپی سنگ
 آل رسین ایت ء آچ کُرت نہ کننت۔ آئی دل مدام شہ شکاں پُر مانیت۔ پرے
 حاترا اگاں آئی دل ء کمیں توکل پشت کپتنگ آوں زوت ہلاس بیت آئی پیلوں جہد
 ہمیش بیت کہ آشہ اے کبس ء در بنیت ء برے برے ہے سر پد بیت کہ آوتی کار ء
 سوب مند بوتگ بلے راست ء اے یک و ہے بیت ء اُمشک ہونڈا بند یک مانیت
 ء وتی ٹپاں وت چٹان ء روت۔

منی پیما چل سال ء رند آئی مارگ جاہ جنت ء آئی ڈرائیں یا تانی در پیچ بہ
 بیت بلے نون آزمانگ واتر نہ بیت ء نہ کہ کسے ء ٹپ دارو ء درمان بنت۔ شہ
 شرمندگی ء آوتی سر ء چست کُرت نہ کننت۔ بلے آئی پیلوں جہد بیت کہ آوتی
 ڈرائیں گناہاں بُشودیت۔ ابرم ء قانود کدی بدل نہ بیت ء گوستگیں و ہد کدی پدا

نیت ہے پیمانہ کہ یک ردی لیے بوتگ آئی ءراچے پیم شرکنگ بیت؟ بوت کنت آ
 وتارا بیرگرگ ءجهدا پکنت بلے مرگ ءتہت ءسرا یک یک ٹپے آریات کیت ء
 مرگ ءرنداؤں آئی ءراتا ہیرنہ رسیت۔

اے پیمیں ودا ہرچی کہ بیت آنفرت ءلائک ءحرابی ءمانزمان بیت۔
 نوں آئی ءہمک ساعتے کہ گوزیت نا ایتی ءدلپروشی ءتہا گوزیت۔ اے اندازگ
 جننگ بازگزان انت کہ ہما مردم کہ آہانی مجگے بودکم انت یا کمیں باز زان انت آ
 اوں اے بارواشری ءسراسر پد بوت نہ کنت۔ شامبلکنہ چیزے بزانت بلے لس
 مہلونک پچی سر پد بوت نہ کنت۔ ودا مستریں استاد انت ء وداے ودا آہان
 ءگورگندے جنت گڈ ابلکنہ آچیزے سر پد بہ بنت۔

اودہاشمانی بود ءزانتکاری ءمن ات۔ پرچہ کہ زندگی ءشہماتا منا اے
 سبق داتگ۔ اے گپاں من شہ وتی تجربتاں گوشگ ءاؤں۔ بلکنہ شامہم چیزے
 پکر ءسسا بنا کرتگ۔ بلے شامانگت گیش پکر بکن ات۔ پرچہ کہ من وتی گپ
 پیلوی ءنہ جنگ۔ منا اے گپ ءپرواہ نیست انت کہ شامچے پکر کنگات نہ کہ من
 پہلی لوٹیں چونائی ءنووں گپ ہلاس۔ اے بُن گپ ءسرا حاموشی شتر تر انت۔

نووں من سیل ءسواد ءہاتر ءوشنودکنگ ءے بُن گپ ءباروا چیزے گشیں۔
 بازیں مردم ایشی ءنازکی ءمزگ ءبارواپوہ نہ بنت بازیں ودا مردم کمیں زیات جوش
 ءجز بگ پیش دارنت بلے جوش کہ اگاں اے وڑمہ بیت گڈا آہاں ٹپر جوڑ بوہگی
 انت؟ راستیں گپے اے دو ءدو ءجست انت قدرت ءراشے موہ دیگ پکار نہ

انت ءنہ کہ آئی ءراشمے دل ءمرادانی پرواہ انت شما قدرت ءمرضی ءمنشاء گوں تپاک
 کن ات یانہ، شمارا ہر پیمابرداشت کنگی انت ءآئی ڈرائیں قانوند مٹگی انت۔ یک
 سیمسرے کہ شمارا داں ہموداروگ ءموہ دنیگ بوتگ۔

حدا پہل بکن مگہ منا اے گپانی پرواہ نیست ءنتیکہ من حساب ءکتاب ء
 مردم اوں۔ و ہدے من ابرم ءقانوند ءحساب کتاباں سرگوزکنیں گڈا ایشی ءمطلب
 اے نہ انت کہ من حداء راہ یلہ داتگ یا آئی حکماں نہ مٹگ ءاوں بلکنہ من ایوکا آ
 دیوال ءٹلگ ءاوں کہ منا پہل کنتگ بہ بیت من زانیں کہ حدا منا لم گوش
 داریت۔

اُف من چونیں بے سرو پادیں گپ جنگا اوں شرتر ہمیش انت کہ واجہ خدء
 قانوندانی سرا پکر کنگ بہ بیت ءآہانی سرا عمل کنگ بہ بیت۔ ڈرائیں گپانی سرا چارو
 بچار کنگ بہ بیت ءوتی حرابی ءردیاں یلہ کناں جوانیں زندگوا زینگ ءجہد کنگ بہ
 بیت۔ اے زندگی ندائی نہ انت۔ روچے ناں روچے حساب دینیگ کپیت۔

(4)

شما کدی دنتان ء دردء لذت گپتگ؟ دردء سر پیچیں چہمالاں ہوار مردے
دل لوٹیت کہ بہ کندیت، ہاہاہا۔۔۔

”اے وتی وتی تب ء گپے دنتان ء دردوشیانی سبب جوڑ بیت“ اے منی وتی
حیال انت۔ یک برے پیلوویں ماہ ء منی دنتان ء درد کُرت ء من دنتان ء دردء باروا
شہ بازیں چیزاں سر پد بوت اوں۔ اے باروا مردم اینکس بے درد نہ بیت کہ ہر کسی
دیما مپت ء حدا وتی دردء کسہ ء درشان بہ کنت ء ننیکہ آ اینکس راست گشیں مردم
انت بلے آہانی دل کمیں باز شہ حرابی آل اوں ہو رک نہ انت۔ ہما مردم کہ اے
نادرا ہی ء مزگ ء گرگ ء انت۔

آں شہ دردء گیشی ء پریشان ء بے تاہیر ہم است انت۔ اے یک وشیں
تجر بتے ات۔ آوشی کہ منا آوہدء رست۔ منی واہش ہمیش انت کہ یک وارے پدا
انچش بہ بیت۔ اے نادرا ہی ء کہ منا گز یوگ ء زاری یے بکشات۔ اے گپ پد ر
انت کہ منی مجگ بیدار انت۔ بلے اے دردء ذمہ وار کئے انت ء شما ایشی سزاء کئے ء را
دیت۔؟ ظاہر انت کہ اے ذراہ شمنے وتی بے پرواہی ء آسر انت۔ اگاں شما شریں
دارو ء درمان کرت گڑا بوت کنت اے درد زوت ہلاس بہ بیت۔ اگاں ناداں سہ ماہ ء
اول برجاہ مانیت۔ اے تیمیں جاوراں شما ایوکا وتی سرء گوں دیوال ء جت کن ات ء
گوں زور ء مُشت ہم جن ات۔ ایشی ابیدرگہ ہج راہ نیست۔ اے حرابین ء کشند ہیں درد
وڑے نہ وڑی ء و ہلاس بیت بلے ایشی مہروانی داں زندگی ء یات مانیت۔

من اچ شما جسٹ گریں کہ کدیں نوزدہمی کرن ۽ یک وانندگ ۽ عزت مندیں مردے ۽ آئی حال ۽ جسٹ بہ کن ات کہ شہ دنان ۽ درد ۽ لیٹ ورگ ۽ انت۔ دو یاسہ روچ ۽ رند آئی برداشت کنگ ۽ تاکت ہلاس بیت ۽ پداں آل بور دنت ۽ گزیت۔ آئی گز یوگ ۽ چیہال آزمان ۽ سرازور انت ۽ سہب ۽ بیگاہ ایشی تہا گیشی کیت۔ چونائی ۽ آہم زانت کہ شہ آئی کوکار ۽ گز یوگاں دوہمی مردم اوں پریشان بیت۔ بلے آچون بہ کنت۔ اے چیہالانی دارگ آئی وس ۽ نہ انت ہما مردم کہ گندگ ۽ اشکنگ ۽ انت آ اوں ہچ کرت نہ کنت۔ آل ایشی گز یوگ ۽ کوکار ۽ تہا اوں بدلی یے آورت نہ کنت نوں بس ہے بوت کنت کہ آل شہ وتی ہے جاو ۽ مزگ بہ گیپت ۽ وتی سراسری ۽ سرا بہ کندیت اے بے عزتی ۽ گپے نہ انت بلکنہ مزگ ۽ وش ۽ گپے۔ اے پیس و ہد ۽ آوتارا ہے بہ گشیت کہ منا و ہچ نہ انت بلے منا اپسوز انت کہ من شمنے دل ۽ پروشگا اوں۔ منی سبب ۽ شمنے واب شنگ۔ حدابہ کنت کہ شمانچش آگاہ بہ بنیت داں کہ شما بز ان ات کہ منی چے حال انت نوں من شمنے واستہ آمردم نہ اوں کہ ساری ۽ بوتگ اوں بلکنہ نوں شما منا یک بے کار ۽ حرا ہیں مردے بہ لیک ات۔ من کمیں اے لبز ۽ باروا شری ۽ بگشیں کہ گندگی جی ۽ مردم چے پیم بیت۔ بلکنہ شمانی گپ ۽ سر پد نہ بوت ات۔ اے لبز ۽ سر پد بوگ ۽ شمارا زیات پکر ۽ سسنا ۽ ضلورت انت۔

شما کندگ ۽ ات؟ بلکنہ وش ات۔

اے وشکندے نہ انت بلے اے پیم ہم بوت کنت پرچہ کہ منی پیس بے عقلیں مردم ہرچی گشت کنت۔

(5)

بیات، کمیں اے گپء سراچمشانکے دئیں کہ اگاں کسے وتی بے عزتی ء
بے شرپی ء تہا مزگے بہ ماریت ء آئی سراپہر بہ بندیت گڑا اے پی میں مردم ء راشما
چے گش ات۔

اے من شمنے ہمدردی ء حاترا نہ گشگا اوں۔ من شہ وتی جندء ہج
ملا مت نہ اوں۔

من کدی شمنے دیمادست نہ بندیں ء پریات نہ کنیں کہ واجہ! منا پہل بہ کن
ات۔ من پدا چشیں ردی نہ کنیں اے پی ہم نہ انت کہ من وتی ردی نہ مار اتگ۔
اے ہم گشگ بوت کنت کہ کجام اوں و ہدے ء من اے پی کرت کنیں۔ گوں من
اے پی اوں بوتگ کہ منا بیدء ڈوہے ء سزا دیکگ بوتگ۔ منی نادراہی ء نازر کیں
جاورے اوں کسی ء پرواہ نہ بوتگ۔ من باز و ہدء گڑ یتگ ء دست بندی کرتگ ء وتارا
سزا ہم داتگ بلے آس۔۔۔ سر کن پر کن ہپ کن ء ہج۔

حداء قانودانی سرا کس ایراد گپت نہ کنت بلے گوں من اے توازہ باز رندا
بوتگ کہ کجام ہم جیڑ ہی ء منا الم بے وار کرتگ۔ اے یک باز گندگیں کارے بیت
کہ من دُراہیں گپاں درشان بہ کنیں۔ بلے ہج نہ گشگ اوں یک لعنتے بوت کنت
کہ ایشی تہا دز وگ ء بٹاک ہوار بہ بنت بلے اگاں شرئی ء چارگ بہ بیت گڑا ایشی تہا
شرئی ء جوانی ہم است انت۔ شما اے جست کن ات کہ من وتارا اے ڈول پرچہ
پیش داشتگ؟

گڑا پھو ایش انت کہ نندگ ء کونا یگ منادوست نہ بیت ء من مدام
چیزے نا چیزے کنگ ء واہگ داراوں۔ بزاں انچا نہیں نندگ ء ناہ ء گڈگ کنگ
شر تر انت۔

اگاں شماہم وتی کارانی سراچار پیچار بہ کن ات گڑا اے آسر ء الم رس ات
کہ مرچاں بازیں مردے ہے پیم کنگ ء انت۔ من وتی واستہ اڑ ء جنجال پرے
حاضر اودی کرتگ کہ وتی زند ء وتی نام ء بزر بہ کنیں باز برا انچش بوت کہ من منزل ء
کر ا راست اوں بلے پدا بے سوب بوت اوں۔ منی دُراہیں زند ہے پیم ء جوا
جنگ ء گو سنگ ء اے چیز ء نوں منی تہا انچش جا کہ کرتگ کہ بلوٹیں ہم وتا رکینت
کرت نہ کنیں۔

من زند ء تہا دو، سہ وار مہر ء محبت کنگ ء جہد ہم کرت بلے من بے سوب
بوت اوں من گوں دل ء جھلا نکیاں مہر کرتگ بلے کسئی ء منا جُستے نہ کرت ء منا
تواز ہی ء بے کاریں مردے لیک ات ء کمار نہ کرت۔ ہے بے سوبی آل مناداں آپی
سنگاں رسینت ء شہ دنیا ء منی دل پرشت۔ منی رگ ء بند ذراہ و اب تر انت۔ اے پیمیں
مردمُست ء جان بڈ بینت ء آہانی دل ہچ کار ء نہ لوٹیت۔ دنیا آہان ء بے رنگ گندگا
کیت انت۔ من وتی حیاں ء لیکہاں یک رندے پدا گشگ لوٹیں ء کو کار کنیں ء
گشیں کہ دنیا ء تہا ہما مردم کہ ز رنگ ء شیوار گندگا کابنت، اسل ء آہ منکس بے کوب
ء چات ء پگل انت۔ من وتی حیاں ء لیکہ ء کمیں گیش درشان کنگ لوٹیں۔ اے مردم
وتا باز تیز ء شیوار پیش دارگ ء جہد ء کن انت بلے اسل ء اے پیم نہ انت ایوکا
مہلونک ء را بے کوب جوڑ کنگ ء جہد ء کن انت آہانی مجگ گوں تیزی ء کار کنت ء
کمیں بازا اے پیم کنگ ء سوب منداوں بینت۔

کارستی بنا کنگ ءِ واستہ الٰہی انت کہ اے ازم ءِ باروا شری ءِ سر پدی بہ
 بیت ءِ نزوریں تک ءِ پہناتان ءِ چار ءِ تپاس کنگ بہ بیت۔ ادامن وتی درور ءِ
 دئیں۔ من آرام ءِ نندیں ءِ دُراہیں تک پہناتانی سراچار بچار کنیں ءِ نزوریانی دور
 کنگ ءِ جہد ءِ کنیں۔ وتی باروا اوں چار بچار کنیں۔ منی وتی جاور چون انت اینکس
 جہد ءِ محنت ءِ رند ہمک چیز منا کساں گندگا کیت انت۔ ایشرا شیواریں مجگ ایوکا
 زانت کنت۔ ایشرا حداءِ قانودہم گشت۔ آسر چے بیت؟ یات بدارات کہ من میر
 گرگ ءِ گپ جنگ ات۔ بدمہ برات۔ یک مردے ہما و ہدءِ شہ وتا بیر گیپت
 و ہدے آماریت کہ گوں آئی انساپ نہ بوتگ گڑا آشہ وتا انساپ لوٹیت ءِ شہ وتا میر
 گران ءِ تاہیر ماریت بلے اے اول انساپے نہ انت۔

کینگ ءِ کست ءِ یک دڑوشمے اے ہم است انت کہ وتی شیواریں
 مجگ ءِ بو اپیں۔ ایراد یا بہتام وتاوت بیگواہ بینت انت۔ انچش چوکہ دنان ءِ درد
 یک دم ہلاس بہ بیت اے پی میں و ہدءِ شہا شہوشی ءِ ناچ کنگ ءِ لگ ات۔ نون مہ نند
 ات ءِ مہ کونانت۔ اگاں مہر کرت نہ کن ات گڑا نفرت بنا کن ات۔

چوش کہ منا اے وش پہمی انت کہ من یک زانکاریں مردے اوں پرچہ
 کہ من ہر و ہدءِ کہ کارے بنا کرتگ آداں آسرانہ رستگ منی تھا یک شری یے یا
 بودے دگہ ہم استیں کہ من گپ ءِ دل ءِ داشت نہ کنیں۔ بلکل کمینگ بلکنہ تنک
 دل بلے شہ درستاں الٰہی ایں گپ ایش انت کہ تب ءِ میل کیلین نیمگا بہ بنت انت
 ، اگاں نا دُراہیں بودگار ءِ گمسار بیت انت۔

(6)

اوہو! اگاں من دراہیں اُمرجان بڈی ءے بے تہمبلی ءے گوازینتگ گڑا حدامنا پہل
بہ کن۔ ایشی مطبل اے بوت کہ من مزنیں کارے کرتگ۔ مناوتی توسیپ وت کنگی
انت۔ کہ کم آل چہ کم من یک کارے وکرت۔ بزاں پہ جان بڈی ءے من بان ج بُرت۔
ہمک انسان ءے تھا یک نہ یک شڑی یے الم بہ بیت ءے منی تھا اے چیز
است انت پرے حاتراناوتی سراپہر بندگ لوٹیت۔ جست! آکئے انت؟ پسو!
یک جان بڈی بے تہمبلیں مردے کہ وتی جان بڈی ءے سراپہر بندیت۔ ایشی مطلب
اے کہ اے چیز ایوکا منابز اہیت ءے من اے پنام ءے مستریں واہنداوں۔ اے ہم
یک ”پروفیشن“ یے ءے اے شہ حداء نیمگا بکشا یگ بوتگ ایش ءے را ایوکا دل وش
کنگ ءے گپے مہ پہم ات۔ اے یک راستی یے ہمے شڑی ءے سبب ءے من جان بڈانی
کلب ءے باسک بوہگ ءے حق داراوں منی اے کار باز عزت دار ءے شرپ دار انت شمارا
منی قدر کنگ لوٹیت من یک مردے ءے رازانیں کہ ایوکا یک ایراد گرو کے ات۔
بلے آئی پیلویں اُمر ءے وتی ہمے کار ءے سراپہر بست۔ آئی ہمے زانتگ ات کہ
اے یک باز مزنیں بودے کہ آترا بکشا یگ بوتگ۔ وہدے کہ آترا مرگ ءے
امبازاں زرت پدا ہم آچکنگ ءے ات ءے آدلم ات کہ آیک جو انیں مرگے ءے
امبازاں روان انت بلکنہ آوتی جاہ ءے راست ات۔
گڑا من وتی سراپہر چہ پہر مہ بندیں۔ من ہم نشنگ ءے وریں وپسیں ءے ایش ءے

رادو دمانے یک مزینں درورے لیکیں من ووتی حیاں ء لیکہ درشان کرت۔ نوں شما
 اے باروا چے گش ات؟ ”باز من، پاک ء سلہ ء شتریں“ اے منی ووتی جنده حیاں ء
 لیکہ انت اے عقل ء زانگ منی چل سال ء برورد انت۔ اگاں من ساری ء اے
 بزانتیں گڑا چے بوتگ ات چے منی کارکنگ ء وڑ جتا بوتگ ات یا منی تب بدل
 بوتگ ات۔

من و باز نیک ء سادگیں انسانے اوں۔۔۔۔ من کسے ء دل ء نہ پروشیں ء
 ہمک کار ء پاک ء سلہ ء مزین لیک این۔ منا ہمک وده ء ارسلو ارگ ہم دوست نہ
 بیت پہ درور اگاں یک ازم کارے ء یک وش تمبیں ء وش حالیں مردمی ء شتریں
 عکسے جوڑ کرتگ گڑا من ازم کار ء کار ء ہما وده ء ساڑا نیں پرچہ کہ ہمک جو انیں
 چیزے توسیپ پہ من المی انت۔ یک نبشته کارے ء یک کتابے نبشته کرتگ ”تئی
 چے واہش انت“؟ ہما وده ء منی دل ء پرانی بے کساس ء مہرودی بیت ء من آئی
 جان سلامتی ء ”جامے“ نوشگ ء چک ء پد نہ بنیں۔

اے پیہیں مردمانی عزت ء شترپ المی انت ء ہما مردم کہ ایشان ء عزت نہ
 دینت منی نڑ یک ء آسزء حق دار انت بائد انت کہ سراد بیگ بہ بنت من مرطاہ
 داری ء جو انیں کرد ء بازارش دینیں ودهے کسے گوں پہر ء شان ء منی نیمگا دست ء
 ٹال کنت گشیت ”کمیں آئی نیمگا بچار! اے منے ڈیہہ ء پہر ء شان انت ایشی ہما
 مزینں کار کرتگ کہ راج دپتر ء مدام یات دارگ بیت“ گد اشہ پہرا منی سر بزر
 بیت ء گوں ہے چستیں سر ء من زندگوا زینت کرت کنیں۔ امر ء اے سنداں اے
 پیہیں واب زند ء واہش ء گیش کن انت۔

(7)

بلے اے ذراہ شہ یک و شیں والے ء زیارت نہ انت نون شما بگش ات ء
شہ درستان ساری اے کئے جار جت کہ مردم اے پی میں حرا ہیں کار ہما و ہد ء کنت
و ہدے آترا پاندگے بہ رسیت۔ اگاں آترالس پاندگ ء گپے گشگ بہ بیت گڑا آوشی
یے ماریت۔ شہ ایشی اے گپ دیما اتک کہ وتی ضرورت ء پاندگ ء کار ء آ
گوں وش دلی ء کنت بے چارگیں معصوم ء نادانیں زہگ! شہ ہزار سالاں انسان وتی
پاندگ ء کاران کنان ء پیدا ک انت چے کدی اے پی ہم بوتگ کہ آئی وتی پاندگ
یلہ داتگ ء دگر ء پاندگ چار اتگ؟ بلے ہمے وتی پاندگ جی یے؟ چے شما ایشی باروا
گشت کن ات کہ انسان وتی کجام پاندگ ء دوست داریت۔ برے برے اے پی
ہم بوت کنت کہ پاندگ ء جاہ ء آترازیان بہ رسیت۔ اگاں اے وڑ بیت گڑا بزاں
درا ہیں راہ ء راہ بندر دانت۔ شمنے خیال ء اے پی بوت کنت؟

شما کنگ ء ات۔ بہ کند ات ء شری ء بہ کند ات بلے منی جست ء پسو ء الم
بدے ات۔ چے راستی ء انسانے لوٹ ء آئی پاندگان ء حساب کنگ بوت کنت؟
چے اے بوت کنت کہ بازیں گپان ء زیات ارزشت دیکگ بہ بیت ء بازیان ء کم
؟ اگاں شما حساب کتاب، سائنسی فارمولا ء چاگردی چیزان ء دیما ایر کنان ء
رجسٹرے جوڑ کن ات گڑا شمنے لوٹ دولت، آجوتی ء امن ء ایمنی بوت کنت اگاں
کسے ایشان نہ منیت گڑا آگنوک گشگ نہ بیت؟ بلے حیرانی ء گپ ایش انت کہ

حساب، کتاب، ردا جنگلی داستان، مہر، محبت، رنگی داستان، انسانیت، معراج
 گشگ بنت، و ہدے آہان، دوہمی پہنات، چارگ، تپاسگ بیت کہ اودا انسانی
 لیکہ، ردا چونیں پاندگ است آنت گڑا چیزے یک پیسہمی ہم گندگ بیت۔ اے
 مردم آوڑا نہ چار آنت چوش کہ چارگی انت، پدا اے دراہیں گپ ہما کیت، ہلا س
 بیت۔ اے چشیں مزنیں جیڑ ہے ہم نہ انت پرے ہا ترا ایش رازیات ارزشت
 دیکہ مہ بیت اے گپ رد، بند، تہا ہوار کنگ بہ بیت بلے مصیبت ایش انت کہ
 اے پیسہیں اجبیں پاندگ منی حساب، کتاب، تہا کدی گندگ نہ بیت۔

پہ درور منی سنگت کہ دراہ شرپ داریں مردم آنت، بے شک کہ شمنے سنگت ہم
 ہے پیسہیں مردم بنت۔ و ہدے قولے کن آنت گڑا وتی قول، سہرا اوشت آنت ہم۔
 مدامی راست گشنت۔ اگاں آہان، چیزے شک بہ بیت گڑا آلوننت کہ تو
 آہان، پوہ بہ کنئے۔ اے پیسہیں راست گشیں مردم شہ ہما بے کوباں باز شر تر آنت کہ آوت
 وتی پاندگ، نزان ان۔ من ہما سنگت، باروا گشگ، اول کہ آئی تہا شری ہم است
 آنت، حرابی ہم۔ پرے ہا ترا آئی سہرا بار کنگ نہ بیت۔ پدا ہم اے راست انت کہ
 ہمک مردم و ہدے ناو ہدے کار، کیت اے چشیں گیر منطقی گپے نہ انت۔ پاندگان
 پاندگ ایش انت کہ سنگت، راسنگت، ڈولادارگ بہ بیت اے پیسہم بہ بیت کہ کجام
 و ہدے، آڈر من جوڑ بہ بیت۔ اے یک شریں لیکہے۔ ایشی، تہا عزت، تاہیر، رکھ
 است انت پہل بہ کن ات۔ من وتی جند، باروادگہ چیزے گشگ لوٹیں اے ایوکا
 لبزانی جادوگری نہ انت۔ ایشی تہا چے حرابی یے اگاں پیش بندی، ردا سنگتی برجہا
 دارگ بہ بیت، مردم گری، ردا کسان کسانیں گپانان کمار کنگ مہ بیت بوت

کنت کدی شما اوں پریشان بہ بئیت - بلے ایشی ء ساری ء کہ من شمارا گلیں پاندگاں
 بگشیں، ساری ء وتی مجگ ء تیارو بہ کنیں گڑا من گون مزنیں شانے ء گشت کنیں کہ من
 ہرچی کہ گشتگ من آئی سراوشتا تگ اوں ء شما گوں بے پکری ء وتی سنگتی ء برجاہ مدار
 ات - ایشی آسر ء باروا جتا جتا نیں خیال آنت - - - شمنے وڑا من ہم انسانیت ء منٹو کے
 اوں - شما تارا بچار ات - شمنے رگانی تہا حون تجگ ء انت ء گوں تیزی ء تجگ ء انت -
 نوں کمیں نوزد ہی کرن ء چاریں اے یک فلسفی بکل ء (Buckle) زمانگ
 انت - مزن نا میں نیولین ہم ہے زمانگ ء زندگ ات - اے گور یچانی امریکہ
 انت - یک نہ کٹو کیں استانے - کمیں شیلسوگ ہولسٹین ء (Schleswig
 Holstein) گیگان ء کنان بچار ات منے دودمان چے گشیت؟ انسان ء
 دودمان جتا نیں ویل ء واقعہاں پڑ انت -

بس ایشی ابیددگہ بچ نیست انت ء چوش کہ دیروئی بوہگا انت بنی آدم حون
 رپچی ء تہاوشکامی ء وشنودی درگیجگ ء جہد ء کنگ ء انت - اے یک راستی یے - چے
 اے شما زان ات کہ ہر کس کہ زیات گران مہذب انت آہمنکہ زیات بے رحمیں
 قصابے - اے گپ راست بوتگ کہ انسان پہ حون ء ٹنیگ انت ء آئی ٹن روچ پہ
 روچ گیش بوہان انت -

کوہنیں دور ء زمانگاں حون ء گور ہما و ہد ء تاجپینگ بوت آنت و ہدے
 انساپ ء لوٹ ء گزر ہے بوتگ ات - مرچی ما ایوکا پہ مشکولی ء حاترا بے گناہانی
 حوناں ریچگایاں ء گوں پہر ء شان ء سینگ ء میک کنان ء تراں شما کمیں انساپ بہ کن
 ات - چے اے پیس میں کرد بنی آدم گرمی ء راہبندانی رد ء آنت؟ لہتیں مردم گشیت کہ

رومن راجد پترء کارست قلو پیٹرا وتی مولدانی جانء سُہرء سوچن جنگ ءے شوق
 داشتگ ات ء آبانی چیہالاں گوش دارانء بازوش بوتگ ات شماغش ات کہ آپد
 منتگ ء زلمے زمانگ ات مگہ اے راست انت کہ مرچی این زمانگ ء زلم ء جبر
 شہ آزمائگاں باز گیشتر انت۔ راجد پترء تھا اے دور ء زمانگ گوں سیاہیں لبزاں
 نبشتہ کنگ بیت۔ چے شماغوں راستی ء اے گشت کن ات کہ بنی آدم شہ اے زلم ء
 جبرء رکینگ بوت کنت؟ شمنے گشگ ایش انت کہ بنی آدم ء راجد پتر اے گپ ء
 شاہدی ء نہ دنت ء اے دراہیں گپ پوتاری انت۔ اے بزاں راجد پتر ء راستی ء را
 بے نہ کنگ ء یک جہدے۔

ایشی رند یک نوکیں باپاری دنیا یے ء بندات کنگ بیت کہ گوں دراہیں
 حساب ء کتابے شری آل دیما کیت ء آئی کما کیں ساعت ء ہمک جست ء پسو
 رسیت انت۔ یک شیش ”محلے“ جوڑ بیت ء ہے آوشیں روج بنت و ہدے ما گوں
 تاہیر ء ایمنی ء زندگوازینت کرت کنیں۔ بے شک اے گپ ء ہچیں ضمانت
 ءے نیست (اے منی وتی حیال انت) بلے و ہدے ہمک گپ گوں چار ء بیچار
 ء کنگ بہ بیت گڑا پدا انسان ء کر اد کہ کجام کار پشت کپیت بلے اگاں دومی نیمگا چارگ
 بہ بیت گڑا ہمک چیز شر ء جو ان گندگا کیت بوت کنت کہ اے یک پیہمی ء شماسگ
 ات مہ کن ات بلے پدا شماعادت کن ات۔ ایشی زیان چے بیت؟ (ادا ہم وتی
 حیال ء پدر کنیں) مہلوک وتی دل ء شگر گر انت کہ آدراہ یک پیہم انت۔ گیش مردم
 داں چنکس حدا بے و کوب بنت ء آیک ساعت ء مداری یے ء دام ء کابنت۔

من آود ء ہچ حیران نہ باں اگاں یک ساعت ء کسے یک سلاہے پہ

شرپ داریں مردمانی رکینگ ء ہا ترادیمایاریت ء گوں پھر ء شان ء مہلوک ء بہ
گشیت ”شرپ داریں مردماں! چے اے شر نہ بوتگ ات کہ ما اے دراہیں نظام ء
راگوں کار ء راہنداں لگت بہ جنیں ء اے دراہیں حساب ء کتاب ء شیطان ء دست ء
بدیں۔ ایشی رندا پدما یکبرے و ابانی دنیا ء ایرکپیں“۔ اے انسانے تب ء میل انت
ء اے وڑا گنگ ء ہچ با کے نیست۔ یک دگہ بے و کوہیں حیا لے اے ہم است
انت کہ انسان ہر جاہ ء ہر و ہدء، توری آ کجام ٹک ء راجے بہ بیت و تارا انچش پیش
داریت کہ ہما شہ درستاں زیات زانت کار انت ء ہما ئی حکم زورگ بہ بیت با زیر
و ہدء آوتی و اہشانی ہلاپ ء انچیں را ہے گچین کنت کہ آ ترا و داوتی پاندگ گندگا کیت
انت ء باز برا آئی اے گچین راست ہم بیت اگاں کسے ء آجوئیں و اہش کسے ء وتی
تب ء لوٹ اوں چنکد رترسناک بوت کنت؟ باز و ہدء کسے ء نیکیں نیت ہم کسی ء
واستہ مرگ ء مستاگ جوڑ بوت کنت۔ شہ درستاں زیات پاندگ ء گپ ہما انت
کہ شہ نگاہاں چیر بہ بیت تہ شتر تر انت اے دراہیں گپ گوں دُور چاری ء ہمگڑنچ
انت ء گچینی بود ء ڈس ء دینت۔

اے گپانی آسر ہے پدر بیت کہ مردم ء راوتی دلپسند دیمادارگی انت۔
انسان ء بنیاتی ایں لوٹ آجوئی انت ء آوتی تب ء ردادیماروگ لوٹیت۔ بلے اے
لوٹ ء گچین چے انت۔ اے ایوکا شیطان زانت۔

(8)

شما کنگ ء ات، بہ کندرات ء شری ء بہ کندرات باہا۔

مگہ بلکنہ شما ء نزان ات کہ راستی ء گچین یک بے مانا نہیں لبز ء شما بہ
گش ات شمارا چے دوست بیت۔

شہ سائنس ء اے زانگ بوتگ کہ گچین ء آجوتی بے و کوہیں گپ انت۔
بلے کمیں بوشت ات! من وتی باروا چیزے گشگ لوٹیں اسل ء من باز
لگور ء تروسوکیں مردے اوں من شمارا اے گشگ لوٹگ ء ات اوں کہ کس نزانہ کہ
کجام چیز آئی واستہ نپ انت ء کجام تاوان مناسائنس ء یک درونت یے مروچی ہم
یات انت۔ اگاں دراہیں واہش ء حیالانی باروا چار ء بیچارے کنگ بہ بیت گڑا آسمر
ہے درکیت کہ اے دراہ حیالی ایں گپ انت، اے پیہیں حیال پرچہ ودی بینت؟
کسے ء مجگ اے پیہیں بے سر ء پادیں گپ پرچہ درکنت۔ اے سدراہ حساب ء
کتاب ء محکمیں فارمولایے۔

انسان ء دل ء تہا جتا جتا نہیں واہش سرچست کن انت۔ کہ آہان ء آوتی
پسند ء رد ء چاریت۔ آیک حاصیں پکر ء لیکھے ء جہگیر بیت ء اجب اجبیں گپ
جنگ بنا کنت۔ شما چے گش ات، اے باروا؟ بیانت! پکر کناں کہ سنگ ء باریں
زراگ لگیت یا نہ۔۔۔

ہاں، گڑا بڑاں شفافیصلہ کرت مئے پسند یک سیت ءنپے ءراد یما ایر کنگ نہ
 بوتگ ءد یما آرگ نہ بوتگ۔ باز برابے وکوبیں فیصلہ رندا جزو انیں آسمر ہم دینت۔

وہدے ما کا گدء زوران ءحساب ءلگ آں (ءاے راست انت کہ
 انسان قدرت ءکاراں پوہ نہ بیت ءنہ کہ کدی رندا پوہ بیت کنت) گڑا اے پیہیں
 وہدء اے نام گپتیں واہش وت پشت نہ کپ انت۔ پرچہ کہ وہدے یک واہش ء
 تلب یے ءپیلوی ءاڑاندے ودی نہ بیت گڑا پدا اے واہش پشت نہ کپیت بلکنہ
 یک فسادے جوڑ بیت۔ بلکنہ اے سبب ہم بہ بیت کہ ماشہ ساری ءاے باروادل
 پہک نہ نیں ءاے پیاشہ وتی کارء ماوتاتا وان رسین این۔ اگاں ماوتی پسندء باروا
 شری ءسراچارء بچارہ کنیں گڑا ماراوتی واہش گنگیر کنگ کپیت۔

توازه ءابیدروچے نہ روچے اے حیالی این ماڑی الم کپیت انت یک
 درورے اے پیما اوں است انت کہ اگاں من کسے ءبے شرنپی ءکنگ بہ لوٹیں گڑا
 منا آئی حاترا ہم یک حاصیں وڑی ءگوں کارگرگی کپیت۔ اے جاہ ءمنی آجوتی بلاس
 بیت۔ حاصل کن اے پیما کہ من وانندگیں ءگران مہذبیں مردے اوں ءوڑے نہ
 وڑے ءمن ڈگری یے ہم گپتگ۔ وتی سی سال ءکردء باروامن ہے دمان ءحساب
 دات کنیں۔ گپ ءگوٹڈ گران اے کہ اگاں مئے کر اچج کارمہ بیت گڑا اے کارء تہا
 ہم وتی مجگ ءسمر ءپیٹال کرت کنیں۔ اسل ءگوں مجگ ءمک ءماوتی گوٹگیں
 گپانی یات کنگ ءجہدء کنیں ءجتا نیں جاوراں گوں جتا نیں ویل ءواکیہ آں دیم پہ
 دیم بنیں اگاں ماوتی واہشان ءحساب ءکتاب ءردء تول بہ کنیں گڑا مارا باز تہلیں
 پسورسیت ءایشی واستہ ما پہلی ہم لوٹ ات نہ کنیں دل مہ لوٹیت ہم اے آسمر مارا
 قبول کنگی کپیت۔

ادے رسگے گوں راہ کمیں لگ بیت بزاں ما یک بندیں دیکے تہہارتگیں۔

عزت منداں! من کمیں وتی حُب زانشیء درشان کنگے اوں منا پہل بہ کن
ات۔ داں چل سالے یک تہہاریں تہہ خانہیء بند بوہگے آسروہے در کیت انت۔
چے شامنی مدت ء دلہڈیء کرت نہ کن ات؟ شما جو انیں کہولی مردم ات پرے حاترا
من اچ شما جو انیں اُمیت داریں اے یک ابرمی گپے کہ مردیں آدم کمیں گرم سر بینت
انت۔ وہدے کہ اے گپ دیماحتگ کہ انسان ء زندہ شہ جوش ء جزبگے آسروہے
انت۔ داں اے حدے کہ آئی آسروہے کا صفر پشت کپیت۔ زند یک راستیں راہے ء
شت نہ کنت آئی تہا جاہ جاہ ء تیچ ء تاب ء موڈ کا کینت۔ منارا زندگ بوہگے واہش
انت، بوت کنت اے واہش ء تلب ایوکا پیستمی بہر بہ بیت۔ بلے ایشی تل ء توکاں
چارگ الی انت۔ انسان ء فطرت گوں پیلیویں ہستی ء کار کنت رد ہم بہ بیت بلے
ہے پیم انت۔ من اے زاناں کہ شما منا گوں رحم دلی ء چارگ ء ات نوں شما منا اے
پسوے بدے ات کہ چے من ہمکنہ شنگ اوں کہ شہ ہر کس ء رحم ء پنڈگ ء بہ لوٹیں؟
چے کسے وتی واستہ کمیں رعایت ہم تلب کرت نہ کنت منا حساب ء
کتاب ء سرا باور انت ء من شمارا ثابت کنیں ء پیش داریں۔ بلے یک رندے پدا
دست بندی کنیں کہ یک وہدے انچیں کیت کہ مردم وتی گوست ء تہہاسرک دنت
ء چاریت ء اے زانت کہ آئی کجا کجاردی کرتگ۔ بے شک اے بے وکوبی یے۔
بلے منی واجہ!

اے یک شہریں عادتے۔ اے ترا مہلوک ء دیمازن کنت ء مہلوک ترا
دوست داریت۔ انسان لوٹیت کہ مہلوک آترا بچارنت ء دوست بدار انت۔ بلے
ہمک گپے یک حدے بیت۔ مردم زیات دلکش ء ڈولدار گندگ ء جہد ء

کوششتء باز براں شرمندگ ہم بیت انت۔ واجہ آں! ما اگاں بہ گشاں کہ انسان نازانت نہ انت (بس یک چیزے یات دارگی انت کہ اگاں انسانء عقل نیست گڑا آکئے انت کہ عقل ء زانت ء داواہء کرت کنت) ہاں اے گشت کناں کہ انسان بازناشگر انت۔ اسلء منی حیالء اے چوش انت کہ اے دوپادوالائیں نا شگر انت مگہ اے ہم بس نہ انت۔ ایوکا ہے حرابی آئی تہا نہ انت۔ آئی مستریں حرابی آئی بد اخلاقی انت ء اے حرابی شہ شلسوگ ہوسٹین ء (Schleswig Holstein) زمانگ ء آؤکیں ہارء و ہدء پیدا ک انت۔

اخلاقی بدرنگی ء کورذہنی، شہ زمانگاں اے گپ پد ر بوہان ء پیدا ک انت کہ کورذہنی شہ اخلاقی نزوری ء زیات تاوان دنت۔ انسان ء راجد پترء بچار ات شمارا چار ء تپاس ء ہاترا پچیں چم ء روژنائیں ذہن یے پکار انت چے شامزنی ء مڑا ہے واہش ء دار ات؟ پے درورر ہوڈزء (Rhodes) مزنیں ء بُززیں بُت ء بچار ات کہ وتی جزائیں حیالانی ردء ’مسٹرانائے و سکی‘ گشیت کہ اے یک انسانے ء جوڑ کرتگیں کارے نہ انت۔ ایش ء را ابرم ء شہ وتی دستاں جوڑ کرتگ۔ ایشی تہا بے حسابیں رنگ مان کنگ بوتگ، چوش کہ ایشی سنگانی تہا دزین ء رنگ ہوار کنگ بوتگ انت۔ اگاں کسے یک حاصل تہرے پوشاکے گؤرا بہ کنت توری آ اُردی بہ بیت یالس مہلوک ء، آئی اُمر ہر چنکس کہ بہ بیت ء کیمت ہم گران بہ بیت یا ارزان بلے اے بے پوشاکیں بُت بے مٹ انت، مطبل اے کہ گران ء شہ گرانیں پوشاک ایشی بے پوشاکی ء دیماوشتات نہ کنت۔ اے شہ بندات ء داں گڈسرا یک لازوالیں اندازے۔

گپ ء گؤنڈ کنان ء اے کہ دنیا ء راجد پترء بے حسابیں کسہ است انت۔

ہم سنکس کہ شما آئی باروا حیا ل کرت ہم نہ کن ات۔ اے دراہیں کسہبانی تہا یک جوائیں
 بحث ء تڑانے پنہان انت ء آئی یک یک لبزے شمارا حیران ء ہبکہ کنت۔ ویلانی تہا
 ہمک روچ بلکنہ ہمک ساعت ء گیشی آہگ ء انت ہے حال با اخلاق ء زانت
 کاریں مردمانی انت بازیں عالم ء گران ء سگینیں مردم کہ انسان ء دردء مار انت
 آہانی زندء یک مول ء مرادے بیت ء دنیا ء تہا گوں مہر ء نشانی ء وتی نام ء روژنا کن
 انت۔ بلے اے پیم ہم بیت کہ اے وڑیں مردم شہ وتی نامداری ء ر دیں سیت ء نپ
 چست کن انت ء مردمانی بیسہ ء ہلاس کن انت۔

نوں من اچ شما یک جست ء کنیں اگاں کسے بازیں جوائی ء شری آئی
 واہند بہ بیت گڑا ماشہ آئی چے اُ میت بداریں؟ آووشی ء دریا ء بڈ بیت ء شہ وشی ء ناچ
 کنت۔ آئی دیم سہر تڑیت اے پیمیں مردم زوت مالدار بنت ء پدا آہانی کڑاوسپگ ء
 ورگ ء ابیددگہ چچ کار نہ بیت نوں آمہلوک ء رابے وکوب جوڑ کنگ ء لیب ء دست
 گٹ بیستت ء انچیں کار کن انت کہ شیطان گوش گپیت۔

شمارا المامنی سرازہر آہگ ء انت (اگاں شما گوں من تپاک بہ کن ات)
 کہ کسے ء رامنی گچین ء سہرا ایراد گرگ ء حق نیست۔ شما یوکا وتی رضاء واہند ات۔
 قدرت ء قانود ء منی واہگاں یک نیمگے ایر بہ کن ات اللہ شمارا وش بہ کنات، منی
 مہرواناں!

اگاں حساب ء کتاب ء راہبندان ء چارگ بہ بیت گڑا مئے منشاء سہرا چچ
 یک واہش یے پیلوبوت نہ کنت۔

زیاتاں زیات دو ء دو چاردیما کیت اگاں پدا حساب کنگ بہ بیت۔ پدا
 ہے پسورسیت۔ چے آزاتیں مرضی ء منشا ہمیش ء راگشت؟

دوستیں سنگتوں! توازہ کنگ منی عادت انت ء من اے ہم زانیں کہ منی
 توازہ شریں توازہ نہ انت۔ بس ہے بز ان ات کہ پوتاری ء من ہیل کرتگ وتی
 دل ء وش کنان ء کسے ء تڑ پیشیں گپ ء گشگ ء منی دل وش بیت۔ لہتیں جستاں منا
 داں پونزء رسینگ چے شما ایشانی پسوء پے وشی منادیت؟ گمان بہ کن ات شما کسی ء
 ہیل ء عادت ء شہ آئی دور کتگ لوٹ ات ء سانس ء ردء ایش ء راشما شریک ات
 بلے شمانزان ات کہ اے وڑ چون بوت کنت۔ ایشی ابید شما وتی گپ ء سرا اوشتا تگ
 ات شما اے چون زانت کن ات کہ دوہمی مردم اوں گوں شما تپاک کنت ء شمنے
 گپ ء منیت؟

گپ ء کمیں گونڈ گران ء من اے گشگ لوٹیں کہ شما چون زان ات کہ آچیزء
 کہ شالوٹگ ء ات، شہ آئی آسرا ہم پاند گے رسیت؟ نادرا ہی ء بزنہ ء رسگ ء پیش شما چون
 اے آسرا ستگ ات کہ اے جیڑ ہے کیش ء گیوار شمنے رمانشتانی تہا انت۔ نہ ایوکا اے
 کہ اے علاج آسرا دگے زندے دنت بلکنہ اے دراہیں بنی آدم ء کار ء کیت۔ داں
 اٹون ء ہما آسرا کہ شما پہم اتگ آ ایوکا شمنے گمان انت راست بندیں منطق ردء اے
 راست بوت کنت مگہ انسان ء قانودء ردء نہ۔ نوں شما الما اے گپ راست
 مار اتگ کہ منی مجگ شر شر نہ انت۔ شمنے منت وار باں اگاں شما منا وتی حق ء

چیزے گو شک ۽ موہ ۽ بدئے ات۔ من گوں اے گپ ۽ تپاک کنیں کہ انسان بنیاتی
لحاظ ۽ شمر تریں جناور انت۔

اے جناور ردی کنگ ۽ ہم چک ۽ پد نہ بیت ۽ اے یک انجینئرے ۽ کار ۽
ہم کنت چوش کہ شمشہ آئی نوک نوکیں دگ جوڑ بہ کنائیں ات بلے اے ایوکا یک
گولائی ۽ تہا بوگ لوٹیت بزاں دگ جوڑ کنگ ۽ واستا کہ ہما حد ۽ اہیل اڑ دنیگ
بوتگ انت آئی عقل بس یک جاہے اوشتا تگ۔ ہما وڑا کہ لکیر ۽ پکیر۔ برے
برے آے خیال کنت کہ اے دگ جاہے وروگ ۽ انت بلے کجا؟ اے نزانت
اے چنکس دراج انت ایشی دوری چنکس کم یا چنکس زیات انت۔ آئی واستہ
اے زانگ بس انت اے دگ جوڑ کنگی انت۔

اسلیں مول ۽ مراد اے اوں بوت کنت کہ وتی زہگ ۽ راشریں وانندگے
جوڑ بہ کنت۔

بلے انجینئرنگ ۽ نا۔

آئی مجگ ہے پیمیں گپاں گوں سر ۽ پیٹال انت پرے ہاترا دراہیں
حراہیں خیال آئی مجگ ۽ کاینت ۽ رونت۔ انسان ۽ رانوک نوکیں راہ درگیجگ ۽
شوق بیت انت ۽ ایشی تہا پچ شک نیست۔

مگہ اے ہم راست انت کہ آترا پرشت ۽ پروش، تباہی ۽ بربادی ہم
دوست بیت۔ (بلکہ گنوکانی پیمیں کار آترا زیات شرلگ انت) یک ماڑی یے
جوڑ کنگ ۽ وہد ۽ آئی دل ۽ حراب حراہیں خیال کاینت۔ کئے بزانت، آترا ماڑی ۽
حویلی ایوکاشہ دور ۽ وش بہ لگ انت ۽ آئی کر ۽ روگ ۽ آترا بہ ترسیت۔ اے ہم بوت

کنت کہ بان ء ماڑی جوڑ کنگ ء و آتر اشوق بہ بیت بلے آئی تہا نندگ مہ لوٹیت۔
ہے زانگ بیت کہ آئی ماڑی جوڑ کنگ ء رند ہے واہش بیت کہ اودا کرم ء لوگک ء
جن ء دیہہ بہ نندا نت یا گڑا بز ء میش گوک ء ڈگی بہ بنت۔ بلے منی حیا ل ء مورینک
گوں وتی سُمر ء پُراں شتر تر بیتنت۔ آے بان ء ماڑیاں زیات دوست دارا نت۔ کہ
شہ تہا ہلا س بوتگ انت ء اودا ہاک ء مز نیں کسا سے جم بوتگ۔

اے پی میں جا گہ ء مورینک گوں وش دلی ء ترا نت۔ شہ اے پی میں سُمر ء پُرا ء
زانگ بیت کہ آہانی تب ء وش دلی ء واہش چنکدر محکم ء بُرز انت، انسان یک غیر
سجیدگ ء لگوریں مہلو کے آشطرنج ء لیب ء دوست داریت بلے آئی آسرا نہ۔ مگہ
گوں باور ء گو شگ نہ بیت۔ آایوکا مول ء مراد ء منزل ء رسگ ء جہد ء کرت کنت۔
دوہی لبزانی تہا یک حاصیں فارمولایے چوش کہ دو ء دو چار ء نیمگا روگ نہ لوٹیت۔
چے اے راہ مرگ ء نیمگا روت؟ بہر حال انسان اے آسرا رسگ نہ لوٹیت۔ من ہم شہ
اے آسرا باز تُرسیں۔ مردم ء را اے حق دیگ بوت کنت کہ آحساب ء کتاب ء باروا
جست ء پُرس بہ کنت ء یک آسرے ء بہ رسیت۔ آزرانی تہا آپی جہاز ء رپتار ء ہم
زانت کرت کنت ء اے پٹ ء لوٹ ء وتا ہم ببادات کنت۔

ء سو بمندی ء واستہ چے چے نہ کنت۔ آتر اے وسوسگ ہم بے وار کنت
کہ اگاں آترا وتی پٹ ء لوٹ ء جہد ء تہا سومندی یے رست گڑا آئی رندا آچے
کنت؟ پوریا گروہدے وتی کار ء کنت گڑا آترا وتی مُز ء دار بیت۔ مُز ء رسگ ء
گوں آشری ء سرا آپ ء لاپ بنت۔ کوکار ء جگا ء ڈوہداری ء سبب ء پولیس تھانہ ء
برگ بنت ء دان یک پتگی ء شہ آہاں سکلیں کار گرگ بیت۔ اے دراہیں ڈکھ ء

ویلاں ابیداوں مردے کرا دگہ راہ نیست، پداہم وتی مول ۽ مراد یا منزل ۽ رسگ ۽
 رنداے زانگ بیت کہ ردی کجام جاگہ ۽ بوتگ۔ بندات ۽ آگوں مزنیں حُب یے ۽
 ماریت کہ آیک حاصیں منز لے ۽ نیمگا روگ ۽ انت۔ بلے و ہدے آوتی منزل ۽
 رسیت گڑا پکر کنت کہ آئی مپتہ وتی و ہدزیان کرتگ اگاں آاے پیہیں پنگانانی تہامہ
 کپتیں گڑا شتر ترآت۔ اسل ۽ انسان یک تو ازہ این جناورے۔ اگاں جناور گشگ شرنہ
 لگیت گڑا ہے پیہیں دگہ لبزے سر پد بہ بنیت۔ حساب ۽ کتاب ۽ رد ۽ منی منطق ہے
 گشیت چے دو ۽ دو گشگ یک بد تمیزی یے؟ دو وار کہ دو ۽ جمع بہ کنئے ۽ پسو چار
 بنیت۔ گڑا اے بے ایمانی یا بد تمیزی گشگ نہ بیت۔ ہے مارگ بیت چوش کہ
 یک چار پادوالائیں جناورے دو پادانی سرا اوشتا تک ۽ ایندگہ دو پادوتی سزین ۽ سرا
 ایر کرتگ ۽ ٹک کنگ ۽ انت۔ من منیں کہ دو وار دو ۽ جمع کنگ ۽ چار کیت انت
 بلے اگاں ہر یکے ۽ را آئی پیلو یں حق دیکگ بہ بیت گڑا برے پنچ اوں بیت کنت کہ آ
 یک اجب ۽ دل چسپیں چیزے بیت۔

مگہ تو وتی حیال ۽ لیکہ ۽ سرا انچو چیا پھر بندے کہ ہرچی تو پکر کرتگ ہمارا است
 انت دوہی لبزانی تہا ہما گپ ۽ تہا کہ تو گشے دوہی ۽ پاندگ انت ۽ ہے پیم بیت۔
 چے اے حیال ۽ تہا ردی بوت نہ کنت؟ بوت کنت دوہی دگہ پیہی ۽ پکر
 کنگ ۽ انت۔ آترا ایڈ و نچر ۽ حُب بہ بیت ۽ آ بہ لوٹیت کہ آجبالے ۽ آماج بہ بیت
 داں کہ کمیں دوہی مزگے ۽ اوں آشنا بہ بیت۔ بازیں مردم مشکلائی واہگ دار بنت ۽
 شہ دنیا ۽ مردماں جتا۔ آمہر کن انت گڑا چو گشے آیک مزنیں پریشانی ۽ آماج بوتگ
 انت۔ دنیا ۽ راجد پتر شہ اے پیہیں بے کار یا وانا کیں کسہاں پڑا انت۔

شمالیوکا اچ و تا جست بہ کن ات کہ شما چے لوٹ ات۔ چوش کہ منی وتی
 حیاں انت من و اے کشیں کہ وش حالی ء حیاں ہم یک بد نیستی پکرے۔ برے برے
 اے حیاں وشی ء مارگ ء ہم دنت بلے اے واب پرشیت۔ منا گوں وتی والینگ ء لاچای ء
 ہچ پیسے جے نیست۔ بس مناشہ وتی گیر مدامی حرابی ء ترسیت انت۔ اے گپ ء ہچ
 بیسے نیست کہ کجام و ہدے یک دم منی مجگ حراب بہ بیت۔ منی تب یک ڈرامہ یے ء وڑا
 شہ بازیں چیزاں سر رتیج انت کہ آہانی تہا ناچ، سوت، توازہ، درد ء ڈکھ ء زلم ء ہوار
 قدرت ء انساپ ء زلم ء آسر، بزاں ہرچی ء پڑ انت۔

من اے ہم زانیں کہ شیشگ ء ماڑی ء تہا نندگ ء چے متلب انت،
 مہلوک ء گپ، ایراد، شک ء دگہ دگہ انسان شہ وتی حق آل بہہ پدمہ کنزیت۔ اگاں نا
 گڑا نزوری ء لگوری گیش بو ان ء روت۔ مجگ شری ء سراکار کرت نہ کنت۔ مناشہ
 دیریں و ہدے ء اے سما بو ہگا انت کہ شیواریں مجگ ء زوال انسان ء بد بہتی انت۔
 ورنائیں مرد ہما و ہدا پھر بندیت و ہدے آوتی مول ء مراد ء سوب مند بیت۔
 بیداریں مجگ ء زانت کاری اے آسر ء رسیدگ ء ملک دینت کہ دو جمع دو چا بینت۔
 اگاں شما حساب ء کتاب ء رد ء اے گپ ء راست سر پد بیت گڑا دگہ چے پشت
 کپیت۔ بس وتی پنچیں مارشتانی نیمگا دگوش گو رہ کن ات۔ وتی زانتکاری ء را
 چا بک جنان ء آگاہ بہ کن ات۔ ہے جہزگ شمئے زند ء تہا یک دگہ حُب ء جوش ء
 جہزگے ودی کنت شہ بدنی سز ء شرت ردگہ ہچ علاج نیست۔

شیشنگ ۽ لوگ ۽ نندگ ۽ ابید چے شما ۽ زان ات کہ آترا زیان نہ
 رسیت؟ ایش ۽ را کسے نظر نہ کنت ۽ کسے پلینڈی ۽ دشمنی ۽ جہد ۽ نہ کنت؟
 کمیں پکر بہ کن ات! اگاں اے ماڑی یے نابلکنہ مُرگانی جاہے بہ بوتیں
 گڑامن لاپ لیٹ کنان ۽ ایشی تہاشنگ ات اوں داں کہ شہ ہو ۽ رکینگ بہ بوتیں
 ات اوں۔

ایشی ابید ہم من مُرگانی جاہے منت ۽ نہ گریں کہ آئی مناشہ میسگ ۽ لچ ۽
 مین ۽ رکینت شمار منی سرا باز کندگ آہگا انت کہ من یک مُرگانی جاہے ۽ را یک
 جو انیں ماڑی ۽ درور لیکگ ۽ اوں۔ بے شک انچش انت اگاں ہو ۽ شلگ ۽ تہا
 یک رکینگ ۽ جاہے بہ رسیت گڑاشگر گرگ مہ بیت؟
 بلے اے گنوکی ۽ چے علاج کہ من اے تہیں بے کاریں گیان ۽ وتی زند ۽
 مول ۽ مراد جوڑ کرتگ۔ اگاں کسے پگائیں ۽ محکمیں ماڑی ۽ نندگ لوٹیت گڑا بہ
 نندیت مناوہے وڑیں جاگہ دوست بیت۔

شمارا منی ذہن ۽ تب ۽ بدل کنگ ۽ واستہ مزنین جہدے کنگ لوٹیت
 اگاں شمارا ہمت است گڑا کمیں کوشست بہ کن ات ۽ بہ چار ات باریں۔ پدا ہم
 اے وہد ۽ پہ من ماڑی نابلکنہ مُرگانی جاہ شتر تر انت۔

”شیشنگ ۽ ماڑی“ یک و شیں واہے۔ بلے گنوکیں حیا لانی رد ۽ قدرت ۽

قانو دہے گشتیت کہ اے یک ایمنیں جاہے نہ انت۔ حیر! شامنی حیا لیکہاں
بل ات۔

شمارا گوں اے گیاں چچ کارنیست۔ شما پدا کندگ ء ات۔ انچش انت
ناں! بہ کند ات شری ء سرا بہ کند ات۔ گوں دل ء میل ء منی اے توازہ ہما و ہد ء ہلا س
بیت کہ چیزے منا پہ ورگ ء بہ رسیت۔ اے گپ ء سرا دگہ چچ بوت نہ کنت۔ پرچہ
کہ اے ابرم ء لوٹ انت و ہدے انسان سک گزنگ بہ بیت گڑا آتراناں ء ابید دگہ
پہی کندگانیت۔ من چچ پیما اے نہ لوٹیں کہ ہزارانی سال ء پٹہ ہے سرامنا یک ماڑی
یے دنیگ بہ بیت۔ کہ آئی ڈن ء ڈاکٹر ء نام ء بورڈے جنوک بہ بیت۔

ایشی جاہ ء منا گریبی ء پد مننگی ء تہانندگ زیات وش تربیت۔

شر! شامنی اے حرا ہیں ء کندگیں حیا لال کمارمہ کن ات ء منا یک نیکیں
راہے پیش بدارات۔ من ہماراہ ء سرا روگ ء جہد ء کنیں۔ شما بلکنہ ہے گش ات کہ
اے تی کارے نہ انت۔ من ہم شمارا ہے پیمنیں پسودات کنیں مرچی ما یک سنجیدگیں
بن گپے ء سرا گپ ء تزان کنگ ء ایں بلے من ہے مارگ ء اوں کہ شامنی نیمگا
دگوش نہ کنگ ء ات۔

شمئے وتی تب۔۔۔ من ہے سر پد بنیں کہ من شمارا زانین نوں من وتی
تہارونکی ء گپس ء تہا بند بوہگا روگ ء اوں۔

بلے داں و ہدے کہ منی تہا زندگی ء یک بڑمٹھے است انت، من چچ
ماڑی ء جوڑ کنگ ء بہر نہ زوریں۔

اے خیال دارگ بہ بیت کہ من شیشگ ء ماڑی پرے ہاترا کمار نہ کرت
کہ دگہ کسے ء چم ہمانی سراسک انتت۔

منا مال ء مدی ء تماہ نیست۔ من پرے ہاترا اے پی میں حرا ہیں جا ہے
دوست کرت کہ کسے آئی نیگا دلگوش گور کرت مہ کنت۔ من اے پی میں ناپاکیں واہش ء
کدی ہم وتی دل ء جاگہ کنگ ء نیلیں کہ منی ابرمی ہیل ء زیانے بہ رسیت۔

اے منی بد بہتی انت کہ واہش ء لوٹ منی منشاء رد ء رد ء بند دنیگ نہ
بوتگ انت۔

چے اے واہش من وت ودی کرتگ؟ چے منا ہے وڑ ودی کنگ بوتگ کہ
ہمک شریں گپ ء تہا چیزے نا چیزے حرابی در بہ گجیں؟ من ایش ء ار نہ من ایں۔

من شمارا گشگ لوٹیں کہ اے ”تہہ خانہ“ ء تہا منی دم بند بوہگا انت بلے پدا
ہم من ہمازند گوازینگ ء لاچار اوں من شہ ہے گنام ء تہا ریں تہہ خانہ ء گوں شما
گپ ء تزان ء اول۔ بلے منی زبان بند انت اگاں وہدے مناشہ ادا در آہگ ء موہ
رست گڑا پدا شما منی گال ء گپتاراں شری ء سراسک کرت کن ات۔

کسہ گوئڈ! ٹوک چوش انت کہ چیزے نا چیزے کنگ شرتریں گپے
 استارانی علم ۽ ردۂ زانتکاری ۽ آگہی یک مصیبت یے۔ یک کُنڈے ۽ ننگ شہ
 اے گپاں مردم ۽ رادورداریت۔ منا بے تمبیں مردم دوست بنت بلے پدا ہم منی
 اے واہش نہ انت کہ من آہانی جاہ ۽ بگریں (بلے پدا ہم آہان ۽ شریک منی
 لاچاری انت) من اے نہ گشیں کہ تہاریں بانے ۽ تہاننگ یک شریں گپے،
 بلے من ہر وڑا ہمداننگ لوٹیں۔

من اے ہم نہ گشیں کہ اے جاگہ ۽ کہ من نشنگ اول۔ اے جنٹ ۽ ٹکرے۔
 مگہ چیزے نا چیزے و جتا انت۔ یک انچیں جتا میں چیزے کہ منا شریک ۽ انت۔
 من شمارادگہ یک گپے گشگ لوٹیں۔ شہ آئی بلکنہ شامنی گپے ۽ شرتریں پہم
 ات بہ کن ات۔ آنسخہ ایش انت کہ ہرچی کہ من شمارا اتوں گشنگ، من آئی
 سراوشتاتگ اول۔ من سوگندی وڑا اے جارۂ جنیں کہ من ہرچی گشنگ ۽ ہرچی
 نویستگ آسدر سدر است انت۔ (منی وتی حیاں ۽ ردۂ) چوش کہ من گوں پیلویں
 بیسہ ۽ ایشی راستی ۽ گپے ۽ کنگ ۽ اول بلے ایشی ابیدہم شک ۽ یک کرے منی مجگ ۽
 چونڈگ ۽ انت۔ کہ من بلکنہ جاہے زیات وتی نزانت کاری پیش داشنگ۔

نوں شما جست کن ات کہ اگاں ترا کمیں شک است ات گڑ اتو اے پی میں
 بے کار ۽ بکواسیں گپ چیانہشتہ کت؟

منی دل لوٹیت کہ من شمار داں چل سال ۽ یک تہہ خانہ ۽ تہا بند بہ کنیں ۽
 جست بہ کنیں کہ نوں بہ گش ات، اے جیڑہ ۽ باروا یک انچیں مردے کہ داں چل
 سال ۽ آئی مجگ بے کار بوتگ۔ اے پی میں جاوڑ ۽ آدگہ چے گشت کنت؟
 ”اے ڈراہ بے شرمی ۽ بے عزتی ۽ گپے نہ انت“ شما بلکنہ ہے بہ گش ات
 ۽ پداساعتے ۽ رندسره ۽ نرینان ۽ گش ات۔

”تئی خون سرد بوتگ ۽ تئی زنداوشت ۽ آماج انت۔ راست بندی ۽ وڑا
 ایشی ۽ گیش گیوار بہ کن ۽ شریں وڑی ۽ زندگوا زینگ ۽ رپک ۽ ہیل بہ کن“۔ تئی بڑز ۽
 بلندیں حیاں بے ادبی ۽ وتی سرے بیسہ ۽ راچے بہ گشاں ۽ مزگ ۽ گپ ایش کہ
 وتی اے گپانی سرا شرمندگ بوگ ۽ جاہ ۽ تو پھر بندگائے۔ کسی ۽ سرا ملنڈ کنان ۽
 وش بے۔ بے سر ۽ پادیں گپ کنتے ۽ سر پد بے کہ من مزینیں نیکیں کارے کرتگ۔
 توگوں پھر ۽ اے گشے کہ من شہ کس ۽ نہ ترسیں ۽ دوہمی نیمگا مہلوک ۽ دلانی تہا جاگہ
 کنگ لوٹے۔

یک نیمگے تو پوہ وتی ایرادگروکاں دنان دزش ۽ دوہمی نیمگا آہان ۽ وش
 کنگ ۽ جہد ۽ ہم کنتے۔ وہدے کہ تو تزن ۽ وش تہی ۽ مانا ۽ ہم نزان ۽۔ تو یک
 مزینیں مشکلے ۽ دیم پوہ دیم بوت کرتگ ات ۽۔ بلے تو دپ ۽ چوٹ کنان ۽ گشے ”منا
 بچ پرواہ نیست“ بوت کنت تو یک ساپ دلیں انسان ۽، بلے وتارا کم لیکگ ۽

شرپ داری نگو اہیت، دوہمی آنی دیما وتارا مپتہ درد وار پیش دارگ ء جہد ء کنتے۔
 تو بازیں گپ گشگ لوٹ ءے بلے گشت نہ کنتے۔ چور و باہے ء ڈولاشہ مردماں
 وتارا چیر دے تو وتی شیواری ء پیش دارگ لوٹ ءے بلے تو وت نزان ءے کہ من
 کجام پڑ ء وتی زانت کاری ء پیش بداریں۔ تی مجگ داں حدی ء و کار کنت بلے دل
 تہار ء مونجا انت۔ اگاں دل گیر بہ بیت گڑ اتو کدی دیرنی کرت نہ کنتے۔ وتی دل ء ساپ
 بدار ء نیٹ ء نیک ہے سوب مندی ء راز انت۔ دوہمی آنی کار ء تہا دست مانجی ء گپ
 گپ ء سرادز وگ بندگ ء یلہ بدے۔

من وتارا ہے وڑ کنگ ء مزنیں جہدے کرتگ۔

چل سال گو سنگ شہ پرش ء یک تلے ء یکشلا تی تو آرا ہگ ء انت۔

اے ٹنگ یا تل من وت جوڑ کرتگ پرچہ کہ منی کر اہ کنگ ء دگہ پچی نیست۔

حیرانی ء گپ ہمیش انت کہ اے دراہیں چیز منی دل ء انت ء نون ایشی ء را

یک ارزش داروکیں ء نمیر انیں لبزانک یے ء دزوشم گپتگ۔

بلے چے شمارا اے باور ہم است انت کہ من اے دراہیں چیزاں نبشتہ ء

دزوشم ء شمنے دست ء دین۔ داں کہ شامنی ہلاپ ء گام گج بزور ات؟ نون دوہمی

مسئلہ اے دیما کیت انت کہ آہر من شمارا مڑاہ داریں واجہ ء شرپ داریں مردم

پرچہ گشیں؟ من اے پرچہ مار اتگ کہ شامنی نبشتا کاں دوست دار ات۔ من اے

پیمیں چیزاں کدی وتی نبشتا کاںی تہا نیاریں من اینکس تجربت ء حوصلہ نہ داریں ء

پدا اے پیم کنگ الہی ہم نہ انت۔ مگہ چے اے گپ ء شامارگ ء ات کہ منی اندرا

یک وشیء نزیکی لیے ودی بوہگا انت؟ من اے جبرگ ءیات ء درشان کنگ
لوٹیں پرچہ ء چون؟ کمیں گوں شریء درشان کنیں۔

گوست ء بازیں یات گوں انسان ء بندوک انت ء اے چیریں رازہم
است انت کہ آہر یکے ء دیماوتی دل ء زنگاں درشان کرت نہ کنت۔

بس یک ء دوستگان ء گشت کنت، ایشی ابیدگہ لہتیں انچیں گپ بہ بینت
کہ آہاں آوت پوہ بیت کنت۔ آہاں ء چیزیں رازہم گشگ بیت بازیں شک ء شبہ
گشگ یا پکر کنگ ء آشہ وتا ہم ترسیت انت ء شرپ دار ء چہ شرپ دارین مردم
اوں اے پیمیں رازاں وتی دل ء تہا دارگ ء لاچار انت، مردم ہر چنکس کہ شریف ء
مراہ دار بہ بیت آئی مجگ ہما پیمایے پیمیں رازانی بنزہ جوڑ بیت۔

من وتی یاتان ء، تازگ کنگ ء جہد کرتگ ء لہتیں واقعہ گیر آہگا انت۔ داں
مرچی ء من آہانی نیمگا دلگوش گورنہ کرتگ بلکنہ اگاں کدی چشیں حیا لے ہم احتگ،
من آرشہ مجگ ء دور چنڈ اتگ ء دور داتگ۔ مرچی پہ زانت من ہما واقعہان ء جم
کنگ ء اول بلکنہ ایشان ء نویسگ ء جہد کنیں۔ من اے تجربت ء کنگ لوٹیں کہ
وہدے کسے راستی ء گواچن ء چیر دیگ ء کوشست ء کنت گڑا آئی دل ء
چے گوزیت۔ من اے گپ ء چارگ ء اول کہ ہائن (Heine) وتی زندنا مک ء
تہا اے نہ بوؤ کیں گپانی باروا چے گشتگ۔ چے انسانے دز وگ بندگ ء وتی
رازانی چیر دیگ ء یک حدے است انت؟ ہائن گشیت کہ یک راستیں
زندمانکے ء بنشتہ کنگ بوت نہ کنت۔

انسان بازیں چیزانی چیر دیگ ء لاچار انت۔ آاے ہم گشیت کہ راست

گشگ ۽ سوگند ورگ ۽ ابید ہم روسوء (Rousseau) بازیں دزوگے اوں بستگ اے دڑاہ نابزانتی نابلکنہ گوں زانت ۽ کنگ بوتگ ہائں وتی گپانی تہا راست انت۔ نوں من اے کیاس ۽ کرت کنیں کہ بازو ہد ۽ انسان وتی جرم ۽ گناہاں ۽ چتور چیر دنیگ لوٹیت ۽ وتارا بے گناہ پیش دارگ ۽ جہد ۽ کنت۔ ہائں ۽ مہلوک ۽ تب زانش ۽ شریں وڑی ۽ چار ۽ تپاس کرتگ ۽ آہانی ایردانی اوں چار ۽ تپاس کرتگ پداہم ہرچی کہ من نبشتہ کنگ ۽ اوں ایوکا وتی تسلا ۽ ہاترا، من گوں وتی ہوش ۽ اے جار ۽ جنیں کہ ہرچی من نویسگ ۽ اوں آباقاندہ نہ انت بلکنہ اے وڑا درشان کنگ ۽ اوں چوش کہ یک مچی ۽ دیما گشتا نک دنیگ ۽ اوں۔

نبشتہ کنگ ۽ منی وتی وڑ ۽ پیے اے بس بے مانائیں وڑے۔ اے دنیا ۽ تہا منی وانوک ہچ جاہ نیست ۽ من اے گپ ۽ شہ بازساری ۽ زانیں۔
 وتی حیال ۽ گپانی درشانی ۽ کئے ۽ رامنی راہ ۽ اڑاندودی کنگ ۽ ضرورت نہ انت۔
 پرچہ کہ شہ چشیں کار ۽ مناسک بدکثیت۔

من و زوت زوت گوئڈ گران ۽ لہتیں سطر نبشتہ کنگ ۽ اوں بلے لہتیں مردمان ۽ زبان بند کنگ ۽ نادر اہی انت آشہ من جست کرت کنت کہ اگاں ترا وانوک نیست گڑا تو کئے ۽ را وتی بکواساں گوش دارینگ لوٹے۔ شہ وتی نبشتا کاں گوں کئے نزیک بوگ لوٹے؟ نہ ایوکا اے کہ زبانی گپ جنگ ۽ اے بلکن نبشتہ ہم کنگ ۽ اے۔ اے پک انت کہ تو وتی گوست ۽ بیحال کرت نہ کئے ۽ دراہیں گپاں دنیا ۽ را اشکنا نینگ لوٹے۔ پہلی ہم لوٹے، من ۽ ہم ۽ دراہیں گپاں گوں شاہیگانی ۽ درشان کنگ ہم لوٹے۔ بزائ کہ نہ شری ۽ چیر بے ۽ نہ کہ

شریء دیماکائے۔

تئی اے جستانی پَسودنیں۔

اے درستیں گپانی جہلانکیء یک حاسیں تب زانثے پنہان انت۔ راستین
ء ساپیں گپ ایش انت کہ یک ترسوک ء لگوریں مردے اول۔ من وتی منء اے
منگ ء اول کہ من مزنیں زانثکارے اول ء منی دیمایک مزنیں مچی یے کہ منی گپاں
شریء سراجوش دارگ ء انت دوہمی ایش کہ وہدے منی نبشتا نک دنیا ء دیماکیت
انت گڑاڈر ہاحیران ء ہبکہ بیمنت ء یکے دوہمی ء جست گر انت کہ اے پیس میں مزنیں
فلسفی ء زانثکار اینکس وہد کجا بوتگ۔

ایشی ابیددگہ ہم بازیں گپ است انت۔ جی ہاں!

منی اے گپانی اسلیں مول ء مراد ہمیش انت اگاں اے دراہیں گپ
مہلوک ء واستہ مہ بوتین اتاں گڑامن چیا داں اینکس روچاں ایشاناں گوں وت
داشت ء آہاناں نبشتہ ء رنگ ء دیماء آؤرتگ ات؟

بلکل راست! شہ نبشتہ ء رعب زیات پدربیت پرے ہاترا من اے گپاں
گوں ٹائپ رائٹ ء دیماء آرگ ء اول ایشی ابیددگہ یک گپے ہم دلگوش لوٹیت۔ من وتی
سراوت ایرادگران ء وتی درشان داب ء شترتر کرت کنیں ء دلجم بوہگ ء کوشست ء
کرت کنیں۔

مرچی منا گوست ء یک زالمیں ویل ء واقعہ یے یات آہگ ء انت۔
اے گپ منی مجگ ء جہلانکی ء نقش ات ء لہتیں روچ ساری دیمادراحتگ ء نون منا
نچش لاچار کنگ ء انت کہ آئی گشگ ء ابید مناتا ہیرنیا ہگ ء انت بلے بوت

کنت من ردگشت اے پیمیں باریں چنکس واقعہ آنت کہ منی مجگ ءتہا کنڈ بوتگ
 آنت۔ ہمیشانی پیما من ایش ءرا اوں کنڈ کتگ ات مگہ اے ہم راست انت کہ
 یک انچیں آچشے ودی بیت کہ داں کہ آتر اہلاس کنگ مہ بیت تاہیر نیت انت۔

دگہ اے کہ مرچاں من باز ملور اوں پرے ہاترا من فیصلہ کرتگ کہ
 چیزے نبشتہ بہ کنیں ءوتی دل ءزنگاں بہ ریچیں۔ یک زانت کاریے ءگشتن انت
 کہ کار کنوکیں مردم ءدل نرم ءنیک بیت انت۔ اے راست انت ہما انت کہ من
 نبشتہ کنگ ءفیصلہ کرتگ۔ من وتی دل ءتہا یک بدلی یے مارگ ءاوں۔ مرچی
 برپ رچگ ءانت زرد ءچل ءمیلانیں۔ زری ہم انچش ات بلکنہ شہ گوستگیں بازیں
 روچاں ہے وڑ انت۔ منی گمان ہمیش انت کہ اے تر ءنمب ہم بیت انت۔ ہے بے
 دردیں موسم ءمنی طپان ءگدینتگ ہمکنس زیات کہ نوں من سگ ات نہ کنیں۔ آ
 روچ ءہم انچیں موسمے ات کہ آئی کسہ ءمرچی من اشنکنا نین۔

(1)

اے ہمارو چانی گپ انت و ہدے من ورنات اوں۔ بزاں کہ منی امر بیست ء چار سال ات۔ من یک ملور، بے وڑ ء یک تہنائیں زندے گوازینگ ء ات اوں۔ اے پیسے جاوراں منی تب ء میل یک انچیں ناہاریں جناورے ء وڑ ابو ان ات کہ ہر چیز ء بہ دڑیت ء دور بہ دنت۔ مناچ سگت نیست ات ء من یک بے ترک ء تواریں مردے جوڑ بوتگ ات اوں۔

من وتارا یک کُنڈے ء بند کرت۔ کارگس ء اوں وتی کار ء ابید گے کس ء نزدیکی نہ کرت۔ مہلونک ء لوٹ ات کہ گوں من نزیک بہ بنت بے من آہانی دل بڈی نہ کرت ء نہ کہ کسے ء نیمگا بچکند ات ء چار ات۔ کسی ء کر ء روگ ء منا گشے بد اتک۔ باز براں من وت حیران بوت اوں کہ ہر و ہدے دپ ء چوٹ کنگ ء بے زاری ء اے جہزگ باریں چونی ء منی اندراودی بوتگ۔ یک کلر کے کہ آئی شکل منازیات ترسینوک لگ ات۔ گوں من گپ جنگ ء ہاترا باز بے تاہیر گندگا اتلگ ات۔

یک دگہ کلرک بے باریں گوں چونیں گندگیں پوشا کاں اتک ء شت کہ شہ آئی جان ء یک اجبیں گندگیں بو ہے مارگ بوتگ ات۔ پدا ہم گپ ء گونڈ

گران ء ہر یک مردمی ء تہا چیزے نا چیزے انجیں حرابی دیستگ ات کہ منا گوں
درستاں نفرت بوت۔

گڑامن شماراے گشگ لوٹیں کہ من چنکس سپائی پسند ء جو انیں ذوق ء
شوق ء واہنداوں۔

برے برے من وتی باروا پکرکنیں کہ من پرچہ ایتنکس نا اُمیت ء بے باور
اوں۔ پے درور من اے کیاس کرت کہ منی شکل ہما منحوسیں کلرک ء وڑا انت کہ مناشہ
آئی نفرت انت۔

گڑامن بچ نہ پہم ات۔ گوں وہد ء گوزگ ء منا وتی شکل ہم حراب لگ
ات منی تہا یک نفرت ء بے ڈولی یے ودی بوتگ ات۔ پرے ہاترا من روج پہ روج
شہ مہلوک ء دور ء بے تک ء تواریوان ء شت اوں ء یک بیزاری یے شہ منی دپ ء
دیم ء پد بوتگ ات۔ یک روچے انا گہہ ء منا حیا لے اتک کہ پرچہ من وتی اے
ترسنا کیں شکل ء جو ان ء چارگ ء لانتک جوڑمہ کنیں۔ بلے من شہ تہا ہمنکس نادرہ ء
لگور بوتگ اوں کہ اے شری آن ء وتی تہا آورت نہ کت۔

دگہ ایش کہ اے پیہیں کوششت کنان ء من گیش احمق ء حرے گندگا
اتک اوں۔

من اے من ایں کہ منا وتی کارگس ء مردم شر نہ لگ انت۔ چریشی من
شہ ہر یکی ء وتا دور داشت۔ آہانی شو میں دپ دیم آں منی دل ء مجگ ء سرا ہمنکس اثر
دور دات کہ من وتا راہیہال کرت ء وتی باروا پکرکنگ یلہ دات۔

آسراے بوت کہ من وتا را کم ترکیک ات ء آہان ء مزن۔
یک گران مہذبیں مردمے داں آوہد ء سوب مند نہ بیت داں کہ آشہ وتی دل

۽ مڃڪ ۽ بيم ۽ ٿرس ۽ درنه کنت ۽ وتار اوڻ اخلاق ۽ شريں مرد مے جوڙ نه کنت۔ باز رندا
 وتارا کم ليکڪ ۽ درشان هم سیت ۽ نپ دنت۔ دو هي آن ۽ گول نفرت ۽ چارگ ۽ دو هي
 نيمگا وتارا ٻچ نه پهنگ مني رگ ۽ ريشگ ۽ تها ودي بوتگ ات۔ کجا که کسے ديما بيا
 اٽکيں ات، من وتي چم جهل کرتگ اتنت۔ من انچش مار ات که آني چماني تير مني
 در ابيں بدن ۽ سُمبان ۽ روگ ۽ انت۔ پرے ہاترا من شه حجاتي ۽ زيات جهل کپت
 اول۔ مني زندتباہ ۽ برباد بوتگ ات ۽ مني ڏيل ۽ بالاد ڏکړ ڏکړ بوتگ ات۔ من یک انچيں
 نادر اهي ۽ آماچ بوتگ ات اول که چو وروک ۽ منا وروگ ۽ ات۔

مناچه هر چيز ۽ همک مردم ۽ ٿرس اتک ۽ مني ذهني گلامي وڏان بوت۔ من
 استيں رهنبد ۽ کو نهين دود ۽ رساني سرا روگ لوڻ ات بلے نون دل پر وڻ بوان ۽
 وئيل بوتگ ات اول۔ بلے اے جا ورداں کد ابر جاہ مانيت؟

مني مڃڪ ۽ حرابي کميں زيات انت يا بلکنه مني نازرک تي شه حد ۽
 زيات انت۔

کارگس ۽ تها ايوکا من هما مردم ات اول که وتارا لگور ۽ گلام حيال کرتگ
 ات اول۔

بلکنه ايشي سبب ايش ات که من شه حد ۽ زيات شريفين مردم ات
 اول۔ مني نر ۽ اے پيم من وتا مزن پيش دارگ لوڻ ات۔ يا بلکنه من هے پيمين
 مردم ات اول۔

من وتي اے نزوري ۽ من ايس۔ مني امر ۽ همک مردم لگور ۽ لڄوک بيت انت۔
 اے آني ابرم ۽ گزر انت۔ من هے آسر ۽ منوک اول دنيا ۽ تها نيك ۽ شرپ داريں
 مردماني واسته بلکنه هے دود انت۔ اگاں کسے وتي ورنائين تاکت ۽ پيش دارگ ۽

جہدء بہ کن گڑا آسرا لوٹیت کہ آچالاک ء شینوار بہ بیت ء دیما بنیت۔

منی حیال ء ایوکا حر ء مادیوں اے کار ء کرت کن أنت ء آہم ایوکا دیوال ء
نیمگاتی دیم ء دیان ء مگہ آسر پدا ہم ہیج درنیت۔

آروچاں منی پریشانی ء دگہ ہم سبب ء است ات آچوش کہ نہ کسے منی وڑا
ات ء نیکہ من دگہ کسے ء وڑا ات اوں من وتی وڑیں دنیا ء تہا یکیں مردم ات اوں۔
اے منی حیال ء کیاس انت۔

اے کار ء اے گپ پدر کنگ ء أنت کہ من یک زرنگ ء شینواریں ورنایے
ات اوں۔ باز رندا ایشی چپ ہم بوتگ ات۔ برے کار گس ء روگ ء دیر بوت۔ بلکہ
گوں و ہد ء گوزگ ء اے منی عادتے جوڑ بوت ء من گس ء وپت ء پُرس داشت۔

منی گنوکی روچ پہ روچ گیش بو ان ات ء نوں من مپتہ برے کند ات ء
برے بچکند ات منی عاشق تہی ہم گیش بو ان ات یک و ہدے انچیں اتک کہ منا
گوں کس ء گپ جنگ ہم دوست نہ بوت ء دوہمی نیمگا من گوں مہلونک ء ہور ء تور
بوگ ء کوشست کُرتگ ات ء منی اے واہش ات کہ گوں کسے ء سنگتی بہ کنیں۔

باز رندا منی نازرک تہی یک دم ہلاس بوتگ ات۔ حدابزانت اے کدی
بوتگ ات یا نہ۔ منی حیال ء اے نازرکیں حیال ایوکا کتابانی تہارس انت۔ منی وڑیں
بے تمیں مردم ء اے پیہیں نرم ء نازرکیں حیال چتور ٹہنت۔ من لہتیں رندا پیلویں
کوشست کرت کہ گوں ایشاں سنگتی کنگ بہ بیت۔ من ایشانی لوگ ء ہم شت اوں۔

گوں آہاں گپ ء رپ کرت۔ ووڈکا ہم تنگ ات ء دیرئی ء باروا ہم
گپ جت۔

بلے چیزے نا چیزے ردی ہم بوتگ ات۔

یک لسیں گے۔ ماروسی مردم مہرؔ محبتؔ آپیما نہ چاراں آڈو دلاریں پیا
 کہ جرمن چار آنت ؔ پھم آنت ؔ فرانسسی ہم۔ دنز ؔ مجے بنیت یا تو پانے فرانسسی
 پرواہ نہ دار آنت۔ داں اے ہڈا کہ گلیں فرانس تباہ ؔ ویران کنگ بہ بیت پدا ہم آہانی
 تھا ہچ بدلی یے نیت بلکنہ مرگ ؔ روایتی ؔ گم ؔ سرریچیں سوتاں جنان شہ ہمک
 منزل ؔ گو ز آنت، سبب چے انت؟

اے مردم مزین احمق آنت۔ روس ؔ ایک ہم احمقے نیست۔ اے گپ ؔ
 ہر کس زانت ؔ ہے چیز مارا شہ دوہمی سر زمیناں جُتنا نیں پچارے دنت آسراے
 دراتک کہ اے پیس حیاں ؔ نازر کیں جبرگ زگریں جاوراں نہ بیت آمر دماں مئے
 مہری جبرگاناں ہم پادمال کُرتگ ؔ جرمن ؔ فرنچ مردمانی جبرگ ہم اثر مادست
 گپتگ آنت۔

دوہمی نیگا مہرؔ محبتؔ پد ریں جبرگ آروپائی آنی وڑا دیما آہگا آنت۔
 بلے یورپ ؔ کجام وڑ ؔ پیم؟ ایشی باروا ہچ زانگ نہ بیت۔ چوش کہ مہریک کوہنیں
 لبزے بلے ایشی ؔ خدمت سک زیات آنت ؔ کیشیں مردم پرا ایشی زرنٹ۔ مئے
 ڈرائیں مہری جبرگ ؔ ڈولدار ی شہ ہمیشی ؔ سبب ؔ آنت۔

چوش کہ گوں کارگسی کاراں منا ہچ حُب یے نیست ات بلکنہ من آئی ؔ
 رایک کسان ؔ زلیلیں چیزے زانتگ ات بلے مہلونک ؔ دیما حراب نہ گشگ ات
 پرچہ کہ اے منی فرض ات ؔ من ایشی ؔ پگار ہم زورگ ؔ اتوں، حیراے گپ ؔ یات
 بدارات کہ من مہلونک ؔ دیما اے گپ درشان کُرت نہ کتگ ات منی عاشق تبی ؔ
 نرم دلی داں آوہدا ایشی ؔ راسلگ ؔ لاچار ات۔ داں آوہدا کہ منادگہ یک شریریں
 نوکری یے مہ رستیں، اے پیس مردمانی جاہ ایوکا گنوکانی جاہ بوت کنت بلے روس ؔ

اے پیہیں مردمانی کساں زیات نہ انت گڈی عمرء اے پیہیں عاشق تہیں مردمان ء
 آہانی دل ء تہیں نوکری ہم رسیت انت داں کہ آگوں عیش ء زند بگو ازین انت۔
 من اوں ہے اُمیت ء گوں بے دلی ء وتی کارا کنگا اتوں کہ منی ہم وہد
 کیت بیات کہ مہر دوستیں مردمانی گپ ء کنیں آہانی بازیں تک ء پہنات حیران
 کنوک انت ء حدازانت کہ اے شری آہانی تہا چوں ودی بینت انت، اے کسانیں
 گپ نہ انت۔ من اے نہ گشیں کہ اے بے کوہیں ء بے کاریں حیاں انت کہ برے
 برے وطن دوستی ء جبر گانی تہا بدل بینت انت۔ نون شما پدا ہے مارگ ء ات کہ من
 توازہ کنگا اوں چوش بلکل نہ انت۔ واجہ ء بانکاں! مناشے جبر گانی قدر کنگ
 لوٹیت ء من اے من ایں کہ شمار است ات۔ من بلکنہ شہ اسلیں بُن گپ ء کمئیں دُور
 شت اوں ء پرے ہا ترا من اچ شما پہلی لوٹیں۔

من گوں وتی سنگتان وتی سنگتی داں دیر ء داشت گرت نہ گرت ء شہ آہاں
 جُنا بوت اوں۔ من و چونائی ء گرم سریں مردے اتون پرے ہا ترا من کدی آہانی
 دیما وتی سر جہل نہ گرت، ہر یکی ء دور بوآن ء شنتوں گوں من دگراں ہم ہے پیم گرت
 آسر ہے بوت کہ من یک رندے پدا یک ء تہنا بوت اوں۔

من کدی ہم چیریں وڑے ء ء شپ ء تہنائی ء ناپاک ء حراہیں حیا لے پکر
 نہ گرت، من اے پیہیں ہچ ساعتے یات نہ انت کہ من آہانی سرا شرمندگ بہ بنیں،
 چیریں تہہ خانہ ء تہا ہم وتی پاک ء ساپی ء سوگند ء وریں من ہمک ساعت ء دمان
 ترس ء آماچ ات اوں کہ کسے منا گندگ ء انت۔

یک رندے من ورگ ء چرگ ء لیب ء گوازی ء یک کلب تی ء
 کرا گوزگ ء ات اوں شہ شیشگ ء کھڑکی ء دیست اوں کہ لہتیں شرپ داریں مردم

بلیئرڈ ۽ گوازی کنکا آنتن ۽ پدا آہاں وتی یک سنگتے بڈا کُرت ۽ شہ کھڑکی ۽ ڈن دور
 دات۔ اگاں اے دگہ وہدے بہوتین ات گُراشہ گم ۽ منی جگر تر کیتگ ات۔

بلے آوہد امنی دل ۽ مجگ شہ موج ۽ مستی آل ہنچش سر رنج ات کہ منا آ
 بچا رگیں مردم ۽ سرا بڑگ ہم نہ بوت ۽ منی اے جبرگ ہنچش زیات بوت کہ من
 یکدم بلیئرڈ ۽ کوٹی ۽ سر بوت اوں، من اے فیصلہ کُرتگ ات کہ گوں روگ ۽ کسے ۽
 رازنچک ۽ گرین ۽ جنگ ۽ ورگ ۽ پنا کنیں۔ ایشی ۽ آسراے بیت کہ آڈراہ یک
 جابنت ۽ مناشہ کھڑکی ۽ ڈن دور دینت۔

چوش کہ من نہ تنیگتگ ات بلے منی زہنی جاوہ ہنچش حراب ات چوش کہ
 ہیٹریاء دور ہے بکپیت۔ من اودا مزنیں جنگ ۽ داوہے کُرت بلے کسے ۽ سرا ہچ اثر نہ
 بوت، بلکنہ منی اے ڈرائیں مرٹ ۽ جنگ آہانی ارزش اینکس نہ ات کہ مناشہ کھڑکی ۽ ڈن ۽
 دور بدینت۔ زوتاں زوت من یک کُنڈی ۽ شت ۽ اوشتات اوں۔

وتی من ۽ بلیئرڈ ٹیبیلے ہدا من مہلونک ۽ روگ ۽ آہگ بند کُرتگ ات۔
 یک افسرے کہ بلکنہ چہ اودا گوزگ لوگ ۽ ات آئی بیدشہ جست ۽ پُرس ۽ منا
 گوں دوئیں کوپگاں رُرت، دگہ دات ۽ دوہمی نیمگا اوشتارینت آئی مناسر پدکنان ۽
 ہم اے کارکت کُرتگ ات بلے، آئی اے کارشہ پہلی ۽ ڈن ات۔

آئی منا یک مکسکے ۽ ڈولا دور داتگ ات منا بے کساس زہر آہگا ات ۽
 من نزانگ ۽ ات اوں کہ من چے پیماوتی بیر ۽ بگریں۔ آشش فٹ ۽ یک زرنگیں
 ورنایے ات وہدے کہ من یک نزور ۽ پٹکیں ورنایے اوں۔

من پہ مرٹ ۽ جنگ ۽ گشے اوشتاتگ ات اوں منی کمیں زہر شانی ۽ مہلوک مچ

بوٹگ ات ء آتراشہ کھڑکی ء ڈن دور داتگ ات اش بلے من وتی زہر وارت انت ء
کمیں پُشتہ کنز ات اول۔

من شہ کلب ء در اتک ء سیدھا لوگ ء رست اول۔ شہ زہر ء تز کگ ء
ات اول منی مجگ ء تہا گٹھے یک تو پانے ات ء منی چم شہ ارس ء گُلگُل اتنت منی دل
بازسک انت وتی دل ء تہا وتی دُژ من ء راسکیں سزا دئیں۔ بس عمل کنگ ء تہا کمیں
گڑ ء منج ء آماج بنیں۔ شامنی سرا تو ازہ کنگ ء ات! من نون شڑی ء سرا در شان
کنگ لوٹیں۔

شہا بلکنہ اے نزان ات کہ ہما یلکیں افسر گوں من دیم پہ دیم نہ ات کہ گوں
آئی منا ”ڈوئل“ مڑگی ات اے پیہیں بازیں است اتنت۔ ہاں اے گشگ بوت
کنت اولی نمبر ء ہے مردم ات کہ گوں بلیر ڈے لٹ ء شڑی ء سرا جنگلی ات۔ آئی رندا
گوگل ء ”لیفٹیننٹ پاترو گوو“ ء باری ات کہ آپلوس ء نو کرات۔ آہانی گمان ء ہم نہ
ات کہ یک لیس مردے گوں آہاں ڈوئل مڑگ ء تیار انت۔ دوئیں شش فٹ
بُرز ء شہ گوشت ء پُر اتنت۔

اے حیال رد انت کہ من شہ وتی لگوری ء شہ آہاں تُرسگ ء ات اول۔
آہانی بُرزی ء ہم منا پراوہ نہ ات ء نیکہ اے پکرات کہ آمنا گوں یکیں دست ء شہ
کھڑکی ء ڈن دور دینت۔ منا اینکس تا کت استگ ات۔ بس تُر سے اگاں استگ
ات گڑا ایش کہ اودا ساڑی ایں جہلی تہبک ء نو کر کہ شہ آہانی جان ء گندگیں بو ہے
تالان بُو ہگ ء ات ء آہانی دپ ء دیم شہ دا نگاں پُر اتنت، آمنی سرا تو ازہ کن انت ء
وہدے کہ من لبزانگی گپ ء تزان کنان ء آہانی دلگوش ء وتی نیمگا گور کنا پینیں کہ منی
سرا چنکس زلم بوٹگ بلے آچ پُوہ ء سر پد نہ بنت۔ اے لبزاں من آہانی عزت

دیکھو ہاترا کنیں۔ اے گپاں لس مردم پوہ ہم نہ بنت۔ وتی بلندیں مہرتی ء سبب ء
 من اے لبزانی ارزش ء پوہ ء سر پداوں۔ گڑامن اے گشگ لوٹگ ء ات اوں کہ
 وہدے آفسر شری ء سر امنار پینیت گڑا ہر نیمگا کندگ ء ٹھکانی توار شنگ ء تالان
 بیت۔ منی واستہ یک نیمگے منی جنگ ء ٹپگ ء آئی سر اتون ء ٹھکانی توار۔ شری ء
 لٹ ء کٹ کنگ ء رند میں رحم کنان ء آمناشہ کھڑکی ء ڈن دور دنت۔

بے شک اے بے مزگ ء کسانیں وئیل منی زند ء تہا یک آشوبے
 آورت نہ کنت بلے منی ذہن ء تہا یک مزینیں پرشت ء پروشے الم کاریت انت۔
 رندا ہم من اے افسر ء رادگانی سرا گردگ ء دیستگ ء آئی سر پیران ء ہم چار اتگ
 اوں نزائیں آئی منادرس کرتگ یا نہ، بلکنہ نہ کرتگ اے گپ ء کیاس من شہ بازیں
 گپاں جتگ۔ منی دل ء تہا پرانی نفرت ء بد آہگ زیات بوان ء روگ ء ات ء اے
 پیم داں بازیں سالان بر جاہ ات۔ گوں وہدے گوزگ ء منی ملوری گیش بوان ء شت۔
 شہ درستاں ساری من وتی کار ء بندات اے پیماکرت کہ من گوں راز
 داری ء چیریں وڑی ء آئی بلاپ ء سر پدی گرگ بنا کرت منی ڈولیں جان بڈیں
 مردم ء واستہ اے کار بازگران ات وہدے کہ من اے ہم نہ زانت کہ اے کار ء چے
 پیم ء کن انت۔ یک روچے من کسے ء را آئی کہولی نام ء گرگ ء اُشکت۔

من آئی نزیک ء ات اوں۔ پرے ہاترا آئی کہولی نام من اُشکت۔ دوہمی
 رندا من آئی پُشتہ رواں داں ہما ماڑی ء رست اوں کہ اودا آیک فلیٹ یے ء جاہ
 منند ات۔ چوکیدار ء رادہ کو پک دات ء آئی فلیٹ ء نمبر زرت ء اے ہم زانگ
 بوت کہ گوں آئی دگہ کئے کئے نشنگ یا آیک انت۔ اے چوکیدار پہ کسانیں

زرے ۽ ہمک گپ ۽ گو شگ ۽ تیار بنت۔

چوش کہ منانہشتہ کنگ ۽ وانگ ۽ زیادہیں شو کے نیست بلے یک روچے
سہبے ۽ ساعت ۽ منی دستاں ہارگ ۽ زرت ۽ اے ہارگ ۽ منانچش لاپار کرت کہ
من ہما افسر ۽ باروا یک تژنی ایس پر بندے نبشتہ بہ کنیں ۽ آئی کرد ۽ آشکار بہ کنیں۔
داں اے حد ۽ کہ اگاں چیزے کمیں زیات گشگ بہ بیت تابا کے نیست۔ شہ درستاں
ساری من آئی کہولی نام انچش اینگو آنگو کرت کہ آچے، کس ہم آئی ۽ پچہ میار بیت۔
بلے پدا من وتی ارادہ بدل کرت ۽ اے کسہ گوں اسلیں نام ۽ (Otetches
Tivenniya Zapiski) نایں روتا ک ۽ دیم دات۔ آروچاں اے پیمیں
ذاتی ایرادانی کسہان ۽ چگل دیگ بوتگ ات ۽ منی نبشتہ ہم چھاپ نہ بوت۔ اے
گپ ۽ گشے مناژ نزلینت ۽ دور دات۔

باز رندا شہ زہر ۽ منی دم بند بیت۔ پرے ہاترا اے گپ من وتی دل ۽ ایر
کرت کہ وتی دژ من ۽ را ”ڈوئل“ مرگ ۽ سلاہ ۽ جنیں۔ من باز جو انیں ڈولے ۽ یک
نمدی یے نبشتہ کرت کہ آئی تہا شہ آئی دست بندی کنگ بوت کہ آں وتی ردی ۽ بہ
منیت ۽ شہ من پہلی بہ لوٹیت۔ اگاں ناگرا ”ڈوئل“ مرگ ۽ واستہ تیار بہ بیت۔ اے نمدی
انچیں جو انیں زبانی ۽ نبشتہ کنگ بوتگ ات کہ اگاں آفسر کمیں ہم نرم ۽ لطیفیں
ذوق یے داریت گرا آاے پیمیں پاک ۽ ساپیں زبان ۽ وانگ ۽ رندتچان ۽ پہ من
کیت انت ۽ منابگل ۽ کناں گوں من سنگتی ۽ واہش ۽ درشان کنت۔ اگاں اے وڑ بہ
بوتیں گرا اے گپ مے دوینانی واستہ باز شر بوتگ ات۔ مے دوینانی سنگتی بے

دور و محکم بوتگ ات۔ آوتی اگدہء چیزے شری منی بہرء داتگ ات ء من وتی
 دو دمان ء مطاہ داری ء بہر پرانی داتگ ات دزیکتیں اے ہے پیم بوتین ات چوش
 کہ من حیال کرتگ ات آئی ہرچی کہ گوں من کرتگ ات اے گپء رادوسال
 گوست ہرگ ء دست بندی ء راہم مزینں و ہدے گوست ء و ہد گو زبان بوت۔
 یک روچے اے ہم اتک کہ من حداء شکر گپت۔

(شکر گرگ ء منی وتی وڑ ء پیم ء۔ آچوش کہ منی چم شہ ارساں کیل بنت) گپ
 ایش ات کہ آنہدی و من آترادیم ہم نہ داتگ ات۔ و ہدے من پکر کنیں کہ اگاں من آ
 ندی آترادیم بہ داتین ات گڑا منی سرین ء ہدء تہا تو پانیں دردے چست بیت انت۔

مگہ من ہم پُشتہ کنزو کے نہ ات اوں۔ من وتی بیر باز جتائیں وڑے ء
 گپت۔ اے پیمیں کار مزینں زاننکاریں مردم کرت کن انت۔ یک ڈولداریں
 حیا لے یک دم منی سرانازل بوت۔ باز و ہدء من وتی موکلاں بیگا ہے چارنج ء دریاء
 نیوسکی ء (Nevsky) نیمگا پے گوات ء ورگ ء شنگ ات اوں۔ آو ہدء سک گرمی
 بوتگ ات۔ گوات ہم بند بوتگ ات ء شہ ہیدا مردم یکے بوتگ ات بلے ہے آ
 شری ات کہ منی واہش ات من مار ماہی ء وڑا لاپ لیٹ وراں ء یکشلا سُریتنگ
 ات اوں ء رُوک ء آوکان ء ترسینتگ ات۔

اے پیمیں و ہدء منی دل ء لرزگے زرتگ ات ء یک اجبیں دردے ودی
 بوتگ ات۔ منی جان ء دراہیں رگانی خون بد اتگ اتنت ء منی ڈیل ء بالاد پرشت ء
 پروش ء آماچ بوتگ ات من اے دراہیں درداں پرچہ سگ ء ات اوں۔ وتارا زلت ء
 کنڈء پرچہ دور دنیگ ء ات اوں ء اے وڑا گوات ء ورگ ء چے متلب ات۔ اے

درایہناں من نرائیں بس منی دل منی وس ء نہ ات ء گوں وڑ پہ وڑیں کار پداں دنیا ء
راہبکہ کنگ لوٹنگ ات۔

نوں من آوشی ء مزنیں پیسی ء مارگ ء ات اول کہ آئی باروا من سری در ء
گشتگ ات۔ ہما انت کہ گوں آفسر ء منی معاملات دیما روگ ء اتنت۔ منی دل ء
تہاوشی ء تاہیرے ودی بوتگ ات من نوسکی ء دریاء کرا گوں آئی مدام دُچار کپتنگ
ات اول ء آئی ڈولداریں شخصیت ء چوگشے مناسحر کرتگ ات آموکلاں مدام ہمودا
ٹیلانی کرتگ ات من ہم چومار ء ڈولا ہمودا چپ ء راست بوتگ ات اول وہدے
کہ آگوں وتی افسری شان ء مڑاہ داریں وڑے ء ہمودا گشتگ ات۔

آہے وڑا یک راہے ء شنگ ات چوگشے دراہیں دگ آئی میراث انت
کمیں ہم اے دیم ء آدیم نہ بوتگ ات ء نہ کہ کسے ء راراہے دا تگ۔ من آتڑا شری ء
سرا چاراتگ ات وہدے آمنی کرا احتگ ات گڑا من گوں حاموشی ء آتڑا راہ
دا تگ ات۔ منا اے ہممت نہ بوتگ ات کہ من گوں آئی یکجا بروئیں۔

”ایوکا تو چیا وتی جاہ ء واروار بدل کنئے“ من مدام وتی سرازہر گران ء شہ
وتا جست کرتگ ات۔ منی واب شنگ ات ء من شپ ء سہ نج ء شہ نپاد ء پادا ہتنگ
ات اول۔

”تو چیا گنو کی کنگ ءے؟ آشہ وتی راہ ء یک انچ یے ہم پرچہ اے دیم
ء آدیم نہ بیت؟“ چے ایشی چیزے راہ بند ء قانوداست؟ راہ درایہنانی واستہ انت ء ہر
یکی ء واستہ یک پیسیں راہ بند انت گراں مہذبیں مہلوک وہدے راہ ء دیم پہ دیم
بیت گڑا کمیں آراہ دینت ء کمیں تو۔

بلے اے پیم کدی نہ بوت۔ مدامی من آتڑا راہ دات۔ وہدے کہ آئی چچ

پرواہ نہ کرت کہ من پرچہ آترارہ دئیں ۽ پدا یک دم یک بے مٹیں حیا لے منی
مجگ ۽ اتک۔

”چے اے وڑ بوت کنت کہ من پہ زانت وتی جاگہ بوشتین ۽ مہ سُمرین بلے
کہ آبئیت ۽ گوں من ڈک بوارت؟ اگاں اے وڑ بہ بیت گڑا کجام قیامت کیت
انت؟ اے دلیریں حیا ل ۽ مناسک بے تاہیر کرت۔ من یکشلا ہے باروا پکر کرت
۔ مناجان کٹھے ۽ گپتگ ات ۽ دل دڑ ہک دڑ ہک کنگ ۽ ات نوں من پہ زانت نوسکی
زیات گرد ۽ چڑ کرت ۽ حیا لانی تہا وتی بہادری ۽ عکس دیست ۽ مار ات شہ اے
حیا لاں دل ۽ تہا کیلکلی ۽ ہوار مناوشیاں امبازاں زرت۔

”پدر انت کہ من آتر اپہ زانت ودکہ نہ دئیں“

من چہ گلابال بوتوں۔ ”بس ہے کنیں کہ وتی راہ ۽ سراوشتین ۽ اے دیم ۽ آ
دیم نہ بنیں۔ نہ آئی چپیں نیمگا تچین ۽ نہ کہ اے پیش داریں کہ منازہر آہگ ۽ انت۔
بس مے یکے دوہمی ۽ کوپگ کمیں لگ انت چوش اے پیمیں وہد ۽ بیت۔ اگاں آئی
کمیں زور دات گڑا من ہم وتی زور ۽ پیش داریں“ اے چار ۽ بیچار ۽ رند من وتی دل ۽
تہا یک فیصلہ کرت۔

بلے مناوتارا اے درہیں گپانی واستہ تیار بوہگ ۽ ہاترا مزنیں وہدے
لگ ات۔

پہ کار ۽ بندات کنگ ۽ من پیش بندی کرت کہ آوہد ۽ منا چونیں جو انیں
وڑے ۽ وتارا پیش دارگی انت۔ پاک ساپ ۽ جو انیں پوشاک گورا کنگ بہ
بیت۔ اگاں کدی انچیں ”معاہلہ“ دیما بییت کہ اودار سوائی ۽ بے عزتی ۽ گمان بہ

بیت ءِ بازیں مردے مچ بہ بیت۔ (اے ہما وہدءِ بوت کنت وہدے بانکیں شہزادی
 پہ سیل ءِ سوادءِ بنیت یا گڑاوا جہیں شہزادہ، دوہمی پیما اے ہم بوت کنت کہ ملک ءِ
 نامداریں نبشتہ کار ءِ زانتکار یکجا بہ بنت) اے پیماں وہدءِ باند انت کہ منا باز
 جو انیں پوشاک گورا بہ بیت۔ داں کہ منا پیلوں عزت ءِ شہرپ بہ رسیت۔

اے پیما یک آسرے ءِ رسگ ءِ رند من شہ وتی کارگس ءِ بازیں پیشگی
 پگارے زرت۔ درستاں ساری ”چرکن“ ءِ سیاہیں دستانہ ءِ یک جو انیں ہیٹ یے
 گپت۔ سیاہیں دستانہ ہانی تہا دوشری اتنت، گندگا باز جو ان ءِ ہما زردیں رنگ ءِ
 دستانہ کہ پیسرامنی کر آت شہ آئی زیات قیمتی ات ایش ءِ رادست ءِ کنگ ءِ منی
 دستانی تہا گٹھے یک دلکشی یے احتگ ات پرے ہاترا من وتی کوہنیں دستانہ ہاجگ ءِ
 سرا دور دانتت۔ منی کر آت شہ ساری ءِ یک باز جو انیں جامگے است ات کہ آئی سرا
 قیمتی ایں جو انیں بٹن لگوک ات۔ بس اور کوٹ ءِ جاوشر نہ ات، من ہمانی باروا پکر
 کنگ ءِ ات اول۔ اے کوٹ ءِ شہری ایش ات کہ اے باز گرم ات آئی تہا پگی ءِ ہوار
 ایشی کالر ہم برزامک اتنت۔ کہ بازاری لگ اتنت۔ بس منا ہے کالر بدل کنگی ات
 ءِ ہے وڑ جوڑ کنگی ات کہ افسرانی بنت۔ اے مکسد ءِ واستہ من بازیں دکاناں شت
 اول ءِ پدا جرمن کلاہے منا دوست بوت۔ بندات ءِ اے جرمن کلاہ باز شہ درابنت
 بلے گوں وہدءِ گوزگ ءِ ایشانی سرا ٹپ ودی بیان ءِ، ایشانی رنگ ہم رونت۔
 حیر۔۔۔ منا ویک حاصیں مو کہے ءِ اے کارمرز کنگی ات۔ نہاد کمیں زیات ات۔
 من پکر کرت کہ شہ وتی اگدہ ءِ برز ءِ یک افسرے ”ایٹم اینڈنوش سائی ٹو چکن“ ءِ

چیزے وام زوریں چوش کہ ایک پیر پیٹے ات بلے پوہ ۽ زانت ۽ پڑ ۽ شرات۔

آئی کدی کسے ۽ راوام نہ داتگ ات داں وہدے کہ آئی وتی سیت مہ
بوتین ات۔ شہ ایٹم اینٹونش ۽ وام زورگ اجبیں گپے ات من داں سے شپ ۽
چرت جت پکر کرت منی شپانی واپ شت۔ من تپ ۽ وڑ الیگ بوت اول ۽ دل ۽
درہک دز ہکے بنا کرت۔ پداہم من ہمت کرت۔ ایٹم ساری ۽ وحیران بوت۔

آئی گوں درگڈ انگلیں چماں مناچار ات۔ مگہ بلکنہ منی سرارحمے اتک
آئی ۽ وام و منادات بلے اے نبشتہ کنائنت کہ آو کیں پگار ۽ مناداتیگی کپنت۔

اے وڑا منی گڈی تیاری ہم پیلو بوت ۽ اے پیش بندی یک جو انیں
وڑے ۽ دیما روگ ۽ ات۔ ادا من اے گشگ ۽ چچ میار نہ کنیں کہ اینکس جہد ۽
کوشت ۽ ابید ہم منی نا ایتی گیش بو ان ۽ ات۔ من ہر وڑا وتیار کرت مئے دیم پہ دیم
بو ہگ ۽ وہدنوں دور نہ انت بلے ہے وہد ۽ من پُشتہ کنز ات اول آیک برے پدا
منی نیمگا دلگوش نہ دیان ۽ بے کماری ۽ گوست۔ وہدے من آئی کر ارست اول من
دل ۽ تہا گوں حد ۽ دعا کنگ ۽ ات اول کہ مناہمت بہ دنت ۽ منی جوش ۽ جوزگ ۽
گیش بہ کن۔ یک برے و من وتی ہمت ۽ بہادری پیش داشت بلے وہدے
شش انچ ۽ دوری پشت کپت گڑا منی پادلرزگ ۽ لگ اتنت ۽ منی ہاٹی گشے ہلاس
بوت۔ من یک نیمگی ۽ لڈونج بوت اول ۽ آگوں لجمی ۽ وتی راہ ۽ شت۔ آشپ ۽ ہم
من سک بلے وڑا ات اول ۽ دراہیں شپ ۽ من رپٹینگ ات۔

مگہ یک دم منی دل شہ وشیاں پُربوت، آشپ ۽ من وتی ذہن ۽ رارضی کنگ ۽

سوب مند بوت اوں کہ من وتی اے لے وکوبیں پیش بندی ۽ یلہ دئیں۔ پرے ہاترا من
 اے دراہیں چیز شہ وتی ذہن ۽ در کرت اُنت۔ تاہیر گرگ ۽ رند من گڈی وارنوسکی ۽ نیمگا
 شت اوں۔ اے کیاس کنگ ۽ کہ اے دراہ چے بیم بوت کنت۔ منی دژ من ۽ اے
 رپک ناکام بوت من وتی چم بند کرت اُنت۔ ما یکے دوہمی ۽ نیمگا گوں تیزی ۽
 شتاں۔ من وتی جاگہ میک بوت اوں ۽ گوں لچمی ۽ آترا کمیں دکہ دیان ۽ گوست
 اوں۔ آئی اوں ہچ پرواہ نہ کرت۔ بلے من زانت کہ آیوکا ازم کاری کنگ ۽ اُنت
 لے شک، اے گپ پدر بوت کہ آبازتاکت داریت بلے ایوکا ہے گپ نہ ات۔
 اسلیں گپ کہ مناسلار سگ ۽ ات آایش کہ مناوتی منزل رستگ ات منی مرطہ داری
 برجاہ ات۔ من یک گامے ہم پُشتہ نہ کینز اتگ ات اوں ۽ من مہلوک ۽ را پیش
 داشت کہ عزت ۽ منصب ۽ من شہ آئی ہچ کم نہ اوں، من گوں ہے مارگاں لوگ ۽
 اتک اوں کہ من وتی عزت ہر پیما برجاہ داشتگ۔ وتی سوب مندی ۽ جشن من اے
 پیما گوازینت کہ گوں جو انیں ناچ ۽ ہوار وشیانی ہرچی سوت کہ منایات اُنت۔
 آہان ۽ گوں برزیں توار ۽ جت اُنت۔ من آگیاں دو وار نہ گشیں کہ سے روچ ۽ رند
 بوت اُنت اگاں شماسری در شری ۽ سراوتنگ گڑاشما دراہیں گیاں وت سر پد بیت۔
 رندا آفسر بدلی کنگ بوت مروچی چارده سال گوستگ۔ من آترانہ دیستگ نزاناناں
 مرچاں آچے کنگ ۽ اُنت ۽ کئے را لے وکوب جوڑ کنگ ۽ اُنت۔

(2)

منی ملور ۽ مونجائی ۽ دور تنیکہ ہلا س نہ بوتگ ات ۽ شہ تہا من وتارا نادرہ مارگ ۽
ات او من ہمنکہ کہ تاہیر لوٹنگ ات ہے کساس ۽ پریشانی منارستگ ات۔ داں
حدے ۽ نون من ہیل کرتگ ات بزاں کہ من وتی دل ۽ تب ۽ ڈکھ ۽ ویلان ۽ بیا ۽
پخیر کرتگ ات بلے من شہ ایشاں ہم وتار کہینگ ۽ یک وڑے درگہنگ ات ۽ آ
ایش کہ ہر و ہدے ڈولداریں واب ۽ حیالانی تہا زند گوازینگ ۽ اے چیز تہا من
باز تیز ۽ شیواراں۔ بزاں واب گندگ ۽ من یک گنڈے ۽ وپسگ ۽ واب گندگا
سے ماہ گوازینت کرت کنیں۔ شما باور بہ کن ات کہ من ہیچ پریشان نہ بنیں۔

بلکل ہما وڑا دلجم ۽ تاہیری ۽ چوش کہ جر من وتی کوٹ ۽ کالرجنا نینت ۽ من
وتارا با مردے حیال کرتگ ات من اے ہم نہ من ایں کہ وتی شش فٹ والا نیں
دژ من بے حال کرتگ ات۔ من آرایات اوں یا نہ۔ آئی عکس ہمک ساعت ۽
دماں منی دیما ات ۽ من ہمانی حیالانی تہا گارات اوں۔ نون اے گشگ گران انت
مناچے بوتگ ات اے و ہدے حال اے وڑا انت کہ من داں یک حدے ۽ وشی یے
مارگ ۽ اوں۔

واب گندگ یک باز شیر کنیں تجربتے۔ حاصل کن گم ۽ اندوہانی و ہدے۔ چمانی
ارس یکشلا رچنت ۽ شرمندگی مردم ۽ را بے وار کنت۔ بلے ایشی تہا یک نشہ یے۔
ہے سبب انت منی پھر ۽ گرونا کی مدام بر جاہ ات ۽ منا کدی وتی جاوے سرا اپسوز نہ
بوت منا اے باور ات کہ یک معجزہ یے الماد یما کیت ۽ منی دراہیں واب راست

بنتِ انت ءمن سوب مند بیان ءشہ اے جنگ ء پڑ ء در کائیں۔ اسپیتیں اسپ ء سوار
 مناسہر ء تاجے سرا بیت ء ہمک نیمگاوشیانی شعر ء باگل تالان بؤ ہگ ء بنت۔ منی واستہ
 شتر تریں جاہ کجام بیت ایش ء رامن نزنات۔ ہے سبب انت کہ وتارا کم تر لیکان ء من
 وتی واستہ شہ درستاں کسانیں ہندے گچین کرت۔ یا و منی ارزش یک بامردی ء پیما
 بیت گڑامن پشت نہ کہیں۔ در نیام ء گپ نہ بیت ”تخت یا تختہ“ اے منی تباہی ء
 بربادی ء ندرگ بیت گوں حا کاں ہوار بؤ ہگ ء رند بلکنہ منی بحت ء استال دز پشگ
 بنا بہ کنت یک لسیں مردے ء وتی بے عزت کنگ ہم مشکلیں کارے۔

مگہ یک بامردے ء اے پیم ڈالچار کنگ بؤ ہگ ء ات۔

اے یک شرم ء گپے ات اے ہم مز نیں گپے ات کہ من آوہد ء ہم ملور نہ
 بوتگ ات اوں و ہدے کہ من بے عزتی آنی وڑ الیگ ات اوں ء اللہ ء منی سرا چنکس
 مہروانی کرت۔ اے و اباں شہ پڑیں شپ منی دردانی دوا جوڑ بوتگ انت۔ اے
 پاکیں خیال انسانیت ء مہر ء محبتانی وشبو انت۔ پدا ہم و ہداوں گوزان ء شت۔ شائر ء
 نبشتہ کاراں ہے پیس میں و ہد ء چا گرد ء رازند ء وش ء ڈولداریں دور گشتگ۔ اگاں منا
 یک سوب مندیں انسانے گشتگ بہ بیت ء اے راست ہم است انت پرچہ کہ منی
 تہا وتارا مستر ء برز لیکگ ء مارگ ہم است انت۔ ہماہاں کہ منی سرا توازہ کرت ء منا
 بے عزت کرت۔ من در اپینان ء پہل کنیں۔ منی تب شائر ء دل شہ مہر ء پڑ انت۔ منا
 اے دنیا ء کروڈان ء ارباں مردمانی ہا ترا مہر ء محبت کنگ ء دیم دنیگ بوتگ۔ گوں
 ایشی، من اے ہم من ایں کہ منی بازیں کار شرمندگ کنوک انت۔ بلے من اے
 گپ ء نہ من ایں۔ من اے ہما خیال ء لیکہ ء رد ء کنگ ء اوں کہ لہتیں مردم انچیں
 خیال کن انت۔

ہمک مردم منی زانت کاریء باروا گشیت منی مزنیء منئیت۔
 (اگاں اے پیم نہ بوت گڑا بزاں آمزنیں بے کوب ء احمق انت) ایشی سبب ایش
 انت کہ من گوں شپادیں پاد ء گڑنگیں لاپ ء زالمانی ہلاپ ء تبلیغ کنگا بنیں ء آوہد ء پہ
 نوکیں پٹ ء لوٹ ء پلہ مرزی ء جہد کنگا بنیں۔ منی مرگ ء سراراجی سوت جنگ بیت ء
 لس پہلی ء جار جنگ بیت۔ پوپ دست کش بیت ء شہ روم ء پہ برازیل ء روت۔
 بورغیز (Villa Borghese) ماڑی کہ ”کوموگورم“ ء کڑامیک انت آتزا
 ناچ جاہے تہا بدل کنگ بیت۔ دیما بچارات کہ چے بیت۔ شما ہم ہچ نزان ات۔
 شما گشت کن ات کہ اے ذراہ بکواس توازہے۔ چے شما اے خیال کرت کن ات
 کہ من وتی اے گپانی سر اثر مندگی درشان کنیں؟ اے شمنے ردیں خیال انت۔ من
 شمارا گشت کنیں کہ ایشان ء ردیں وڑی ء پیش دارگ بوتگ۔

”کوموگورم“ ء تیاب ء ہچ چشیں و نیلے نہ بوتگ پدا ہم تئی گپ ء تہا
 چیزے راستی ہم است۔ اے انچش شہ اخلاق ء ڈن یک کارے۔ بلے نون دلیل ء
 ہچ پاندگ نیست۔ ہرچی کہ بوت ہمکنہ بس انت۔ اگاں ناں گڑا گپ ہلاس نہ
 بیت۔ شہ دوئیں نیمگا شتر تریں دلیل دنیگ بوت کنت۔

شہ سے ماہ ء زیات وابانی دنیا ء تہا بوہگ یک نہ بوتگیں کارے ء آہم منی
 پیہیں مردے ء واستہ کہ چا گرد ء تہا گرد ء چر کننا نازند ء رنگ رنگیں مزگاں گرگ بہ
 لوٹیت من وتی کارگس ء سنگتاں گوں دُچار کپگ ء بے تاہیرات اوں۔

حاص کن گوں ایٹم ء زندگی ء اگاں گوں کسے ء منی شریں نزیکی
 ء استگ ات گڑا آہے مردات بلے بد بہتی کہ من ہماوہد ء گوں آئی دچار کپت اوں
 وہدے من مشکلائی وڑالیگ ات اوں منی واب منا اے مستاگ دنیگ ء اتنت کہ

نوں مناہمّت کنگ لوٹیت ۽ گوں مہلوک ۽ نزیک بؤہگ لوٹیت۔ پرے مکسد ۽
 با ترا دگہ ناگڈاکماں چہ کم منا یک مردے پکارا ت سے شنبہ ۽ روچ ۽ آئی موکل
 ات۔ من گوں آئی دچار کپگ ۽ ہا ترا ہے روچ گچین کرت۔

اے مردیک پنچ تبک ۽ ماڑی ۽ چاری تبک ۽ نندوک ات۔ کہ آئی تہا چار
 کسان کسانیں کوٹی اتنت ۽ ہمک کوٹی شہ دومی ۽ کسان ترأت۔ انچش تہار کہ مردم ۽
 دم بند بہ بیت۔ کمیں زر ۽ تہا شہ ایشی شتر تریں جا ہے رسگ گران ات۔ اے گس ۽ تہا چار
 مردم نشنگ اتنت یکے ایٹم ۽ جند، ود جنک ۽ جنکانی تزو۔ یک جننک ۽ امر سیزدہ
 سال، دوہمی ۽ چار دہ ساء، دوینانی پونز بارگ دوئیں گوں یکے دوہمی ۽ الوت کنان ۽ کٹی
 کٹی کند اتنت آہانی نزیک ۽ روگ ۽ منا جب لگ ایٹگ ات۔

ماڑی ۽ واہند گوں لہتیں بھوریں رنگ ۽ مود والائیں مردماں نشت ۽
 باریں کجام زمانگ ۽ گپے جت انت۔ من اے ماڑی ۽ تہا دو سے مردماں ابیدگی
 کسے ۽ را آیک ۽ روگ ۽ نہ دیست آہم پچار وکیں مردم اتنت۔ آہانی بنگپ مدام
 ایکسا تڑیوٹی، باپار، پگار ۽ تہا گیشی ۽ منصب آنی ترقی ۽ باروا بوتگ ات آہانی پیلوین
 جہد ہے بوتگ ات کہ وتی محکمہ ۽ مستریں اُگدہ دار، چنوروش دارگ بوت کنت۔
 من آہانی کر اداں چار کلاکاں نشنگ ات ۽ آہانی ہم پیسیں گپ گوش داشتگ اتاں۔
 بلے آہانی گپانی تہا دور نہ کرتگ ات منی ذہنی جاور گشے دگہ پیم بؤان ات۔ بازارندا
 من شہ ہیدا یکے بوتوں ۽ چوگشے منافاج ۽ کپتگ ات مگہ بلکنہ ہمیشی تہا ہم پہ منا
 شری یے است ات وہدے کہ من وائر کرت اوں گڑادل ۽ لوٹنگ ات کہ ہمک
 مردم ۽ بگل ۽ بہ کنیں۔

منی پچار وکیں دگہ یک مردمے ہم است ات آئی نام ات سیونوف آمنی

اسکول ۽ زمانگ ۽ سنگتے ات۔ چونایا پیٹرز برگ ۽ منی اسکول ۽ بازیں ہم سبک
 است اتاں بلے من گوں آہاں وتی پچاروکی بلاس کرتگ ات بلکنہ اگاں کسے ۽ منا
 سلام داتگ ات۔ گڑامن وتی دیم چرینتگ ات۔ منی حیال ۽ منی جاورا نچش اتنت
 کہ منا وتی کسانی ۽ تہلیں یات شموشگی اتنت۔ لعنت بہ بیت ہما دربر جاہ ۽ سراودا من
 وتی زندہ بازیں سال گوں اندوہاں گوازینت۔ کسہ گونڈ۔۔۔ اے کہ دنیا ۽ تہا پہ
 جو انیں ہندے ۽ گرگ ۽ شہ اسکول ۽ سنگتاں وتادور کرت۔ بلکنہ دو یا سے انچیں
 مردم اتنت کہ گوں آہاں شہ دور ۽ سلام الیک ات شہ آہاں یکے سیونوف ات۔ آشہ
 وتی گران ۽ سنگینی ۽ یک شرپ داریں کہولی ۽ مردم گندگا اتک۔ آمانا ہم شرگ اتک
 ات۔ آگندگا دلکش ات ۽ یک ایمانداریں زہگے ات۔ من گوں آئی لہتیں جو انیں
 ساعت گوازینتگ ات، بلے جاورا نچش بدل بوتنت کہ ماجتا بوتیں۔

یک روپے منی مجگ انچش گشت کہ پنج شنبہ ۽ روچ ۽ ایٹم ۽ نیمگا
 روگ ۽ نیت کرت ۽ دراتک اوں بلے مجگ ۽ تہا سیونوف ات۔ چہارمی تبک ۽
 ہزاروان ۽ من پکر کنگ ۽ ات اوں کہ وہدے آ منی روگ ۽ آیک ۽ پسند نہ کنت گڑا
 من آئی کر ۽ پرچہ روگ ۽ ردی ۽ کنگ ۽ اوں مگہ گوں من مدام انچش بیت کہ اے
 پیہیں حیال منا بے تاہیر کنت۔ پدا ہم گوں بے دلی ۽ من تہاشت اوں۔ اے ہما
 وہدے گپ ات کہ یک سالے ۽ پیش من سیونوف دیست ات۔

(3)

گوں سیمونوف اسکول ۽ زمانگ ۽ دگہ دوستگت نندوک اتنت آدرابیں
یک حاصل ۽ مزین جیڑہی ۽ سراجا ۽ بیچارکنگ ۽ اتنت۔
چوش کہ من شہ بازیں سالان گوں آہاں دُچار نہ کپتنگ ات اوں بلے الیشی ابید
آہاں منی اے پیس اود ۽ آیک ۽ راحراب نہ لیک اتگ ات۔ اے گپ منی واستہ باز
دگہ پیس ات۔ آہاں منی نیمگانچش چارات چوگٹے یک مگسکے اودا پترنگ۔ گوں من چد
۽ ساری کدی چوش نہ بوتگ ات۔ داں اے حد ۽ کہ اسکول ۽ ہم چوش کہ درابیناں
گوں من نفرت کرتگ ات۔ من زانت کہ آہان ۽ منی سوب مندی ۽ بد آہگ ۽
ات۔ اے پیس بلے عزتی من کدی نہ دیستگ ات سیمونوف ہم منی آہگ ۽ حیران
۽ ہبکہ بوت من ہم کمیں پشل بوت اوں بلے من پچی نہ گشت ۽ آہانی گپاں گوش
دارگ ۽ لگ ات اوں۔

آوتی سنگت زرکوف ۽ گڈی دعوتے دنیگ ۽ باروا چار ۽ بیچارکنگ ۽
اتنت کہ آوکیں روچ ۽ دنیگی ات زرکوف ارد ۽ یک افسرے ات ۽ آئی بدلی یک
دوریں صوبہی ۽ بوتگ ات۔ اسکول ۽ زرکوف منی جو انیں سنگتے ات برے برے آ
بازامق ۽ وت گرز جوڑ بوتگ ات۔

بلے چونانیا آیک بلے پرواہ ۽ جو انیں زہگے ات پرے ہاترادرابیں
مردماں آترادوست داشنگ ات۔ منا پرائی پرے ہاترابد آہتنگ ات کہ آئی رنگ

۽ ڏروشم باز دلکش ات وانگ ۽ نبشته کنگ آئی کارے نہ ات پرے ہاترا مدام شہ
 درستاں پُشتہ بوتگ ات۔ ایشی ابید و ہدے آئی اسکول یلہ دات گڑا آترا شتر تریں
 نو در بر ۽ سرٹیفکیٹ دنیگ بوت۔ الم ہجے گپ ات کہ آئی وتی استادناوش کنگ ۽ وڑ ۽
 پیم زاننگ ات۔ اسکول ۽ گڈی سال ۽ آئی اسٹیٹ ایجنٹ ۽ کاروبار بنا کرت ۽ آئی
 اے کار ہمنکس دیماشت کہ آئی کر ۽ دوسد مردم کار ۽ لگ اتنت۔ مادراہیں سنگت گوں
 باز گری ۽ زند گوازینگ ۽ اتیں۔ و ہدے کہ آباٹ و بل ات۔ آئی اجب اجبیں کار
 کرتگ ات مگہ شہ تہا باز نیک ۽ رحم دلیں مردے ات۔ آئی ٹسن آں مارا باز پریشان
 کرتگ ات ۽ آئی رنگ ۽ داب روچ پہ روچ گیش بوان اتنت۔ مادراہ گشے زرکوفنی
 دیما بے گویاک اتنت بلے ابرم آئی سرا ہمنکس مہروان ات کہ ما آئی پادانی دیما
 جھلگ ۽ ذلیل بؤگ ہم پہ وتا پھرے لیکنگ ات۔ زرکوف ۽ حداء بازیں بود
 بکشا تگ ات۔ آئی ہجے شری آں منا باز ہر آہگ ۽ ات۔

آئی توار ۽ انداز ۽ تہا یک وت بیسہی یے ات بلے باز و ہد ۽ توازہ ۽ بلے
 و کوبی ۽ گڈی سیمسرن ہم رستگ ات۔ بلکنہ مناشہ آئی باز جوائیں رنگ ۽ ڏروشم ۽
 ہم بداحتگ ات (چونائیا اے رنگ ۽ ڏروشم ۽ واستہ من مزن ۽ شہ مزینں قربانی ہم
 دات کرتگ ات)۔

مناشہ آئی دگہ یک حرکتے ۽ ہم باز نفرت ات، ہمارنگ ۽ کہ آزالان ۽ وتی
 نیمگ ۽ دلگوش گور کنائینگ ۽ گپ جنگ ات شہ آئی مناسک بداحتگ ات، ۽ منی
 سینگ گشے شہ گم ۽ ترک اتگ ات (آئی زالانی سرا ارش ۽ ہممت داں ہما و ہد ۽ نہ
 کرتگ ات داں کہ آئی سینگ ۽ سرا افسری ۽ میڈل نہ لگ اتگ ات داں
 اینکسین و ہدی ۽ آ بے تاہیر ۽ بے صبری ۽ آماچ ات) مناشری ۽ یات انت کہ چہ

ڈول ء من وتی بے مٹ ء بلندیں حیالان ء زر کوئی بار واد رشان کرتگ آنت۔ چوش
 بوت کہ گپ گپ ء تہا زر کوف اے درائنت کہ آوکیں و ہدء گوں وش رنگیں پری
 آں چہ ڈولیں نز یکی کنگ لوٹیت ء وش تہی درشان کنان ء اے ہم گشت کہ آوتی
 استان ء تہا نند وکیں ہمک جنک ء وتی چمانی چیرا کنت ء اگاں آہانی مردماں زہر شانی
 کرت گڑا آہانی سل ء جنگ ء ہم چک ء پد نہ بیت ء ٹیکس ء ہم گیش کنت۔ آئی واہ واہ
 کنوکیں سنگتتاں باز واہ واہ کرت و ہدے کہ من آئی ہلاپ ء گپ جت۔ من اے پیم
 پرے ہا ترانہ کرت کہ منا اے جنک یا آہانی پت ء ماتاں گوں ہمدردی یے است
 ات بلکنہ اے منی ایراد پہ ایراد ء درشان ات ہے و ہدء منا باز ساڑاگ بوت۔
 زر کوف ہم کندگ ء تو ازہ ء تہا گپ اینگو آنگو کرت بلے منی سوب مندی دنیگہ پیلونہ
 بوتگ ات۔ آئی و بز اں پرش من اتگ ات۔ بلے آئی اے پرش ہم سوب مندی
 ات شہ ایشی ساری ہم بازیں و ہدء آئی باج برتگ ات بلے من زانتگ ات کہ شہ
 کست ء کینگ ء آئی دل چکار انت۔

من وتی دل ء تہا جُش ات اوں ء آئی حرکتانی سرا دلگوش گور نہ کرت۔
 و ہدے ما اسکول یلہ دات گڑا آئی گوں سنگتی کنگ ء واہگ درشان کرت۔ من ہم نہ
 نہ کرت پرچہ کہ وت گزی ء لوٹ ہمیش ات بلے پدا اے پیم بوت کہ ماشہ یکے
 دوہمی ء جتا بوتیں۔ پدا من سہی بوت اوں کہ آلیفٹیننٹ جوڑ بوتگ ء یک باز جو انیں
 زندے گوازینگ ء این آسوب مندی ء منزلاں گوزان بوت ء پدا شہ من دور بو اں
 بوت۔ منا اے باور بوت کہ آ منی وڑیں گران مہذبیں مردمی ء راکم لیگک ء
 از مکاری ء کنگ ء انت۔

یک رندے من آترا تھیٹرء باکس ء تہا دیست داں آوہدء آئی سینگ شہ
 میڈل آں پُر بوتگ ات۔ یک ریٹا رجز لے ء دووش رنگ ء ورنائیں جنک آئی
 اے دیم آدیماندوک اتنت، گوستگیں سے سالاں چوش کہ آئی ورنائی آوڑانہ ات
 بلے پداہم آیک دلکش ء ووش دڑوشمیں مردے ات۔ بس کمیں زنڈ بوتگ ات گڑا
 اے بوت منی سنگت زرکوف ء پچار کہ آئی ء رامنی اسکول ء سنگت گڈی شپ ء نگن
 دسیگ ءے واہگ دار اتنت۔ سے سال ایشاں گوں یکے دوہمی ء گوازینتگ ات
 بلے چاگردی منصب ء ردا کسے ہم زرکوف ء ہمسرنہ ات۔ بلے اے گپ ء من گوں
 یخین ء گوشگ ء اول سیمونوف ء دوچار کپتگیناں یکے ء نام فرچکن کہ روسی جرمن
 ات۔ پٹک عجیبیں دڑوشم، کہ آئی دپ ء دیم چوشادو ء ات۔ آشہ عقل ء پیادگ ات
 بلے؟ دوہمی آہانی سراتوازہ کنان ء بازوش بوتگت ء وت گلانی ء بادشاہ ات زرکوفی
 منو کے ات آہائی توسیف یے کرتگ ات ء سٹ ءے زرے کٹیتگ ات۔

سیمونوف ء دوہمی سنگت کہ آئی نام ٹروڈولی بوف ات۔ آئی تہا دلکشی یے
 نہ ات، اُردء تہا کسانیں نوکر مدام سنجیدگ، وتی دیروئی ء واستہ جنتا جنتا میں رپکے
 کارمرز کنگ، زرکوفی دوریں سیالے ہم است ات۔ ماشہ آئی بے مانا ء اجمکیں
 گپاں باز مزگ کپتگ ات۔ آمنا آرزیش یے نہ داتگ ات ء وتاراشہ من دُور
 داشتگ ات ءے۔ ایسی ابید من شہ دل ء آئی قدر کرتگ ات۔

”شہر انت، ہر یکے ہپت رو بل بہ دنت“ ٹروڈولی بوف دڑائنت ”اے
 زر دراہ بیست ء یک رو بل بنت ء ما زرکوف ء واستہ جو انیں شپ ء نان ء بند ء
 بست ءے کرت کنیں۔“

”ہاں ماشہ زرگوف ء زرنہ گریں پرچہ کہ ما آئی دعوت ء کنگ ء ایں۔“
سیمونوف وتی فیصلہ دات۔

”چے شما اے پکر کرت کن ات“ فرچکن کمیں زہر گران ء گشت۔ چے آ
ہمنکس شتگ کہ ایوکا مئے زرنی سرعیش کنت؟“
”آلم شکر گپیت بلے ایشی ہوارشہ وتی نیمگا شیمپینن ء شش بوتل ء
آڈر ء دنت۔“

”چے ما چار مردمانی واستہ شش بوتل بس بنت؟“ ٹروڈولی تزون
جنان ء گشت۔

پدا ہم تپاک بوت انت کہ آسے نیں سنگت، چارمی زرکوف گوں بیست ء
یک روبل ء باندا تیں بیگاہ ء شش نج ء ہوٹل ڈی پیرس ء یکجا بنت۔ دراہیں ذمہ
واری سیمونوف ء دیگ بوت انت۔

”مگہ شما ایوکا بیست ء یک روبل ء سراچیا اوشتا تگ ات؟“ من وتی گپ
جت۔ اگاں شما منا ہوار کن ات گڑا اے زرن بیست ء ہشت روبل بینت انت۔“
من زانتگ ات کہ اے وہد ء منی اے گپ آہان ء وش لگیت ء آمانا گوں
جو انیں واہگ ء چماں چارنت۔

”تو گوں ما ہوار بوہگ لوٹ مئے؟“ سیمونوف گوں حیرانی ء گشت۔ آ
مناشتری ء زانتگ ات۔

شہ آئی اے گپ ء منی زہر گیشتر بوت بلے من زور بچکندگ ات ء
گشت۔ ”پرچہ نا! من ہم شمنے کوہنیں سنگتے اوں منا باز اپسوز بوتگ ات کہ شما منا

بہحال کنگ ء ات۔“ من کمیں گوں نرمی ء و ش تبی ء در ائینت۔

”مگہ تئی ء زر کوئی سگتی اینکہ و شر نہ بوتگ“ ٹروڈ ولی گوں تژن ء گشت۔

بلے من پر و ش ورگ ہیل نہ کرتگ ات ”اے شما انچش گشگ ء ات“

من و تا گمیگ کنان ء گشت۔

”پدا ہم من اے رڈ پکھی ء دور کنگ لوٹیں“

”ماترا گوں و تا و ش اتک کنیں“ ٹروڈ ولی کندرات ء گشت۔

”باندان پنچنج ء ہوٹل ڈی پیرس ء بہ رس“ سیمونوف دعوت دیان ء گشت۔

”بلے زرانی چے بیت“ فرنجکن یات دیان ء گشت سیمونوف وتی کو پگ

سُمرین اتنت۔ بز اں کہ رندا چاریں۔

”ہو شر انت۔ اگاں تو گوں ما گوں ءے گڑا ءے و شی ء گپے“۔ ٹروڈ ولی پاد

آیان ء گشت۔

”بلے ما اے دراہیں وتی وڑا کنگ ء ایں“ فرنجکن وتی ہیٹ زرت ء

گشت ”اے یک سرکاری دیوانے نہ انت“

منا ایو کا گوں دیوان ء کار انت“ من گشت آدراہ گوں حاموشی ء یک

نیمگے شت انت، فرنجکن ء ٹروڈ ولی ہیزار گندگا اتک انت۔ سیمونوف کہ منی دیما

نشتگ ات آہم پریشان ات ء مناز ہر زہر چارگ ء ات۔

”ما۔۔۔ گڑا تو باند آہگ ءے وتی بہر ء زراں اٹوں بدے شر تر

انت۔ چے گشے؟“

چہ شرمندگی ء منی دیم سہر تڑ ات۔ منایات اتک کہ شہ ساری ء سیمونوفی

پانزدہ روہل دینگی انت کہ بازو ہدء ساری منی شہ آئی زرتگ اتنت ء آوام من بھجال
نہ کرتگ ات۔

”منی سنگت سیمونوف! وہدے من ادا آہگ ء ات اول من نزاننگ ات
کہ چے بوہگ ء انت۔

پرے ہاتر من گوں وتا زرنیا آورتگ منا پسوز انت“
”ہج گپے نہ انت یار“ باندا کہ کائے گڑا بیارش گوں۔ من وآنچو جست
کنگ ء ات اول۔ سیمونوف گوں مزن دلی ء گشت۔

آزور زور ء وتی بوٹاں زمین ء جنان ء کوٹی ء تہا چکر جنگ ء لگ ات۔ ”تو
چیا پریشان ے؟“ یک میلٹے ء رند من شہ آئی جست گپت۔ ”اوہ۔۔۔۔۔ اسل ء منا
کسے گندگی انت کہ ہمے نزیک ء گورا انت۔ من اے یات کنگ ء اول کہ آئی
گس کجام نیمگا انت۔

سیمونوف پہلی لوٹگ ء وڑا درائینت۔
”اڑے تو گڑا منا پرچہ نہ گشتگ؟“ من کمیں زہر بوہان ء گشت ء وتی گلاہ
زرت دروازگ ء نیمگا شت اول۔

”باندا پنچ بچ ء“ آئی شہ نزیک ء توار پر جت۔
”منا چے لُوکی ء وارنگ ات کہ من آبانی کر اشت اول؟“

من دنان دز شان ء وتار ابد ء رد کرت۔ ”گوں ابد ماش زر کوف ء منا چے کار؟“
مپتہ من وتی وش تہی دارگ ء کوشش کرت۔ من باندا سیمونوف ء پہلی ء
کارڈ ء دیم دین۔“

مگہ زہر گرگ ء بد آہگ ء ابید ہم من مار اتگ ات کہ اے دیوان ء رَوگ ہم
 المی انت۔ ایشی ء سبب ایش ات کہ منی کر ایوکا نہہ روبل اتنت کہ آہانی تہا ہپت
 روبل وتی نو کر پولون ء دینگی ات آئی ماہ ء پگار۔ اے زر الم آترادینگی اتنت۔

بلے حیر۔ آئی پگار رندا دینگی بیت۔ اے وہد ء دیوان ء رَوگ المی انت۔
 ہما شپ ء من بازیں حرابین ء ترسنا کیں واب دیست من حیالانی تہا
 وتی اسکول ء سربوت اوں بازیں انچیں سنگت دیست انت کہ من آہان ء ہہمال
 کرتگ ات۔

ہما کہ منی مستر اتنت کہ آہاں مناسکول ء داخل کنائیتنگ ات آہم باریں
 کجاشنگ اتنت ء یک بے کس یک ء تہنائیں بچکی ء راتہترین ء دوردات ء باریں
 وت کجا بیگواہ بوتگ اتنت آ بچک داں روچ ء مروچی گر ء چیل ء یک زندے
 گوازینگ ء ات ء شہ ہر کی ء شریں اُمیتے واہگ دارات۔

منی سنگتاں گوں بے دلی ء خرٹوسیں وڑے ء مناوش اتک کرت۔ آہاں
 دل ء میل ء منی سراتوازہ کرت ء مناوتی گروپ ء تہا ہوار کنگ ء مکن اش کرت۔ من
 اے گپ سگ ات نہ کرت ء شہ آہاں بیر گرگ ء تیاری کرت۔ من شہ آہاں باز
 نفرت کرت۔

پرے ہا ترا من آہان کدی گوں وتانز کی ء نینیشٹ منی اے دیما بد تمیز ہوڈ
 ء بے کاریں مردمانی چے ارزشت ات بلے آہاں ہم وتی اے ارزشت شری ء پیش
 داشتگ ات۔ منی شکل ء سرامزنین توازہ ہے کرت اش۔ منی بے وڑیں ڈیل ء بالاد
 اش ایرجت ء منی دل اش ریش کرت وہدے کہ شہ آہاں بازین ء شہ من
 ہم گند تر اتنت۔ اسکول ء زمانگاں آزیا ت بد شکل ء ترسینوک اتنت۔ جوان جوانیں

شکل ۽ دڙو شم ۽ بچڪ اسڪول ۽ اٽڪ اٽڪ بڻ لھتيس سالاني تها آھاني شڪل بد ڏول
 بوت ۽ گشت - شانزده سال ۽ امر ۽ آنچش بوت اٽڪ ڪسے ۽ آھان ۽ بہ ديسٽيس گڙا
 آتراشانگ اٽڪ اٽڪ -

دا اے حد ۽ کہ آھاني حياں ۽ ذھن ہم پُشته شنگ اتاں - شہ آھاني لیب
 ۽ گوازي ۽ گپاں ہے پدرات کہ آشہ عقل ۽ پيادگ اٽڪ - آھمڪ کار ۽ تها ہے پيم
 اتاں پرے ہاترا من آھان ۽ شہ دور ۽ سلام ھليڪ ڪرنگ اٽڪ -

اے غرور ۽ وت پسندی نہ اٽڪ کہ من وتارا شہ آھان دوردا شنگ اٽڪ - حد ۽
 بچارات مني سراوتي تڙناني تيراں مہ گوارا شہ اے پيمیں گپاں مني تب دگہ پيم
 بيت کہ من واھاني تها زندگ بوو کيس مردے اوں - آچڪ اوں شہ زند ۽ ارزشتاں
 دورا تننت - آھان نزاننت کہ زند ۽ لوٹ ۽ گزر چے اٽڪ - شہ ہے گپاں من شہ آھان شر
 تراں اوں ہر وہدے کہ من آھان ۽ چيزے سر پد کنگ ۽ جھد ڪرت - آھان منا گنوڪ
 ۽ ديوانگ گشت ۽ مني سرا توازه ڪرت شانزده سال ۽ امر ۽ آزرنگ ۽ وش حال گندگا
 اٽڪ اٽڪ بڻ اھمقي شہ آھاني دپ ۽ ديم ۽ پدرات - آھاني حياں ۽ گپ ۽ تڙان بے
 مانا بکواس ۽ شہ اخلاق ۽ زبھرا تننت - وتي امر ۽ ردا آھاني شڪل کميس جواں ۽ تازگ
 اتنت بڻے چچ پيما دلکش نہ اتاں بلکنہ شہ شڪل ۽ آلنڊر ۽ لوپر گندگا اٽڪ اٽڪ -

مناشہ آھان سک بداحتگ اٽڪ - چوش کہ من ہم شہ آھان زيات شر تر نہ
 ات اوں بلکنہ بوت کنت کہ زيات بے كيف بوتگ اوں - آھان ہم مني ڪرد ۽ پيو
 همودا اسڪول ۽ دات ۽ وتي نفرت ، کينگ کدي چير نہ دات - بڻے منانوں آھاني مھر ۽
 محبت پکار نہ اٽڪ - من و آھاني ٹسن پروشگ لوٹنگ اٽڪ - آ کہ گوں من کنگ ۽ اتاں

شہ آئی وتار کہیں گے بس ہے یکیں وڑات من وتی وانگ ء زانگ ء نیمگا دلگوش گور
 کرت ء شمریں ہندے گرگ ء جہد کرت۔ ایشی پسو آہاں اے پیدا دات ء اے گپ
 شنگ ء تالان کرت کہ من اسکول ء ناں بلکنہ اد ء اود ء دگہ پیس میں حرا ہیں کتاب
 وانگ ء وتی و ہد ء زیان کنگ ء اوں۔ اے آہانی مزنیں کمینگی ات بلے دوہی آنی سرا
 اے گپ ء مزنیں اثرے دور دات۔ خاص کن استاد اں منا کڈن کرت۔ آہانی
 اے کرد وتی جاگہ ء بلے من ہم چوسادگ نہ ات اوں۔ من دراپینان ء کمار نہ کرت ء
 پدا اے نیام ء ”سرد جنگے“ بنا بوت بلے پدا اے پیم بوت کہ من وتی پرورش من ات
 پرچہ کہ من شہ سنگت ء چاگرد ء دور بوت نہ کرت۔

من گوں لہتیں مردماں نزیک بوہگ ء جہد کرت بلے منا جو انیں سوب
 مندی یے نہ رست بلے منی جہدانی برورد ء یک روچے منا یک سچا نہیں سنگتے
 رست۔ مگہ منی زالمیں تب منی ڈر من جوڑ بوت، من وتی حکم دیوکیں تب ء شوک ء آئی
 سرا مزنیں بندش ء جت۔ من آتر اے گشگ بنا کرت آئی چپ ء چاگرد سک
 حراب انت پرے ہاترا آوتی خیال ء بداریت ء شہ دوہی مردماں وتا دور بداریت۔
 من وتی مہر ء محبت ء گیش کنان ء آتر زیات ترس ء آماج کرت۔ داں اے حد ء کہ آ
 ہسٹیر یا ء نادر ا ہے جوڑ بوت۔ آیک سادگ ء معصومیں بچکے ات۔ آزوت منی دام ء
 اتک بلے و ہدے کہ آگوں من زیات نزیک بوت گڑا یک دم مناشہ آئی نفرت
 بوت ء گام گام ء سرا من آئی بے عزتی کرت۔ منی تب انچش ات کہ ہمک سوب
 مندی ء رند من گوات کپتگ ات اوں ء ہے بچک ء راوتی نزیک ء آرگ ء سنگت
 جوڑ کنگ ء رند منی پہر ء شان ء تہا یک دم گیشی یے احتک ات بلے من دوہی آن ء

زیات وتی ہم خیال جوڑ کرت نہ کت اسکول ء یلہ دنیگ ء رندا ولی گام کہ من چست
 کرت آیش کہ شہ درستاں من وتا گستا کرت۔ اللہ بزانت کہ اے مہروانی من پرچہ
 کرت ایشی رند من گوں باز مشکلے ء سیمونوفی ہلاپ ء یک پند لے سازات۔

دوہمی سہب ء من شہ وتی نپاد ء دور کرت ء اوشتاں اول۔ اے پی میں پاد
 آہگ ء اوشنگ ء مناوت اُمیت نہ ات من ہے مار ات کہ منی تھا یک بدلی یے
 آہگ ء انت بلکن آبدلی احتگ منا نچش لگ ات کہ من مدامی ہمیشی ء وداری
 بوتگ اول من تچان تچان ء وتی کارگس ء رست اول اودا من ہے سر پد بوت اول کہ
 من دوکلاک ساری ء احتگ اول۔ پرے ہاترا من پدا گس ء اتک اول تیاری کرت
 ء پدا شت اول۔ اے رندی کمیں دیر ء پترت اول دان کہ کمیں وتی مزنی ء پیش
 بداریں ء کارگس ء مردم اے مہ زان انت کہ منا مپتہ زوت آہگ ء شوق انت۔

ایشی ابید منی دل ء تھا ہزاراں خیال اتاں کہ آہاں منی گنو کی گیش کرتگ
 ات۔ من زند ء تھا دومی وار وتی بوٹ پالش کرت آں۔ دنیا ء بچ چیزے نیست ات
 کہ آپولین ء روچے یک رندی ء زیات اے کار ء واستہ لاچار بہ کنت، چونائی ء اے
 آئی ہم روچی نیں کارانی تھا ہوار ات۔

من شہ آئی ایر کرتگیں چیریں جاہ ء برش در کرت ء اے خیال داشت کہ
 آحراب مہ بیت۔ پدا من گوں مزنیں ہورت چاری ء پوشاک چار اتنت ہر شہ
 کوہن بوتگ ات بازیں ٹنگ اتاں۔ بندیک اش در احتگ اتاں۔ بزاں کہ من
 وتارا اللہ ء توکل ء سرا یلہ داتگ ات۔ منی یونیفارم ساپ ء سلہ ات بلے من اے
 یونیفارم گورا کرت ء اوداشت نہ کرت شہ درستاں حرا ہیں چیز ایش ات کہ کوئڈ ء سرا
 زنگ ء زردیں ٹپے پدرا ات اے ٹپے ء گشے منی ڈیل ء بالاد ٹپی کرتگ ات بلے نوں

پکر کنگ ء و ہد نہ ات ء منی دل ہڈگ ء لگ ات۔ من وتی دل ء راتسلّا دات کہ من
 مپتہ پریشان بوہگ ء کوشست کنگ ء اوں چونایا چشیں گپے نہ انت من وتی
 خیال ء تہا دیست کہ آبدماش زرکوف منا چو خمیس ء ڈولا چارگ ء انت ٹرڈولی
 لوف ء دپ ء دیم شہ سوب مندی ء تڑپگ ء انت ء فر فچکن ء زرکوف دوئیں یکجا منی
 سرا کنگ ء انت۔ سمونوف ہم چہ کسی ء چوں پُشتہ بیت۔

آہم منابد تمیز ء بدودمانی ء پنام ء دسیگ ء چک ء پد نہ بیت گڑاشہ اے
 درستاں رکہلگ ء وڑ ہے بیت کہ من دعوت ء مہ روئیں شہ وتی اے فیصلہ ء گٹھے من
 چہ گل ء بال بوت اوں۔

دومی رندا من پکر کرت کہ اے پیم کنگ شر نہ انت۔

شہ ایشی آزیات شین کن انت ء اے پیمان وت وتی جستگیں چات ء تہا
 کپیں۔ منادیمادرا آہگ ء ارش کنگی انت۔ لگوری ورنابانی کار نہ انت۔ منا آہان ء
 چشیں موقع دیگی نہ انت ء اے کمینگانہ دیمایچ نزوری یے پیش دارگی نہ انت۔ من
 اے پیش داریں کہ من شہ ہاں کمتر نہ اوں۔ بلکنہ من ہمک ڈولاشہ آہاں شر تراوں۔ من
 شمارا یکے ء ہم کمار نہ کنیں۔ آسراے بیت کہ آدراہ شرمندگ بنت ء یک کُنڈی ء
 زو پڑ انت و ہدے کہ من گوں پہر ء آہانی دیمایٹہک دسیگ ء بنیں۔ ایشی رندورگ ء
 چرگ ء مئے سنگتی یک نوکیں دژوشمی ء بنا بیت مگہ منی پیمیں گران مہذبیں مردمی ء را
 اے پیم کنگ ء چے ضرورت انت۔ من آہان ء شہ وتی ڈیل ء ڈول ء رعب ء وتی
 منارینگ ء پرچہ جہد ء کنگ لوٹیں۔ منا اے پیمیں کپتگیں کار کنگ نہ لوٹیت۔

من شہ اللہ ء کجام کجام دعا نہ لوٹنگ ات کہ زوتاں زوت اے روج بہ

گو زیت۔ شہ بے تاہیری ء کھڑکی ء کراشت ء اوشنتا اول ء آئی یک شیشگے پیچ
 کرت ء ڈن ء چارات اول ہمک نیمگاتہاری ات ء باپوریں برپے رچگ ء ات۔
 منی گڑیال ء پیچ بوج بوت من وتی ہیٹ زرت ء اپلون ء سراوتی چم شانک داتاں۔ آ
 بیچارگ ء دراہیں روش ء ودار کرتگ ات کہ مروچی آئی ء راپگار رسیت بلے اے آئی
 سادگی ات یا معصومے ات کہ دپ ء زبانی نہ کرت آترا اُمیت ات کہ من وت آئی
 پگار آئی دست ء دنیں۔ من چیروکائی شہ دروازگ ء ڈن ء دراتک اول نیم رو بلے
 ٹیکسی والاء رادات ء گوں پہر ء شان ء ہوٹل ڈی پیرس ء رست اول۔

(4)

یک روچے ساری ء من اے فیصلہ کرتگ ات کہ دیوان ء شہ درستاں
ساری من وتار سینیں۔ بلے ہما بوت کہ منا ترس ات۔ منا ہمنکہ دیر بوت کہ ساری ء
رند ء گپ پشت نہ کپت۔ دگہ اے کہ منا کوٹی ء درگیجگ ء کمیں و ہد ہم لگ ات کہ
اودا مئے دیون بوہگی ات۔ بلکنہ ہوٹل والا ہم ہے وڑ اتاں۔ آہاں دنیکہ ٹیبیل ہم نہ
جتگ اتنت۔ ویڑاں ہے گشت کہ پنچ نج نابلکنہ شش نج ایر کنگ بوتگ ورگانی
ایر کنگ ء اے گپ راست بوت۔

من شرمندگ بوہگ ء ات اوں کہ من مپتہ گوں ویڑاں دپ جنگی کرتگ
ات دنیکہ پنچ نج ء بیست پنچ ملٹ بوتگ اتنت۔ اگاں منی سنگتاں و ہد بدل کرتگ
ات گڑا باند ات کہ آہاں منا حال بد اتین ات۔

من وتی دیماوت شرمندگ بوتگ ات اوں ء حاصل کن ویڑانی دیما۔۔۔۔۔
نو کراں ٹیبیل جنگ بنا کرت ء اے پیم کنگ مارا ذلیل کنگی ات شش
نج ء آہاں موم تبی روک کرت اتنت۔ و ہدے کہ چراگ شہ ساری ء روژ نائی تالان
کنگ ء اتنت۔ اے حیاں باند انت کہ نو کراں ء ہما و ہد ء بیا احتین ات کہ ہما و ہد ء
من اداحتگ ات اوں۔

دومی کوٹی کہ اودا کمیں تہارونگی ات لہتیں گڑنگ ء ہڑ کھی نیں مردم جتا

جتائیں ٹیبیلانی دیماندوک ورگ ۽ چرگ ۽ دست گٹ اتنت۔ یک سہی کوٹی ۽
 مزنیں کوکار ۽ جگایے بوہگ ۽ ات اے زندگ دلانی ٹہکانی توار اتنت۔ فرنج
 زبان ۽ اے توازہ ۽ مسکرا کنگ ۽ اتنت۔ اے شپ ۽ نان ۽ زال ہم ہوار
 اتنت۔ اے دراہیں چیزاں گندان ۽ منی تب حراب بوہگ ۽ لگ ات گوں مزنیں
 مشکلی ۽ من وتاراداشت۔ داں کہ کشش بج ۽۔

آدراہ دست ماں دست یکجاوش ۽ گندان ۽ تہا پترت انت۔ من ہم وش
 بوت اوں پرچہ کہ آہانی آہگ ۽ منی پریشانی بلاس بوتگ ات حاصل مہمان زرکوف
 دیم دیماروگ ۽ ات۔ چونانیا آئی تہار اہشونی ۽ بود است ات دراہ مناچاران ۽
 بچکنداگ ۽ اتاں زرکوف کمیں جہل بوت ۽ پدامداں مدان ۽ منی نیمگا اتک ۽ باز
 سنگتی ۽ وڑا منی دست ۽ گیت انت۔

بلے من زانت کہ اے شہ دل ۽ نہ بوہگ ۽ انت بزاں کہ آجزلے ۽ من آ
 نہی نوکر۔ آئی پنجگ انچش منی نیمگا آہگ ۽ اتنت بزاں کہ من آئی مزنی ۽ سلام
 کنان ۽ آئی دستاں چک گریں۔ وہدے کہ من اے پیم حیاں کنگ ۽ نہ ات اوں۔
 من ہے پکر کنگ ۽ ات اوں کہ منی گندگا گوں آپیش ۽ ڈولا یک مزنیں
 ٹہکے جنت ۽ زاہ ۽ بد ۽ توازہ ۽ بنا کنت۔ من وتاراشہ ساری ۽ تیار کرتگ ات بلے ادا
 و ہڈ دگہ پیم بوت۔ آئی وڑ ۽ پیم گران ۽ سنگین ات۔ انچش کہ یک مزنیں مردمی ۽ را
 وش اتک کنگ بہ بیت پدا ہم من زانتگ ات کہ آ یک جوانیں وڑی ۽ اے پیم
 کنگ ۽ انت ۽ وتی عزت ۽ ہم آتر ا حیاں گور انت۔

اگاں آمنابے عزت بہ کرتیں گڑا منی دل ۽ ات کہ من نہ چاریں کہ آکے

انت ء آترامن شریں پسوے دئیں۔ بلے آئی شریں ء شریں داریں اندازا گشے منی
دل بہازرت۔

”من حیران بوت اوں کہ تو گوں ماہوار بوہگ لوٹ ے“ زرکوف ء
کمیں ددکنان ء وتی دپ چوٹ کنان ء جتائیں ڈولی ء درائینت۔ ”مادوئیں جتائیں
مردم آں توشہ ما بازگستائے کہ اے وڑمہ بوتین ات ماجن ء دیھ و نیاں کہ تو
ترسگائے۔ پداہم تو کہ وتی گام چست کرتگاں۔ گڑاماتراوش اتک گشیں۔“
آئی گوں بے پرواہی ء وتی ہیٹ کھڑکی ء دزتک ء پداگشت۔۔۔۔۔
”چے تو دان دیر ء منے و دار کرتگ ات؟“

”چوش کہ گشگ بوتگ ات آئی رد ء من پنچ بج رس ت اوں“ من کمیں
زہر شانی ء رنگ ء پسو دات۔

”چے تو پروگرام ء تہا بدلی ء حال داتگ ات؟“
ٹرڈ ولی بوف ء شہ سیمونوف جست گپت۔
”نہ اسل ء من بیحال بوتگ ات اوں۔“ سیمونوف بلکل شرمندگ نہ ات
ء پداشہ من پہلی لوٹگ ء بکیرنان ء آڈردنیگ ء شت۔
”اپسوز ء گپے۔ تو یک کلا کے وار بوتگ ے۔“

زرکوف گوں تژن ء گشت کہ شہ آئی ساری ء گیاں جتا ات بدزاتیں
فرچکن ہمانی رندگیری ء شہ وتی پونز ء یک اجبیں توارے کش ات۔ بلکنہ منی اجبیں
ڈیل ء ڈول آترامان نیاہتگ ات۔
”شہ منی پریشانی ء شامزگ گرگ ء ات؟“

من فرچکن ۽ سرازهر گپت اوں ”اے منی ردی نہ انت بلکنہ شمنے ردی
 انت شما پروگرام ۽ تہا بدلی ۽ حال پرچہ منانہ دات۔ اے منی بے عزتی انت“۔
 ”اے یک ردی یے نہ انت بلکنہ شہ ایشی ہم زیات انت“ ٹروڈولی
 گشت۔ آ منی پلہ مرزی ۽ کنگ ۽ ات۔
 ”پدا ہم تو نونوں اے گپ ۽ یلہ دئے۔ شہ ما ردی بوتگ“
 ”اگاں اے پیم گوں من بہ بوتیں ات گڑا نزانان من چے کرتگ ات“
 فرچکن درائینت۔

”حیر! وہدے کہ تو مہلہ احتگ ات نئے گڑا توتی واستہ چیزے بہ
 لوٹائینت ایں۔ یاتوتی واستہ نان ۽ آڈر بداتین ات“ زرکوف ہم وتی گپ جت۔
 ”چے اے شریں گپے بوت کہ شہ موہ دنیگ ۽ بگیں من اے کار بہ کرتیں
 ات؟ من گوں زہر ۽ گشت۔

”اوہ، بیانندیں گپ جنیں سیمونوف جیڑہ ۽ را اینگو آنگو کنگ ۽ کوشست کرت۔
 ”دراہیں چیز ساڑی انت۔ شیمپیئن ہم باز سرد بوتگ“ ۽ پدا آئی منا گشت۔
 ”تئی ڈس ہم نزاننگ ات من کجا کجا ترا بہ پٹ اتیں۔؟
 ہے زانگ بوہگ ۽ ات کہ آئی وتی دل ۽ تہا پہ من کینگ ۽ کست ۽
 داشتگ ات۔

پدا ہم دراہ وتی وتی جا گہاں نشت انت۔ اے یک گولیں ٹیلے ات۔ ٹروڈولی
 منی چپیں نیمگا ات سیمونوف راستیں، زرکوف دیم پہ دیماء فرچکن آئی برابر۔
 ”نون کمیں وتی باروا بگش۔ چے تو سرکاری محکمہی ۽ کار کنگ ۽ نئے؟“

زر کوف شہ من جست گپت آنچش پدر کنگ ء ات کہ آمنی نزیکیں سنگتے

منی ارزش ء منصب ء باروا سنگتان ء حال دیان ء آئی سرشہ پہرہ بزر بیت۔

”اے پک انت کہ آئی نیت شرنہ انت۔ آمنا دوہی آئی دیما بے عزت

کنگ لوٹیت“ شہ زہرہ ء بش بش وران ء من پکر کرت۔ ”بس یک کار گسے ات“
گوں جوش ء جبرگ ء من گشت مگہ منی چم جہل انت۔

”اے پک انت کہ تئی اگدہ مزن بوتگ۔ بلے تو اے شریں نو کرمی پرچہ

یلہ دات؟“

”بس آنچش دل پُر بوتگ ات“ گپ ء رادراج کنان ء من گشت، گوں

من منی جوزگ دارگ نہ بوہگ ء انت۔

فرچکن گوں دل ینیل ء منی سرا کنادات سیمونوف گوں تژن ء منا چارات۔

ٹروڈولی بوف ورگ ء چرگ یلہ کرت ء منا گوں حیرانی ء چارات۔

زر کوف ہم جست گپت۔

”گر تئی پگار چنکس ات؟“

”پگار ء باروا چیا جست کنسے؟“

”بزاں کہ تئی گللیں آمدن چنکس ات؟“

”اے پیمیں چوٹ چپوٹیں جست چیا کنگ ء ات“

پدا ہم آہانی ضد ء پدا من وتی پگار و گشت بلے منی دیم سہر ترات۔

”اے و مزنین پگارے نہ ات“ زر کوف گشت۔

”شہ اینکس کمیں پگار ء ہوٹلاں نان ورگ ہم نہ بیت۔“ فرچکن ء ہم وتی

تڑن ۽ تیریلہ دات۔

ٹروڈولی بوف ہم وتی جارجت۔ ”اینکس کمیں پگار ۽ تئی زندچوں گو ستگ
“تو چنکس لاگر بوتگ ۽۔ پدرا انت کہ ترا پیلویں وراک ہم نہ رستگ“
زرکوف درائینت۔

”حد اتئی سراحم بہ کنت“ فرچکن گوں ہمدردی ۽ گشت۔

”تو بلکن راستیں گپ ۽ گشت نہ کنئے یا گوں ماتوازه کنگ ۽ ۽؟“

”واجه آں! من توازه نہ کنگ ۽ اوں“ گوں ملوریں وڑی ۽ من گشت۔ شما
دراہ گندگات کہ من ادانان ۽ سرائنتگ اوں ۽ وتی زڑ ۽ دنیگ ۽ اوں۔ کسے منی
زراں نہ دنیگ ۽ انت۔ اُشکت شما“

”اے چے بکواسے۔ اداہر یکے وتی زراں دنیگ ۽ انت تو کمیں زیات
سنجیدگ بوت ۽“ فرچکن منی سرازہر گپت ۽ آئی رنگ چو جھینگ ۽ ڈولا سہر بوت۔
”بلکیں شہ منی گپاں تو زیات دل رنج بوت ۽۔ حیراے گپاں یلہ دئے
دگہ گپے کنیں۔“

”منی زڑ ۽ تو وتی اسلیت پیش داشت۔“

”نوں یلہ دئے اے گپ ۽ ہمدابلاس بہ کن“

”کوکار و تو کنگ ۽ ۽۔ تو وتی دراہیں شری باریں کجا یلہ داتگ ۽

اتلگ ۽؟“

”بس نوں باز بوت نوں کسے ہچی نہ گشیت“ سیمونوف حکم دات ۽ گشت۔

”اے مرد چنکس احمق انت“ سیمونوف گوں جہلیں توار ۽ درائینت۔ آئی

منارُ روت پادا ہگ لوطیت۔ انوں ہے وہدء بیدء یک لبزے گشگا، اے
بدماشانء سبک دینگ المی انت۔ ہپت روبلء گپ انت نا! من آہانی دپ ء
دیمان جنانء انوں درکائیں۔“

بے شک من گوں ایشاں ہوار بوتگ اوں من شیرمی ء لافٹء یک یک
گلا سے پُر کرتگ ء وارنگ بلے من اے نزاننگ ات کہ ایشی آسراے پیم بیت۔
ہنوشی نوں گیش بوہان ات۔ منا ایشانء شریں سبکے دینگی انت ء انوں یک دم
درا ہگ لوطیت۔ من آہانء پیش داریں کہ من چے کرت کنیں شماے گشگا لاچار
بیت کہ اے مزینں چالاک ء پلینڈیں مردے۔ بلے منا چے پرواہ، ہرچی گش
ات بگش ات۔

من گوں وتی ٹھماریں چٹاں آہانء یک پہ یک ء چارات۔ بلے آدراہ
شہ من بے کما ر مست ء کندگ ء اتاں۔ زرکوف آہانی نیام ء چوبامرد ء نشتگ ات ء
ہمازیات گپ جنگ ء ات۔ من دلگوش گور کرت زرکوف یک مالداریں زالے ء
باروا گپ جنگ ء ات کہ گوں آئی آترامہر بوتگ ات (آنچش گپ کنگ ء ات
چوش کہ یک اسپ یے شدگ ء بہ بیت) اے مہر ء تہا آتر آئی سنگت شہزادہ کولیا ء
گمک ہم گون ات آ ”رسالے“ ء سپاہیگانی افسر ء سے ہزار گلامانی واجہ ء مسترات۔

”شہزادہ کولیانائیں اے نواب زادہ کہ آئی سے ہزار گلام اتاں مرچی نیں
دیوان ء پرچہ ہوار نہ ات؟ من جست گپت۔

داں یک ملٹ نی آدرہا خاموش بوتنت۔ ”تونوں باز دیما روگ آئے“
 ٹروڈولی پُسودات زرکوف اوں منا انچش چارات کہ من یک گچکے اوں۔ من وتی
 چمّ جہل کرتاں سیمونوف یک رندے پدا گلاسان آ پُر کنگ بنا کرت۔ درستان وتی
 وتی گلاس چست کرت آنت آ زرکوف آ مبارک بات گشت، ”مئے سنگتی مدام
 برجاہ بات“۔

درستاں وتی شراب پرش آ جت آنت آ زرکوفی چپ آ چا گرداوشتاں آ
 آرمہراش دات من وتی جاہ آوشتاں ات اوں۔ منی گلاس منی دیما ہاڈا ایرات۔
 ”چے گپے؟ تو پرچہ نہ ورگ آئے؟“ ٹروڈولی گرات ”اے مبارکیں
 وہ آگاں مناموہ بدے ات گرا من کسانیں گشتانکے دنیگ لوٹیں آئی رندا من وتی
 گلاس آ ہلاس کنیں“

”پک آنت کہ وتی کمینگی یے پیش داریت“ سیمونوف گشت من گوں وتی
 وت بیسہی آ گلاس زرت آ گوں مرہاہ آ کرشی آ سرانشت اوں۔
 شاکاران آ وتی گٹ ساپ کرت آ گشتانک دنیگ بنا کرت چونائیادنیگہ
 من وت نزاننگ ات کہ منا چون آ چے کنگی ات۔

”خاموش“ فرنجکن کوکار کرت۔ ”نوں شما یک دلچسپیں گشتانکے اشکن
 ات“ زرکوف ہم منی نیمگادلگوش گور کرت۔

”مسٹر لیفٹیننٹ زرکوف“ من وتی گشتانک بنا کرت من شائر آ نبشتہ
 کارے نہ اوں کہ شہ وتی درشان داب آ شیمے ہاتراوشنود کرت بہ کنیں آ نہ کہ گرانیں لہز
 کارمرزکنان آ وتارا مزں پیش دارگ آ شوق یے داریں۔ اے بوت اولی نکتہ نوں

دوہمی نکتہء سرا پکر بہ کن ات۔“

سنگتانی تھا یک سرء پُرے ء بے تاہیری یے ودی بوت۔

”ہاں گڑا دوہمی نکتہ ایش انت کہ من ہوڑ ء بے ادبیں مردماں بلکل

دوست نہ داریں سہمی نکتہ انساپ۔ راستی ء ایمانداری منی نر ء شریں صفت انت۔“

اے بنگپانی سرا من یکشلا گشان ء شت اوں۔ لبزانی یک روانی یے ات کہ شہ

منی دپ ء در آہگ ء ات ء من وت نزاننگ ات کہ من پرچہ ء چے ڈولا گشان ء

روان اوں۔

”منا مرہاہ دار ء جو انیں پکر ء لیکہ والا نیں مردم شر لگ انت مونیسور

زرکوف! سنگت ہما انت کہ مصیبت ء و ہدء سنگتی بہ کنت ء برابر یں بنیات ء سنگتی ء

برجاہ بداریت نہ کہ دوہمی ء راذلیل ء کم تر۔ ہاں منا جو انیں ء وش تمہیں مردم دوست

انت منی اے جام تئی سلامتی ء نام ء ایش ء راحاص کاری یے مہراں تو ہر کجا بے وش

ء شت بات تے۔ سوب مندی تئی بحت ء بات۔

”مونیسور زرکوف“

زرکوف شہ وشی ء سٹ ات ء او شتات منی دیما تک ء گوں جوزگ ء

گشتے ”من تئی جوزگانی منت وار اوں ء اے گپ کہ تو منی بارواجت انت من

وتی دل ء جہلانکی ء تئی شگر ء گریں“ آئی دیم زرد تڑا تک ات۔

”لانت اے مردودء سرا“ ٹروڈولی ء نزانان پرچہ زہرا تک ء آئی وتی

مُشت پر نیچ اتاں۔

”چے تو آئی دپ ء دیم ء یک مُشت جنگ لوٹ تے؟“ فرنچکن وتی

کندگ داران ء گشت۔

”اے پیمیں شرارتی ء را یک دم در کنگ بہ بیت“۔ سمونوف گوں زور ء
وکت ات۔“ حداء واستہ حاموش بہ بیت“۔ زرکوف یک دم کوکار کرت۔

”من شمنے در پینانی شگر ء گریں کہ شمانی پلہ مرزی کرت بلے من ثابت
کنگ لوٹیں کہ آئی لبراز منی سرا چنکس اثر کرتگ“

مسٹر فرچکن! تو منی باروا ہرچی کہ بکواس کرتگ آئی پسو ء من باندا شہ تو
گریں۔“ من فرچکن ء چاران ء گشت۔

”بزراں کہ تو ڈویل مرگ لوٹ ے؟“ چماں در گڑینان ء آئی گشت آترا
مرگ ء چیلنج کنان ء منی دپ ء دیم انچش گشتاں کہ ہریکی ء ٹہکے دات۔ فرچکن اوں
گوں آہاں ہوار ات۔

”آترایلہ دیعت آئی باز وارنگ“ ٹروڈولی گوں نفرت ء گشت۔

”آتراوتی دیوان ء تہا ہوار کنگ ء من مزینں ردی یے کرت کہ من کدی
وتارا پہل نہ کنیں“۔ سمونوف گوں وتاگپ جنان ء گشت۔

”من داں دیوان ء ہلاسی ء ہمدانشنگ ات اوں“۔ من بوتل چست کرت ء
وتی گلاس پڑ کرت ء وتی دل ء تہا گشت۔

”شہ منی روگ ء نہ کہ تو پانے کیت ء نیکہ من روگ ء اوں من شہ دیما
نشنگ اوں ء داں گدی و ہد ء وریں۔ اے مہلوک ء بخجاہ انت۔

ء من اد ء آہگ ء زرداتگ۔ من ادانشت ء سوت ہم جت کرت کنیں۔
اگاں من بہ لوٹیں من چارگ لوٹیں کہ شمانچنکس ”آپ ء ات“

مگہ سوت جنگ دل نہ کشگ ء ات من گوں خاموشی ء نشنگ ء ہر یکی ء
 دپ ء دیم چار اتگ دراہینانی دپ ء دیم گشتگ اتان۔ آچیزے گشتگ لوٹگ ء
 اتاں بلے گشتے آہانی دپ بند بوتگ اتاں من ودار کرت کہ باریں شہ آہاں کئے سر
 کپیت بلے اپسوز! کسی ء گوں من گپ نہ جت ء و ہدے منی دل ء لوٹ ات کہ من
 گوں آہاں سنگتی کنیں۔ من آہان ء دلگوش گور کنائینگ لوٹ ات بلے یک پہ یک ء آ
 پاداتک انت ء دیم ء ایریں صوفہانی سراو پت انت۔

زرکوف یک نیمگے تکہ دات ء نشت ء وتی یک پادے ٹیبیل ء سرا ایر
 کرت۔ آئی شہ وتی کیتو ء زراں سے بوتل لوٹائینت۔ آہاں منا ہوار نہ کرت دراہ
 زرکوف ء چپ چا گرد ء نشت انت ء آئی گپانی گوشدارگ ء لگ اتنت۔ شہ ایشی
 پدربوت کہ آپرائی ہدوک اتاں۔ ”بلے پرچہ؟ کجام جو پہا؟“

من باز حیران ات اوں نشہ ء تہا آہاں وار وار آتر اچک گپت آہانی گپانی
 تہا یک سپاہیگی ء ہم گپ اتک۔ کہ آتر آہاں بہہ نہ دیستگ ات ء پدا گپ داں
 نمیر انیں شیکسپیئر ء اتک ء رست۔

من سوب مندیں وڑی ء بچکندان ء دومی کوٹی ء شت اوں کہ آصوفہانی دیم
 پہ دیم ات ء پدا ملان ء برتر ات اوں من آہان ء پیش دارگ لوٹ ات کہ منا کسی پرواہ
 نیست شہ وتی بوٹاں تواردی کنگ ء پادگوں زور ء زمین ء جت انت۔ بلے چچ پہ چچ
 آہاں منا کمار نہ کرت۔ منی تہا مزنین وت بیسہی ء سگت ء او پارے استگ ات من
 ہمے ڈولا ہشت بج ء بگرے داں شپ ء یازدہ بج ء سیلانی کرت۔ ٹیبیل ء چل ء نیام ء
 اے دراہ من وتی تب ء وتاراوش دارگ ء ہاترا کنگ ء ات اوں۔ ویڑ وار وار اتک
 انت ء منا چار ات ء شتاں۔ منی سر ء درد کنگ بنا کرت بلکنہ چکر کنگ ء لگ ات باز
 رندا منی دپ ء باریں چے چے دراتک اے سے نیں کلا کاں من سے رندا ہیدا چے

یکے بوتوں ء پداہید حشک بوتوں۔

بازوار انجیں دردے چست بوت کہ شہ بازیں سالوں چش نہ بوتگ ات
بیست سال بلکن چل سال گوست آنت۔ آساعت ء دمان منی زندگی ء ناشمو شوکیں
بووکیں دردمنت آنت۔

وتی حدء شہ زیات بے عزتی کنائینگ ء ہاترا کسے اینکس ہم جہل نہ کپتنگ
۔ اے گپ من ہم زاننگ ات۔ ایشی ہوار ٹیبل ء چل ء نیام ء منی چکر جنگ برجاہ
ات۔ اگاں شمانی جوزگ ء مارگاں بز ان ات گرا شماسر پد بنیت کہ من چونیں شرپ
داریں انسانے اول من صوفہ ء سرانشتگ ء وتی دژ مناں گون دیم پہ دیم ات اول بلے آ
ہے پد رکنگ ء اتاں کہ بز ان من اودا ساڑی نہ اول یک رندے بس یک رندے
آہاں مناچار ات۔ آ اول ہماودا ہدے زر کوف شکیسیر ء بارواٹوک کنگ ء ات آئی
پسو ء من ہم کمیں کند ات، منی کنگ انچش ملوری ء آماج ات کہ آہانی گپ ء تزان
بند بوت ء آہاں گون نمبیں چٹاں منا ٹیبل ء چل ء نیام ء چکر جنگ ء چار اتگ ات بلے
من آہانی پرواہ نہ کرت بلے شہ منی اے وڑ ء پیما ہم آہانی دل موم نہ بوت۔ دو میلٹ ء رند
وہدے یازدہ نج بوت گڑا آہاں کمیں منی نیمگا دکوش گور کرت۔
”ستگتاں!“ زر کوف شہ صوفہ ء پادا آہان ء گشت۔

”نوں مارا چہ ادا در آہگ لوٹیت“

”ضلور ضلور“ دوہی آل آئی پلہ مرزی کرت۔

من گون تیزی ء زر کوف ء نیمگا شت اول منی حال انچش حراب ات
بز ان ہے دمان ء منی زبان در کیت انت۔

مناسک تپ کرتگ ات ء منی سر ء مودگشے حشک بوتگ اتنت۔

”زر کوف! من شہ تو پہلی لوٹیں“ من یک دم بے حیالی ء تہا گشت

”فرچکن! شہ تو شہ ہر یکی ء من گوں شما شمر نہ کرتگ“۔

”اپوز سداپوز تو ڈوئل ہڑگ ء لانتک نئے۔ پیریں مچج!“ فرچکن بش
بش وارت۔

منی دل ہڈگا ات نہ فرچکن! تو ردے من شہ ڈوئل ء نہ ترسیں باندا من الم
تیاراوں مگہ شمر تر ہمیش انت کہ دوئیں سلاہ بہ کنیں منابا ورا انت۔
کہ تو ایش ء رامنئے۔ شر انت چوش کناں کہ تو ساری ء تیر ء بجن ء من انچش بڑزا
تیر ء آس دینیں۔

”آوتی رکھینگ ء ہا ترا چوش گو شگ ء انت“۔ سیمونوف گشت۔

”آوتی ہوش ء نہ انت بٹاک جنگ ء انت۔

ٹرڈولی در ائینت۔

”شر انت نوں یک نیمگے بہ بو۔ مپتہ تو مئے راہ داشتگ“ زرکوف گوں
بیزاری ء گشت۔

آدراہ جہگا تیار اتاں آہانی چم خمار اتاں آہاں باز تنگ اتگ ات۔

”مناتئی سنگتی پکار انت زرکوف! من گوں تو شرو نہ کرتگ بلے منا امیت
انت کہ تو منا پہل کنئے“۔

”بے ادبی ء بے عزتی اے تو گشگائے؟۔ نہ اے پیم و ہج نہ بوتگ؟“
زرکوف گوں حیرانی ء در ائینت۔

”حیر! نوں ہڑج جنگ ء ہلاس بہ کن۔“ ٹرڈولی سلاہ کنان ء گشت۔

”چونائیا مرچی نیں لیب من کٹ اتگ ٹوک ہلاس بوت“۔ زرکوف
کوکار کرت ء گشت۔

”ما گوں تو تپاک نہیں“۔ درستاں اے گشت ء کندان ء روگ ء لگت
 اتنت۔ منی چو پرورش وارنگیں جوا جنو کے ء گردن جہل ات۔ آ کو کار کنان ء شہ کوٹی ء
 دراتک انت ٹروڈولی یک سوتے جنگ ء ات سیمونوف شہ آہاں کمیں پُشتہ ات
 داں کہ ویٹر ء ٹپ بہ دنت من گوں تیزی ء ہمائی نیمگاشت اوں ”سیمونوف! منا
 شش روبل پکار انت“ من گوں زہر ء گشت۔

آ گوں حیرانگی ء ہبکہی ء منی نیمگا چارگ ء لگ ات۔ ء پدا گشت ء۔
 منی کرازر نیست“۔ آئی گوں نفرت ء منا چارات ء شہ کوٹی ء دراتک۔ من آترا شہ
 پُشتہ گپت۔ من انچش مار ات کہ منی تہا یک شیطانی اروا ہے احتک سیمونوف! تئی
 کرازر است۔ من وت دیستگ۔ تو منانزان ء من مزینیں بدما شے اوں۔ اگاں
 تو نہ من ء۔ گڑا پر تو شرنہ بیت۔“

سیمونوف زر منی دپ ء دیما جت انت۔ اے بُزور ء گم ہو۔ اگاں ترا کمیں
 شرم ء گیرت ء است گڑا تئی واستہ مرگ شر تر انت“ آ ہنچش تیزی ء گوں وتی
 سنگتاں شت ء ہوار بوت چوش کہ من آئی ء را گرین ء جائیں۔

من کوٹی ء تہا تہنا اشتاتگ اتوں، کوٹی نون سک بے وڑ ات، یک
 گلا سے پر شنگ ات۔ پرش چہ شراب ء کیے ات۔ سنگریٹ ء بُنڈک ادا ہودا
 کپتگ اتاں یک ویٹر ء اتک ء ہمودا وشتات ء منی نیمگا چارگ ء لگ ات،
 چوش کہ بزاں اے دُرانیں چیزانی زمرہ وار من اوں۔

”من روگ ء اوں“ من کو کار کُرت ء گشت ”اگان شمارا تاوان گرگی
 انت گڑا آہاں بگرات“۔

من گوں تیزی ء شہ اودا جست اوں۔

من گوں تیزی ۽ پدیا نکاں ہٹ کنان ۽ شُت اُون ”ایش انت زندگی ۽ ایش
 انت زندہ رنگ، اے زندہ آزند اسک جتنا انت کہ پوپ ۽ مارا گشتگ۔ ہما پوپ ۽
 کہ شہ روم ۽ برازیل ۽ شُت، اے جاگہ آئی مذہبی جاہ شہ کو موگورم ۽ باز جتنا انت“
 ”ہاں گڈ اتو گشتگا تے؟ کہ تو مز نیں بدماشے تے“ یک چیزے گٹھے
 منی مجگ ۽ ودی بوت۔ تو چیا کندگائے؟

”ہچ ناں۔“ من وتارا وت پسودات ”دُرائیں گپاں بے حال بکن“
 آمردم کندگ نہ بوتان بلے اچ ایشی چے بیت من زانت کہ آکجا شنگ اتنت۔
 ڈن ۽ پدیا نکانی کرایک برپ گاڑی یے اُشتاگ ات کہ آئی سرائیک
 کوہنیں کوٹ یے ایرات اگاں کہ اے باز ترات بلے دنیکہ گرم ات، جھبرا اسپ
 ہم برپ ۽ کیلے ات ۽ یکشلا کُگ ۽ ات۔ اے مناشری ۽ یات انت۔ من وتی دیما
 ایریں گدینگ ۽ راچست کنگ لوٹت بلے وہدے من وتی گام چست کرتاں منا آ
 شش روبل یات اتک انت کہ من شہ سیمونوف گپتگ اتاں ۽ من ترہ بزگران ۽
 کپت اُون۔

”نہ“ نون منا الم یک گامے چست کنگی انت“ من گوں بیسہ ۽ گشت
 بلے امپی منا آہانی سرائش کنگی انت“
 منی مجگ چلرگ ۽ لگ ات۔ ”آہان ۽ شہ من پہلی لوگ کپیت۔ اے

نگاہانی دو کہ ۛندار گے نہ ات۔ اے نیٹ یک بغاوتے ات پرے ہا ترا زر کوف سکیں
سزائے حق دار ات اے نوں منی فرض انت کہ من آئی دپ ۛ دیمیاں شہمات یے پہ
زبراں۔ اے منا کنگی ات ۛ زوت کنگی ات۔ چوش مہ بیت کہ آشہ منی دستا بروت۔“
منی جوزگ گیش بوان ۛ شت انت ”نوں یک میلٹ یے اوں دیر مہ
بیت۔ ساری ۛ و من آترا لہے دینیں۔ من سیدا کمرہ ۛ پتیریں آڈراہ ڈرائینگ روم ۛ
نندوک بنت۔ اولپیا صوفہ سرازراں ہمالانتی اولپیا، کہ یک وارے گون نفرت ۛ
منی نیمگا چارینگ ات ۛ گوں من نیبتگ ات۔ من آئی موداں گرین ۛ آئی ۛ را
چست کنیں ۛ زر کوفی گوشاں گو جیں نہ، نہ آئی یک گوشے گرین ۛ آئی ۛ را کوٹی ۛ تہا
ناچ دینیں۔ اے پک انت آڈراہ منی سرا اُرش کننت، مُشت ۛ لگت جناں مناشہ
کوٹی ۛ در کننت۔ پرواہ نیست۔ بندات و من کنیں بزاں اے یک وڑیں ڈونلے
۔ اے جنگ ۛ نوں کس داشت نہ کنت۔

آرادیمآ آہگ لوٹیت آنوں گوں من ہرچی کناں بکناں۔

آواست انت کمینگ ۛ کمزات فرنجکن منا کوپگاں گراں بے وس کنت
ۛ منی موداں ہم چک ایت، بلے منا ہچ پرواہ نیست پہ وتی منزل ۛ سکی و سلگی
بیت۔ پروش مدام پہ ظالماں و داریک بیت۔

وہدے آ منا لگت جناں ڈن ۛ دور دینگ بنت گڈا من انصاف لوٹیں ۛ وتی
ظلم ۛ جبر ۛ بار وادار شان کنیں۔ تیز برو، انگہ تیز، من گاڑی والاء سرازہر گپت ۛ کوکار
گرت۔ آئی وتی چا بک زرت ۛ اسپان ۛ جنگ بنا کرت۔

سہب ۛ مہلہ دیم پہ دیم بنیں۔ من وتی تیاری کرتگ۔ فرنجکن ہم ہنوں

ہنوں یک عجیب درشانے کُرتگ بلے مسلہ ایش انت من پسٹو لے چہ کجا بیاریں؟
 حیراے پیمنیں کہ من وتی پگارے ساریء زوریں ء پشٹو لے گوں تیراں زوریں۔ حیر
 اے رندء گپے۔ اسلیں گپ ایش انت کہ سہبء مہملہ اے دوئیں چیزشہ کجا
 رسنت۔؟ منی کرا اینکس وہد ہم نیست ء نیکہ چشیں سنگت ئے کہ شہ آئی پشٹو لے
 بلوٹیں۔ من ہم چونیں چونین گپ دل ء آرگا اؤں۔ منی توارء تہا مدان مدان ء تیزی
 آہگا ات ”چونائی ء اے چیز اینکس ارزش ندریت، دگے سرا او لی مردم ء کہ
 گندیں، آلم منی کما کنت۔ چوش کہ کسے آپ ء بُدگ ء بہ بیت ء اؤژنا گرا آئی ء را
 بہ رکہینیت۔ انچیں گپے بوت کنت۔ بلکنہ اے ہم بوت کنت اگان من وتی
 ڈائریکٹرارء بگشیں کہ منی جاگہ ء بروت گڈا آہم قربانی ء چک ء پدنہ بیت ء اے
 رازء اؤں پد رنہ کنت۔

بلے راستی ایش انت کہ وہدء سرامنی ردء بند تگلیں کار اینگو آنگو بینت ء
 دوہمی نیمگامنی حیالانی تہار وژنائی یے ودی بیت۔
 ”ڈلیور! توگاڑی ء چدو گیش تیز بُرت نہ کنئے؟“

”واجہ من باز تیز روگ ء اؤں“ آئی گوں دمبر تگلیں توارء درائنت سکلیں
 سردی ء یک برے پدامنا رپت چے اے شرتر نہ بیت کہ من سیدا لوگ ء برویں؟
 ف منی حد! من پرچہ اے دیوان ء اتک اوں؟ ء پدا من اودا ٹیبیل ء چل ء نیام ء
 داں سئے کلا کاں چکراں چکرا چیا جت؟ ایشی ء زمہ واردگہ کسے نہ انت آہاں اے
 ندرگ یات ہم نہ داشنگ۔ عجب نہ بوتگ ات کہ آہاں منابہ کپتتین ء گوں چیلکاں
 بہ بستیں ات بلے آہانی تہا اینکس اخلاقی ہممت کج ات۔ آہاں اوں رُسوا بوگہ نہ

لوہیٹنگ ات۔ اے ہم بوت کنت کہ زر کوف وت شہ ڈوئل مڈگا مکن بکن۔ اگاں
 آئی اے پیم کُرت گڈامن باندا آئی کار گسء روویں من آئی پاداں کپیں ء آئی بستگیں
 چیزاں پچ کنیں۔ من آرا گشیں کہ یک نامراد ء نا اُمیتیں مردے پریشانی ء تھا چے
 چے کُرت نہ کنت بوت کنت کہ آہم جنگ ء کُشکا تیار بہ بیت ء آئی سنگت منا گتولو
 دیان ء ڈن ء در بکناں۔ آوہدا من گٹے پُڑا کو کار کنیں۔

”کمئیں بچارات اے مردودء کاراں زیبائیں جٹنک آن ء ردو بیگ ایشی کار
 انت پرے ہاترا اے سک بدنام بوتگ بلے پدا ہم اے وتی کار ایلہ نہ دنت“
 شہ منی اے زہر شانی ء بلکن معاملہ ہلاس بہ بیت بزاں کہ منادست گیر
 کنگ بیت ء منی سرا مقدمہ ہلانینگ بیت منی نوکری ہلاس بیت ء منا سا سبریا ء
 زندان ء دیم دینگ بیت۔ پرواہ نیست۔ من اے ذراہ منظور انت پانزدہ سال
 زندان ء رندو ہدے من معذور بنیں ء دگانی سرا پنڈگا بنیں گڈا یک راہ سرے ء من
 آئی ء را گندیں۔ آئی آروس ہم بوتگ ء نوں آئی جنک ہم ورنابوتگ آوہدا من آئی ء
 را گلہ ء رنگ ء گشیں۔

”ادا بچار شیطان ء زہگ! بچار منی چے حال انت منی گل تہا شنگ انت ء
 منی سر کوٹ بوتگ۔ منی زندیک تماشا ہے جوڑ بوتگ منی ڈرائیں واہگ، ازم،
 سائینس، ء مہر ء محبت بزاں ہر چیز ہلاس بوتگ۔ گڈا اے ڈرائیں بربادیانی زمرہ وار
 توئے ء یگا توئے۔ نوں من زندگ بنیں ء چے کنیں۔ اے پشٹول ء بگر ء منی سرا
 آس دئے“

منی ارس یکشلا رچگ ء اتنت۔ اگاں چہ منی دل گُشکا ات کہ اے

دُرّائیں گپّ و اب ءِ حیاال اَنّت۔ پدا ہم اے حیاال کنان ءِ من شہ وتی جندا شتر مندگ بوہگا اتوں۔ من اینکس شرمندگ اتوں کہ من اسپ گاڑی یک دم دارینت ءِ جہلا ایرکپت اوں دگانی نیام ءِ اوشتات ءِ برپ ءِ مزگ گپت۔ اسپ گاڑی والا گوں حیرانی ءِ منا چارگ ءِ ات۔

گڑانوں دیما چے کنگی انت۔ اوداروگ شرنہ انت۔ اے مزیں بے وکوبی یے ءِ من وتارا آہانی دست ءِ دات نہ کنیں۔ اے و ہما گپّ بیت کہ بیا ءِ منا نجن۔ اینکس بے عزتی ءِ رندیک گنو کے اگاں اوداروت گڑا ہو۔ ”نہ اے بوت نہ کنت“ منی کوکار سک بیمناک ات ءِ من پدا اسپ گاڑی ءِ تہا وتارا دوردات۔ ”برو برو گاڑی ءِ دیما بہ بر“ من اسپ گاڑی والا ءِ گردن ءِ را یک مُشت ءِ زبر ات۔

”تئی مجگ و حراب نہ انت؟ منا چیا جنگ ءِ ئے آئی کوکار کرت ءِ اسپ ءِ راجا بک جنگ بنا کرت۔

برپ ءِ رچگ اے وڑ ات چوگٹے برپ ءِ سنگ رچگ ءِ اتاں من وتی پوشاک کمیں سُست یلہ کرتاں اے دُرّاہیں سنگ منی پچانی تہا جم بوہان ءِ آپ بوہان بوتوں۔

گڈسرا من وتی منزل ءِ رست اوں۔ من بے حیاالی ءِ تہا دور کرت۔ منی پاد اڑ ات ءِ من سیدھا دروازگ ءِ شت ءِ لگ ات اوں من پٹی بوتوں۔ خاص کن منی پاد ءِ لنکک پٹی بوتوں دروازگ انچش گوں تیزی ءِ پیچ بوت چوگٹے آساری ءِ سہی بوتگ اتاں کہ من آہگ ءِ اوں اسل ءِ سیمونوف آہان ءِ گشتنگ ات کہ نوکیں مردے

آہگ ء انت۔ پرے ہاترا آدراہ وش اتک کنگ ء ساڑی اتاں۔ اے بازسیر ء
ازگاریں ء ارزش داروکیں مردے ات ء لہتیں و ہد ء ساری شہ پلوس ء محکمہ ء ریٹائر
بوتگ ات۔

اے گس روچ ء و یک کارگسے ات بے شپ ء ادا دگہ پیسے کار ء بار
بوتگ ات۔

من گوں تیزیں گاماں لنگ کنان ء ڈولداریں ڈرائینگ روم ء سر بوت
اوں۔ اودا ایو کا یک موم ہتی ء روژنائی تالان ات بے من یک دم حیران ء پریشان
بوت اوں۔ اودا کسے ہم نہ ات۔

اگاں نو کرے بہ بوتیں من جست کرتگ ات کہ ادا ہا مردم کہ ساڑی اتاں
آ کجاشت انت؟ یک دم یک سا گے منی دیما اتک ء اوشتات اے بلکنہ گس ء
واہندا ات۔ آپچکندگ ء ات لہتیں ساعت ء رند یک دگہ دروازگے پیچ بوت ء شہ
اودا دگہ یک جنکے دراتک۔

من اے دوینان ء کمار نہ کرت ء کوٹی ء تہا ٹیلانی کنگ ء لگ ات اوں
من گوں و تا گپ جنگ ء ات اوں۔ من انچش مار ات۔ کہ من شہ مرگ ء پنخگاں
دراحتگ اوں۔ من وتی بدن ء تہا یک وش یے مار ات آدراہ شہ ٹرس ء جستگ
اتاں ء من سوب مند بوتگ ات اوں۔ چوگشے منی دنیا بدل بوتگ ء من شہ وش ء بال
ات اوں۔ یک دم من ہما جنک دیست کہ شہ دوہمی دروازگ ء احتگ ات وش
رنگ، ورنادیے زرد گوں سیاہیں چماں سیدائی ء منا گوں حیرانگی ء چارگ ء ات۔ آئی
اے پیم چارگ منا دوست بوت۔ اگاں آپچکندگ ء بہ بوتیں گڑا بلکنہ مناشہ آئی

نفرت بوتگ ات۔ نوں منی چم آئی دپ ۽ دیم ۽ سکت اتاں دنیگہ منی حیاں کمیں شنگ
 ۽ شانگ اتاں آ باز معصوم گندگا اتک مگہ انچش سنجیدگ ۽ سنگین ات چوگشے کہ شہ
 قبر ۽ دراحتگ۔ آاد انزاناں شہ چنکس و ہد ۽ ساڑی ات ۽ منی احمقیں سنگتاں آترانہ
 دیستگ ات۔

اگاں ناں آہاں ایشی زند برباد کرتگ ات آگوں بڑزیں ڈیل ۽ بالاد ۽ زیبا
 ات بلے انگہ آ تراوش رنگ گشگ نہ بوت۔ گوں سادگیں پوشا کاں واب ۽ ڈولا آ
 منی نیمگا آہگ ۽ ات من ہم وتارا داشت نہ کرت ۽ ہمانی نیمگا شت اول۔۔
 و ہدے کہ چم دزنجو کیں آدینک ۽ کپت انت منی دیم ۽ رنگ گردان ات ۽ شہ
 ترس ۽ زرد ترا تگ ات۔ شہ جو پہ ۽ حرس ۽ منی دیم ترسناک بوتگ ات ۽ منی مودشنگ ۽
 شانگ اتاں۔ ”پرواہ نیست شہ وتی اے ترسناکیں شکل ۽ گندگ مناوشی لے رستگ۔“
 من دل ۽ جیڑات ”شتر انت کہ آمنی اے بدیں شکل ۽ شری ۽ بہ گند بیت ۽
 شہ من نفرت بہ کن مناشہ ادا در بہ کنت ہے منی واستہ شتر تر انت من وتارا شہ یک
 مزنیں گنا ہے ۽ رکینت کرت کنیں۔“

(6)

دیوالء سرا لگوکیں گڑیالء توار انچش ات چوگشے کسے پہ زور آئی
چیہالاں درکنگء انت رندا اے توار تیزیں سیٹیء بدل بوت ساعتےء رندا لیشی توارء
تہا یک پیہمی یے اتک۔ من انچش مارا ت کہ گشے کسے گوں تیزیں گاماں منی نیمگا
آہگء انت، من وابء تہا گڑانء وابء پادا تک اوں۔۔۔۔۔ بلکنہ من نیم
وابا ت اوں۔

کسانیں کوٹی تہارونکیء آماچ ات کوہنیں ء بُرزیں الماریء آئی کر ا
دارء کسان کسانیں بکس ادا اودا ایر اتنت۔ ٹیبیلء سرا ایریں موم بتی مرمرانک ات ء
دارء بوء ہو ار یک اجبیں بوہے تالان بوہگء ات۔ زوت اے موم بتی مریت ء
کوٹی پیلویء تہار بیت۔

اے دُراہیں خیال یک ساعتےء تہا منی مجگء ودی بوت انت ء بے خیالیء
تہا ادا اودا دست ء پادا جنگء لگ ات اوں ء وہدے کہ من نیم وابا ت اوں گڑا یک
انچیں یات ء منی مجگء اتک کہ آسرا من بے خیال کرتگ ات ء آگاہیء تہا ہرچی کہ
منی سرا گوزگء ات آجا ہے یا تانی مجء تہا بیگنواہ بوہانء شت۔

منی مجگ بے تاہیری، آماج ات۔ چوگٹے یک مُرگے یکشلا منی سرے
 سراوتی بانزلاں پڑینگ، انت، آئی دُراہیں راہ بند انت، آشہ دام، در آہگ
 ودارینگ بے تاہیر انت۔

یک دم من دیست کہ دوچم گوں بے رجمی، مناسک انت۔

اے چمّانی تہا بے مہری، ہوارا نچیں تہاری یے اتت چوگٹے ساعتو کے
 رند منی سرا ارش کن انت، منا آگ، ورنٹ۔

یک تُرسناک، زالمیں حیا لے منی مجگ، ارواہ، تہاودی بوت یک تہہ
 خانہی، تہا زُپرگ، ننگ، حیا ل۔ اے چمّانی تہا نچیں گیرا برمی چمکے ات کہ آنا
 کُشگ، ات۔ من پکر کرت من شہ دوکلا کاں حاموش اوں اودا ہر کس کہ است
 انت۔ من آئی باروا نچیں ر دیں گپے نہ کرتگ۔ اے دُراجیں حاموشی، منا چوسنگ
 بت، کرتگ مجگ، یک تہا ریں کُنڈے، یک حیا لے، سرکش ات۔ موکو
 گدام، ڈولا چیزے جوڑ کنگ، حیا ل کہ آئی تہا شرم، لہاز، گپ بوت کرت نہ
 کت۔ داں دیر، مایکے دوہمی، راوتی چم سک دات انت۔ بلے آترامن وتی
 پرش من ات، من وتی چم جہل کرتاں، منی دل ہڈگ، لگ ات۔

”تو کئے، تئی نام کئے انت؟“ من شہ آئی جست گپت ”لیزہ“ جنک

پسودات۔

آئی توار، تہا نرمی، الوت ہوار ات، پدا آئی منی نیمگا چارگ یلہ کرت۔

من حاموشی، دیوال، راجا راتگ ات۔

”چونیں و شیں موسمے۔ جمرانی گزند، گروک مزگ دینگ انت۔“

شہ منی دپ، یک دم دراتک۔ منی دوئیں دست منی سر، سراتاں، من

چھتء چارگء ات اول۔۔۔

شہ آئی نیمگاموشی ات منی دلء لرزگے زرت۔

”چے تو ساریء پیڑز برگء ات نئے؟“ من گوں سکلیں گالوارےء

چمانء سک دیانء گشت۔

”نہ“

”شماشہ کجام شہرء اداحتگ ات؟“

”شہ ریگاء (Riga) آئی کسانیں پسوے دات۔

”چے تو جرمن یے نئے؟“

”نہ روسی“

”ترا ادا چنکس و ہد انت“

”چے مطلب؟“

”بزاں کہ اے لوگء؟“

”پانزدہ روج بیت آوتی توارء دارانء گشتگء ات۔ موم بتی مُرتء من

آترا شریء سمرانہ دیست۔

”منی ادا کس نیست انت“

”تئی لوگ والا کجا انت؟“

”ریگاء“

”کئے انت؟ بزاں تئی چے انت؟“

”پہچی نا“

”پہچی“؟ اے چے گپے؟“

”یکیں کارے ایشی ابید پہچی نا“

”چے توشہ بندات ء گوں ایشان نئے“؟

”ہاں“

”تئی امر چنکس انت؟“

”بیست سال“

”تو ایشان ء پرچہ یلہ نہ داتگ؟“

”ہج سبب نیست۔ بس انچش۔ منی اے پسو ء مطلب ات کہ من تہنا

نندگ لوٹیں، منا تہنا یلہ بہ کن۔“

داں لہتیں ساعتاں آپدا حاموش بوت۔ من شہ ادا روگ نہ لوٹ ات تب

کمیں ملور بوہگا ات۔ منی مجگ دنیکہ چپ ء راست بوہگا ات ء گوستگیں روچے

ٹرسنا کیں یات گیش بوہان ات۔

منا ہماندارگ یات اتک کہ وہدے من کارگس ء روگ ء تیاری ء کنگ ء

ات اول۔

من گندگات اول کہ آیک تابوتے برگ ء اتاں ء یک دم آتا بوت

کپگ ء لگ ات۔ من کو کار کرت اگاں چے من اے پیم گشگ نہ لوٹگات اول

”یک تابوتے؟“

”آ مردم شه یک خوشکلیں کاہ ء جمپ لے ء زرتگ ات ء آترا تہہ خانہ ء
برگ ء اتاں“۔

”شہ تہہ خانہ ء ڈن برگ ء انت؟“

”تہہ خانہ و نابلکنہ یک تہاریں گسے ء کہ اودا گند ء لے کاریں چیز شنگ ء
تالان انت۔ باز بدنا کیں ندار گے“۔

یک رندے پدا حاموشی۔

”یک نہ وشیں چا گردے“ من شہ حاموشی ء در آہگ ء کوشست کرت۔

”ایشی تہانہ وشی ء چے گپے؟“

”سردی ء سکٹ نی“ من گاسان ء گشت۔

”بلے شہ ایشی چے بیت“ کمیں ساعتے حاموشی ء رند آئی یک دم گشت،

”بس کمیں بیمننا کی لے مارگ بوہگا انت“۔ ”من پدا گاس ات! برپیں

زمین ء قبر جنوکان ء چنکس مشکل دیما آہگا بنت بوت کنت قبر شہ آپ ء پُر بوتگ“

”قبر ء تہا آپ چون شت کنت؟“ آئی گوں حیرانگی ء منی نیمگا چارات۔

منایک دم زہراتک۔ ”چے جہلانکی ء آپ نہ بیت؟ وولکو ووقبرستان ء

اگاں قبر بہ جننے گڑازوت آپ درکیت انت“

”اے پیم پرچہ بیت انت؟“

”چے، پرچہ۔۔۔۔، اے تو چے گشگ ءے۔۔۔۔۔ اودا آپ است

انت اے یک ابرمی چیزے۔ ہمے ہاترا اودا آپ ء تہا کل ء کسارت بیت انت۔

من وت دیستگ۔ (چونایا من کدی ہم اے پیم نہ دیستگ ات۔ بلکنہ من وولکو وو
 قبرستان ۽ نیمگانہ شنگ ات اوں بلے اے باروالم شنگ ات)
 ”چے تو وتی حیالانی تہا وتی مرگ ۽ قبر ۽ گندگائے؟“ من کندان ۽ جست
 گپت۔

”مگہ من اتوں پرچہ مرگ ۽ اوں؟“ آئی در ائینت۔

”یک روچے و مرگی انت۔ مہلوک ورنائی ۽ ہم مرنت“

”ہراہیں جنک نادراہ بنت ۽ مرنت۔ حراہیں جنک۔۔۔ من گشت کہ
 منی وڑیں پاکیں جنک نا“

”چے تو ہما جنک ۽ کسہ اُشکتگ کہ آئی شہ وتی واہند ۽ مزنیں وامے
 زرتگ ات“ من آتزیات تڑسینان ۽ گشت۔

”آئی ہروڑازیات چہ زیات زر کنگ ۽ کوشست کرت، داں اے حد ۽
 کہ نادراہ بیان ۽ مرگی بوت۔

لہتیں لوڈی گوں سپاہیگاں اے بارو گشگا اتاں آہاں الم اے جنک
 زانتگ ات گوں ایشی ہوار آگندگ ۽ توازہ کنگ ۽ اتاں۔ ایشی رند آ ”بار ۽“ تہا
 شت ۽ شراب ۽ تینگ اش بنا کرت۔“

منی گپ آئی سراثر کنگ ۽ اتاں، آئی حاموشی انچش ات کہ من تڑسگ ۽
 لگ ات اوں آشہ وتی جاگہ ۽ کمیں ہم نہ نمرات۔

”شہ ایشی شر تر انت کہ مردم ہسپتال ۽ بہ مریت؟“

من آترازیات ٹرسینت۔

”گڑا چے بیت؟“ بلے مستریں گپ ایش انت کہ تو منی پُشتہ چیا کپتنگ
ئے؟“ آئی زہر گران ء گشت۔

”بلے پدا ہم مرگ ء را و آ ہگی انت اگاں انوں نا گڑارندا“ مناوتی گپ
جنگی ات۔

”اگاں منی مرگ ء ترا پاند گے رسیت گڑا من انوں مرین“ آئی منی ارش
نہ سگ اتاں ء گوں پرش وار تگیں گالوار ء گشت۔

”چے انچش انت؟ نا انوں نا، تو ورنائے دلکش ء زیبائے تی طلب ء قدر
ء قیمت زیات انت بلے لہتیں سالاں رندتی اے دُرا ہیں پھر ء شان ہلاس بینت۔
بلکنہ دیم ء سال ء۔“

”مگہ یک سالے ء تہا اے چوں بوت کنت؟“ آئی گوں ہسبگہی ء گشت۔
”مطلب ایش کہ گوں و ہد ء گو زگ ء چیزانی نہ ہاد کم بیان بنت“۔ من
گوں خمبیس ایں وڑے ء وتی گپ برجاہ داشت۔

”ہمک سال تو وتی لوگ ء بدل کنتے ء ہپت سال ء رندتی رنگ ء زیبائی دڑاہ ہلاس
بیت اگاں تی بخت ء گوں تو ہمرا ہی کرت گڑا بلکن تو نادرہ مہ بے بلے اے راست
انت کہ مردم و ہدے نہ و ہدے نادرہ ہیانی آماج بیت انت اگاں ہچ مہ بیت گڑا
کلگ ء پشانک تپ ء دگہ۔۔۔۔۔ حُدامہ کنت کہ تو نادرہ مہ بے ء نادرہ ہی ترا
مرگ ء چات ء دور بہ دنت۔

”ہاں مرگ وتی و ہدء کیت“ آئی گوں پُر کینگیں نگا ہاں منا چار ات۔

”گوش دار! یک گپے جست بہ کنیں؟ من گوں نرمی ء گشت“

”چے تو آروس ء واستہ کسے ء را گچین کرتگ؟“

”ترا گو مے گپ ء چے کار؟“ آترا باز زہر اتک،

”او ہو تو و مپتہ تڑس نئے۔ راست انت منا چے کار؟

بلے اینکس زہر گرگ ء ضلورت نہ انت۔ اے تئی جندء معاملہ نئے منا

گپ جنگ ء حق نیست۔ حیر، زہر مگر۔

”نوں زیات بکواس مکن“۔ اے گشان ء آدو ہی نیم گاشت۔

آئی اے پی میں گیاں منا ژنڈلینت۔ من گوں آئی مہر ء محبت ء گپ

کنگ ء اول ء آ انت کہ۔۔۔۔

”چے تو ہمے زانئے کہ تو راستیں راہ ء نئے۔؟“

”من ہچ پکر کنگ ء نہ اوں“

”تئی اے پکر دانت دنیگہ تئی کر او ہداست۔ دنیگہ ہچ نہ بوتگ دنیگہ تئی

ورنا ہی ء امر انچش انت کہ تئی لوٹوک ہم بیت ء مہر کنوک ہم۔ گوں کسئی ء مہر بکن ء پدا

آروس ہم ء یک جو انیں زندے بگوا زین“ من آترا وتی نیکیں پنت ء شوندا ت۔

”چے ڈرا ہیں آروسی این زال شریں زندے گوا زینگ ء آں؟“

آئی گوں جو رجو ابی ء در اینت۔

”تو راست گشے بلے ہمے زندے زیبائی انت ء شہ نہ بوہگا شتر تر انت۔

مہر ء وشی دو جتا نیں چیز انت تو مہر در گچ نئے گڑاوشی ہم رست کنت۔ آروس ء رندگم

ہم وشئی ۽ تہا بدل بوت کنت زند باز زیبا انت۔ اگاں انسان زندگ انت اگاں نابہ
بوہی ۽ ناپاکی۔“

من گوں نا اہیتی ۽ وتی دیم چکرہ بینت ۽ منی جان ۽ لرز گے زرت من نزا نیں
چے چے گشت۔ من وتی ہوش ۽ نہ ات اوں یک دم یک چیزے بوت ۽ منی مجگ ۽
نوکیں چراگ بلگ ۽ لگ اتاں۔

”اگاں تو منا گچین نہ کنئے ہج گپے نہ انت من مزن دلیں مردے اوں ۽
شہ تئی اے گپ ۽ من دل ۽ نہ کنیں۔ من اے شری ۽ زانیں کہ من سکلیں حراہیں
مردے اوں وہدے من ادا تک اوں آوہد ۽ من باز نشہ ات اوں۔۔۔۔۔“
پدا گوں و تا گشت اوں ”اُمی نہ انت کہ مرد ہر کس ۽ را پسند بہ کن زال ہم آترا مہر بہ
دنت اے دل ۽ معاملہ ایں ۽ دل ۽ فیصلہ ہم باز اجب بینت انت من وتی مہر ۽
درشانی ۽ شہ وت حجات اوں۔ بلے اے راستی ترا منگی کپیت کہ من یک آزاتیں
مردے اوں تئی و ڈرا کسئی ۽ گلام نہ اوں من وتی مرضی ۽ ہر کجا بہ لوٹیں شت ۽ اتک
کنیں۔ بلے توشہ بندات ۽ گلامی ۽ زند گوازیں گائے۔ تو وتی آزاتی ۽ ڈراہیں وشئی
دگرانی دست ۽ داتگ انت۔ نوں تو اگاں اے زمزیلاں پروشگ بہ لوٹے ہم
بلے باز گران انت۔ اے تئی بد بہتی انت من ڈراہیں چیزاں زانیں نوں من
زیات نہ گشیں۔

پرچہ کہ تو زانے بلے منی گپ ۽ سر پد بوہگ ۽ جہد ۽ نہ کنئے۔ ترا تئی بانک ۽
وامانی زمزیلاں گوں بستگ۔ چے من راست گشگا اوں، آئی انگہ ہج نہ گشت۔ بلکنہ
منی گپانی باروا پکر کنگ ۽ ات۔ ”گڑا تئی سرا چک ۽ تان انت۔ ترا وتی آجوتی ۽

واستہ باز جہد کنگی بیت۔ تو انچیں مُصیبتی ۽ تہا کپتنگ ۽ بزائ تو وتی ارواہ شیطان ۽ بہا کرتگ۔ اے دُاہیں راستی آل ابیدتی ۽ وڑا منی بحت ہم حراب انت۔ ۽ حرابیانی کڈ ۽ تہا کپتنگ اول بلکنہ تو بزائے کہ شراب پہ دل ۽ تاہیر ۽ ورگ بیت، نون تو بگش اگاں من شراب وریں ۽ وتی گماں بیحال مہ کنیں گڑا دگہ چے بہ کنیں؟ اے وہد ۽ مادونیں یکجائیں۔ رندا چے بیت کئے زانت۔ بوت کنت کمیں دیر ۽ رندا دوئیں یکے دوہی ۽ سرا چو جنگل ۽ جناور ۽ اُرش بہ کناں۔ چے ایش ۽ رامہر ۽ درشان گشگ جاتر انت؟ چے انسانانی یکے دوہی ۽ نزیک بوہگ ۽ ہمے راہبند انت؟ اے و باز تر سنا کیں ندار گے بیت۔ تو چے گشے؟

”ہاں تو راست گشے۔“ آئی یک دم منی گپ من ات۔

آئی رضا ۽ منگ ۽ گپ ۽ منا یک وش یے دات۔ بلکنہ لہتیں ملت ۽ ساری وہدے کہ آئی چم مناسک اتاں گڑا آوہد ۽ ہم ہے پیمیں جوزگ ۽ حیال آئی دل ۽ ودی بوتگ اتاں۔

”نزیک بوہگ ۽ دوست دارگ ۽ جوزگ کجام ہم وہدی ۽ ودی بوت کن انت۔“ من وتی دست ۽ دل ۽ را گچینان ۽ پکر کرت۔

وہد یک پیمانہ اوشتیت ۽ وتی وش بہتی ۽ سرا پھر کنگ ۽ لگ ات اول۔
 ”چے منی تہا مقناطیسی تاکت ۽ است“ من پکر کرت آ منی نزیک ۽ اتک۔ من انچش مار ات کہ آئی منی گپ من بیتگ ۽ آگوں من سک باز نزیک بوہگ لوٹیت۔ بوت کنت آ منا چکا سگ ۽ انت۔

”تو گوں من اینکس نر یک ے منا باور نہ بوہگا انت“ من گوں

مہر ے گشت۔

”منا ہم بازوش لگگائیں“

”چنکس وشی بیت و ہدے مادونیں تئی پت ے لوگ ے بنیں۔

آتئی جنڈ ے وتی لوگ انت۔ آسرات ے وشیں۔

”بلے اگاں اے پیم مہ بیت گڈا چون بیت؟

آئی اے گپ ے منی سرچکرینت۔ من آزر راراست گشگ ے فیصلہ کرت آئی
منا ہمنکس متاثر کرتگ ات کہ من گوں آئی دڑوگ بست نہ کت ”من کدی نہ من
اتگ“ من زوت زوت ے گشت۔

”ہر و ہد ہر گپ بوت کنت بلے ترا بلکنہ کسئی ے رد گشگ تو باز معصوم ے

اگاں کہ من تئی پیلو یں کسے ے سر پد نہ اوں بلے من اے منگ ے تیار نہ اوں۔

کہ تئی پیمیں جنک ے وتی مرضی ے ادا احتگ۔۔۔“

”منی وڈیں جنک ے تئی مطلب چے انت؟ کمیں زہر گرگ ے ڈول ے گوں

آہستگی ے آئی گشت بلے من اُشکت۔

شما ے مہ زان ات کہ من آجنک ے رار ددینگا اتوں اے یک بدگمانی

یے۔ پدا ہم جنک حاموش ات بزاں کہ آئی شہ منی گپاں بدنہ بُرتگ ات۔

”گوش بدر لیزا! من ترا وتی بارواراست گشیں۔ اگاں شہ کسان ے منا وتی

گس یے بوتیں گڈا من اے پیم نہ بوتگ اتوں۔ اے گپ مدام منا مونجا کنت حیر

! اے واللہ شرتز زانت کہ اگاں منا وتا راکس یے بوتیں گڈا من چون بوتگ اتوں۔

تئی پس ءِ ماس تئی شمری ءِ لوٹنت تئی ڈُژمن نہ اَنت۔ کم آں چہ کم سالے یک رندے
 اَلْم پرتو وتی محبت ءِ درشان کننت۔ تو اے ہم زانے کہ تو وتی گس ءِ وش ءِ ایمن ءِ
 نندے۔ من وُد رانیں عمر ءِ بے گس بوتگ اُوں۔ ہے سبب اَنت کہ منی تہا گزانی ءِ
 سنگینی ودی نہ بوتگ، “من آئی ءِ نیمگا چار ارات کہ بلکیں آچیزے گُشیت بلے آئی پچی نہ
 گُشت۔

من وتی گپ برجاہ داشت۔ بلکیں تو منی ٹوک ءِ سر پد نہ بوہگائے۔ بے
 شک اے فضول ءِ عبرت ءِ گپ اَنت بلے تو کمیں منی حال ءِ سرا چار و تپاس بکن! اگاں
 مناجنکے بوتیں گڈا من آئی ءِ راشہ بچکاں زیات مہر داتگ اَنت من راست گُشکا اُوں
 “من وتی دیم دوہمی نیمگا ترینت ءِ ہنچو پہ دیم گپ کنگ ءِ لگ اَنت اُوں بلے منی
 مسد آرا وتی نیمگا دلگوش گور کنگی اَنت۔ وتی اے پیسیں حرکتے ءِ سرا من وت حجالت
 بوت اُوں۔

”بلے اے پیس پر چہ بوت؟ آئی شہ من جُست گپت۔

من وش بوتوں کہ آمنی گپاں گوشدارگا اَنت ”من نزانیں لیزا! من ایوکا
 اے زانیں کہ منی پت یک سکیں مردے اَنت بلے آئی ءِ را گوں وتی جنکا باز مہر ءِ محبت
 اَست اَنت۔ آئی وہد و ہد ءِ سرا آئی دست ءِ پاد چُک گپتگ اَنت ءِ وتی مہر ءِ درشانی
 کُرتگ اَنت و ہدے آئی دیواناں ناچ کُرتگ اَنت۔ گڈا آچو بت ءِ ڈول ءِ نشنگ ءِ
 آرا چارتگ اَنت۔ آرا گوں وتی جنک ءِ باز مہر اَنت۔ من ایشی شاہد اُوں و ہدے آدم
 بُرتگ ءِ آرام کنگا بوتگت گڈا آئی ءِ را پاد کنگ ءِ ہا ترا منی پس ءِ آئی چمان ءِ گوں مہر ءِ
 سمارتگ ءِ آئی ءِ چپ ءِ چا گرد ءِ صلیب ءِ اشارہ کُرتگ اَنت۔ آوتی واستہ باز کنجوس ءِ

دلاپ ات۔ ہر وہدا آئی حال بد حال ات بلے ڈرائیں مال ء مڈی وتی جنک ء سرا
 ہرچ کنان ء وش بوتگت آئی واستا گڑاں بہائیں ٹیکی گپتگ ات ے۔ وہدے آئی
 ٹیکی زرتگ وش بوتگت ء آئی ء منت گپتگ ات گڈامنی پس ء نزا تنگ ات کہ
 چوں وتی وشیاں درشان بکنت۔

پس وتی جنکاں باز مہر دینت بلکیں ماس اینکس مہر نہ کنت اینکس کہ

پس۔“

”نوں دیما بگش۔ امن اشننگا اوں۔“ آئی گوں بچکنگ ء گشت۔
 ”چے منا پہ کسئی ء پد آہگا انت۔؟ بوت کنت انچش بہ بیت۔ اے ہم
 بوت کنت آدگہ کسئی ء مہر کنت یک انچیں درامدے کہ آشہ پت ء زیات آئی ء را
 مہر دات بکنت۔ بلے اے پیم پکر کنگ شتریں گپے نہ انت۔ اے ضلوری نہ
 انت کہ ہمک پت گوں وتی جنک ء ہمکنکس مہر بہ کنت۔ من پکر کنگ ء ات اوں
 کہ آروس ء ہوار مرگ ء حیاں ہم ضلوری انت۔ منائیشی لوٹوکانی پٹ ء لوٹ کنگ
 لوٹیت۔ بلے من آتراموہ دینں کہ آوتی لوٹوک ء آروس بہ کنت۔“ مدام اے پیم
 بیت کہ پس وتی جنک ء پسند ء لجم نہ بیت ء پدا چہ ہدا کہول ء تہا یک پرشت ء
 پروشے بنا بیت۔ بازیں مردم وتی جنک ء جو انیں وڑی ء آروس ء جاہ ء آہاں بہا کن
 انت۔“

”اگاں اے وڑکن انت گڑاتئی چے؟“

”اے پیم ہما کہولانی تہا بیت کہ آمہر ء خد ء سرا باور نہ کن انت“ من وتی
 پیما جوزگ ودی کنان ء گشت ”اودا کہ مہر نہ بیت اودا شرم ء حیا ہم نہ بیت۔“

من بازیر چُشیش مردمان ء زانیں بلے اے و ہدء ایشانی باروا گشان ء ترا
 ملور کنگ نہ لوٹیں۔ تئی وتی کہول ء تہا چنکس شیطان ء کینگ داریں مردم
 بینت۔ شہ آہاں کسے ء باروا پکر بہ کن۔ گریبی یک مزنیں لانت ءے ء اے دُراہیں
 حیڑہ شہ نیز گاری ء ودی بینت۔

بزاں تو اے گشگ لوٹ ءے کہ مزنیں ٹک ء بولکانی تہا اے حرابی ودی نہ
 بینت۔ داں اے حد ء کہ گریبیں مردم اگاں شریف ء ایماندار بہ بنت گڑا آ جوانیں
 زیندے گواز بینت کرت نہ کن انت؟

”ہاں اے یک راستی یے“ دوہمی دگہ یک گپے لیزا! مردوتی ڈکھ ء وسیلاں
 گیش ء گیوار کنگ لوٹاں۔ وتی وشی آنی حساب نیست۔ اگاں آگوں ایمانداری ء
 وشی آنی پٹ ء لوٹ ء بہ کناں گڑا دنیا ء تہا گام گام ء وشی تالان انت ء شہ گم ء یا شہ دگہ
 ہے پیمیں حرابیں جاوری ء ہم شریرں چیز درگیجگ بیت کنت۔ ہے پیا کہول ء لوگ
 بانک ء لوگ واجہ ء نیام ء ہم رد پکھی دور کنگ ء جوانیں زندے گوازینگ بوت
 کنت۔ خدا مئے سراحم بہ کنت۔ کمیں پکر بہ کن۔ اگاں ترا یک جوانیں ء نیکیں لوگ
 واجہے بہ رسیت کہ آترا مہر بہ دنت۔ تئی ہمک گپ ء پلہ مرزی ء بہ کنت ء شہ تو دور
 بوت مہ کنت گڑا چے تو اے نعمتانی شکرانہ گرے؟

ہے پیمیں کہول شریرں زندگوازین انت۔ باز و ہدء شہ دلپدر دیں وسیل ء
 واکیہ آں ہم جوانیں چیز دیما کابنت۔ بے شک کہ اے دنیا ء تہا گم ء گڑتی باز
 انت۔ بلے ترا ہر گام ء ہمک راہ ء سراوتی وشی ء واہگ درگیجگی انت ء شہ وتی کرد ء

کاراں گم ء موسم ء را بہار ء موسم ء بدل کنگی انت۔ وہ دے تو آروس کنئے گڑا ڈراہیں
 راہ ء دروتاوت پیچ بیانا رونت۔

اولی لہتیں سال بازارزش دار انت۔ اے مہر کنگ ء وشی آنی دست گرگ ء
 وہ انت۔ اے روچانی تہا گوں لوگ واجہ ء مر ء جنگ ء تہا ہم یک نزیکی یے بیت
 انت۔ بازیں زال پہ زانت گوں وتی لوگ واجہ ء مر انت۔ اے پیما آہان ء گوں یکے
 دوہمی ء وش کنگ ء موقع رسیت ء مہر ء جوزگ ہم گیشتر بیت انت من یک انچیں زال
 بولے ء کسہ ء ترا اُشکنا تیں۔ آنی گشگ ات کہ چوش کہ آگوں وتی لوگ واجہ ء
 باز مہر کنت پرے ہاترا آترا تنگ کنت۔ پریشان کنت بلکنہ تو اے نزانے کہ کسے ء
 راتاں پونز ء رسینگ ہم مہر درا نگازی ء یک وڑے۔

زال بول اے پیم پرے ہاترا کن انت کہ کمین پریشان کنگ ء رندا آترا
 ہمنکس مہر دنیگ بیت کہ آں وتی دراہیں ڈکھ ء ملوری ء بیحال کنت۔ کمیں تنگ
 کنگ ء تہا بابا کے نیست۔

یک ساعتے ء چا گردگران ء سنگین و بیت بلے آئی رندا کہ وشی رسنت۔ آ
 بے مٹ بنت۔ لوگ وشیانی بنجاہ بیت۔

لہتیں زال بولانی تہا حسد کست ء کینگ ء نادراہی ہم بیت انت۔
 من یک انچیں زالے زانیں آوتی اے جوزگ ء دارگ ء بے سوب ات آ
 شپاں پاداتک ء وتی لوگ واجہ ء باروادا، اودا جست ء پر سے کرت کہ آ کجا شنگ۔
 چوش نہ انت کہ آگوں دگہ زالے ء وتی مہر ء درشان کنگ ء ایں۔ اے یک ڈکھی ایں

گپے۔ زال وت ہم زانت کہ رد انت بلے آمہرء جوزگ ء سبب ء لاچار انت۔
 جنگ ء رند کہ سلاہ بہ بیت آئی وتی یک مزگے۔ بزاں جنگ بہ بیت ء پدا یکے دوہمی ء
 پہل کنگ ء سنج ہم بہ بیت، نوں کہ چاگردٹھیت گڈا آنچش بے مٹ بیت چوش کہ آ
 اولی رندا دوچار کپتگاں ء مرچی آہانی آروس بوتگ اگاں دوئیں مہرانی منگیر نندا انت گڑا
 دنیا ء اچ ایشی ء مسترین نعمت دگہ نیست۔ رندا ہے گیاں آپنت ء نصیحت ء ڈولا وتی
 زہگان ء گشت ء یک درونت یے دنیا ء دینت۔ مہر یک پاکیں جہزگ ء یک
 انچیں چیزے کہ آترازانگ ء پھمگ لیب یے نہ انت۔

اے ڈراہیں لیب گوں یک لبرے ء بندوک انت ء یکے دوہمی ء سرا باور ء
 عزت اگاں اے جہزگ نہ بنت گڑا آروس کنگ ء ہیچ پاندگے نیست لوگ واجہ راست
 گشوگ ء سگ ء واہند بہ بیت۔ مہر ء محبت ہے ڈولا گیش بوت کنت۔

مہر ء زند پرچہ کم بیت انت؟ امر ء بنداتی روچانی جوزگ لہتیں سالانی تہا
 بلاس مینت انت ء پدا ہما زمانگ کیت انت کہ یک تاہیرے ودی بیت انت۔
 اے زمانگ کمیں ذراج انت ایشی رند کہ زندگوزیت انت آرواہانی ڈچار کپگ ء
 گوں بندوک انت ادا آیکے دوہمی ء تہا گار بینت انت نوں دوئینانی نیام ء ہیچ
 رازے پشت نہ کپیت زہگ مزن بینت آہان ء وش ء وش حال گندان ء وتی دل ہم
 لجم بیت ء تاہیر گپت۔ داں اے حد ء کہ سکیں پوریاتی ہم نہ تورینیت۔ داں کہ مہر
 برجاہ بیت۔ زنداے ہے پیما گوزیت۔ زہگان ء ورگ ء چرگ ء گندگ انسان ء
 وشیاں گیش کنت توری آوت شدیگ بہ بیت آوکیں زند ء آاوں یات کن انت کہ

ماس ء پت آں مئے واستہ چنکس قربانی دا تگ مروچی ماہر چنکہ قربانی دیاں آ مئے
 آؤ کیں زندہ مارا کار دینت۔ زہگ مزن بیان ء مات ء پتانی مثال ء دینت مرگ ء
 رنداواں اے زہگ مئے ربیدگاں زندگ دار آنت۔ پرچہ کہ ماہرچی کہ آہان ء
 دا تگ۔ آایشاں بیحال کرت نہ کن آنت۔ اے ذراہ مئے ذمہ واری انت۔

مہلوک گشیت کہ زہگانی رودینگ یک گرانیں کارے۔ منی خیال ء آ
 ردانت۔ اے ویک جو انیں شغلے۔ چے ترا زہگ دوست انت۔

لیزا! مناؤ زہگ سک دوست بنت۔ یک گپلو نین زہگے اگاں تئی کٹ ء
 بہ بیت گڑا انچش مارے کہ تو بہشت ء سر بوتگ ے۔ پت ء دل ہم چہ گل ء بال
 بیت۔ آئی وشی ء ہیچ کسا سے نہ بیت کہ آئی لوگ بانک آئی زہگ ء راجوں گوں مہر ء
 محبت ء رودینگ ء انت۔ یک زند وکیں تازگیں زہگے گوں وتی کسانیں دست ء
 پاداں اے دیم ء آدیما سرگ ء بیت انت۔ اے ندارگ چنکس وش رنگ بیت
 وتی پس ء راگندیت ء آئی نزیک ء رَوگ ء جہد ء کنت کہ پس آترا بزوریت ء
 بگل ء بہ کنت۔

وہدے مات، پت ء زہگ یکجا بنت گڑا اے ساعتاں دنیا ء ہیچ ڈکھ ء ویلے
 اودا سرکش ات نہ کنت۔ لیزا! ساری ء وت زندگواں زینگ ء ہیل بہ کن۔ دوہی
 آہان ء درونت بدے ء دنیا ء تہادرورے ایر بہ کن۔

”واہ واہ چونیں زیبائیں ندارگ کشی یے کرتگ تو“ من وتاراوت
 شاباشی دات۔ بے شک ہرچی کہ من گشت اے منی دل ء توارات ء منا پھر انت۔

اگاں آئی منی گیانء کمار نہ کرتگ ء منی سہرا کندگ بنا بہ کنت گڑا من چے کرت
کنیں۔ شہ اے خیالء منا زہرا تک وتی گشتا نک ء گڈی بہرء من زیات جبرگ
درشان کنگء ات اوں بلے نوں منی وت پسندی ہلاس بوتگ ات۔ بے تک ء
تواری ات۔ من آرا وتی نیمگا دلگوش گور کنائنت۔

”تو چے پکر کنگاے؟“ آئی یک گامے منی نیمگا چست کرت بلے پدا

اوشات۔

من زانت آئی تواری تہا یک بدلی بے اتک۔ آکمیں حجالت حجالت ات۔

”تو کتابی گپ چیا کنتے؟“ ہے مارگ بیت کہ یک حُب زانش بے

وتی دل ء تب ء گشتا نک بے دسیگ ء انت۔

آئی اے گپ مناد دست نہ بوت۔ من ودگہ پکرے کنگء ات اوں من

زانت کہ آوتی سنگینی ء پڈر کنان ء وتی جوزگاں چیر دسیگ ء جہدء ات یا و پروش ء

منگ آئی نزانتگ ات من گڑ ء منج ء تہا کپت اوں کہ نوں چے بہ کنیں یک دم من

ہے فیصلہ کرت کہ مناکمیں صبر ء ودار کنگی انت۔

(7)

اوہو۔ لیزا! اے تو چے گُشت؟ کتاب ہم گپ جن انت؟ ءمن و زانت
کارے نہ اوں بلکنہ یک نفسیاتی نادرا ہے اوں۔ پدا ہم اے گپ منی دل ء لگ
انت۔ من منن ایں کہ توشہ تہا نادراہ نئے۔ بلہتیں عادت دل ء برگ نہ بنت۔
چے ترا اے گپ ء سرا باور انت کہ تو کدی پیر نہ بے ء مدام ہے وڑا ڈڈ ء دلکش
بے۔ دگہ اے کہ اے گس ء مردم ترا پہ مدامی وتی حد ء دار انت؟ ادا کہ تو ہما
بیزاریں زند ء گوازین نئے۔ من آئی باروا ہم ترا بہ گشیں دنیگہ تو ورنائے۔ تئی ناز
دلاں ناچ پر مائیت۔ بلے آروچ دور نہ انت و ہدے تئی کراچ نہ بیت۔ اے گس ء
بس ہما مردم اتک کنت کہ وتی ہوش ء مہ بیت۔ بلے اگاں تو دگہ جا گہی ء بہ بوتین
اتے ء جو انیں زند ء گوازینگ ء بوتین ات نئے۔ گڑا بلکنہ تئی ورناہی ء جان
سلامتی ء تہا کمیں گیشی بیاحتین ات۔ دگہ کسئی ء ہم گوں تو مہر کرتگ ات۔ نوں ہے
پیامن تئی در ء احتگ اوں ء شہ تو مہر ء پنڈگ ء لوٹگ ء اوں اگاں تو منی اے گپ من
اتاں گڑا منی وش بہتی انت۔ باور بہ کن من گندگیں حیال نہ داریں ء نہ کہ تئی باروا اے
پیما پکر کرت کنیں۔ من و بس دست بندی یے کرت کنیں نوں اے تئی منشا کہ تو منا
مہر کنئے یا بے مہری ء دیمپان کنئے۔

یک پوریا گر ء کسانیں نو کرے گلام بیت انت ء آوتی دلیگاں کرت نہ
کنت مکہ تو کسی ء گلام نئے۔

تو یک آجوائیں مرد مے۔ ایوکا ہے پکر بہ کن کہ ادا ترا چے پاندگ
 رسگ ء انت۔ چے سبب انت کہ تو ادا ننگ ء لاچارے۔ تئی ارواہ تئی قوضه ء
 انت۔ ترا اے حق نیست انت کہ تو ایش ء را بہا بہ کئے۔ تو وتی مہر ء بے عزتی ء
 کرت نہ کئے۔ تو ہر چیز ء زانے ء ہر چیز ء سر پدے۔ اے یک بے مٹیں لالے
 اے یک قیمتی ہزانہ۔ ایشی بے عزتی گئے مرگ ء برابر انت۔ مہر دنیا ء ہر چیز ء
 بُرز ء بلند انت ء ایشی قیمت ء دنیا ء دُراہیں ہزانگ ہم دات نہ کن انت۔ نون تو وت
 پکر بہ کن تئی کر اچنکس مزین ہزانگے است۔ مہر ء ابید زند بے کار انت۔ اگاں مہر
 نیست گڑا ہی نیست۔

من اُشتگ کہ آمردم تئی باز حیال داری ء کن انت گوں تو ہمدردی کن
 انت۔ مگہ ایشی بدل ء شہ تو چے گر انت؟ کمیں وت بچار اے پیمیں گپ کنگ ء
 من وت شرمندگ بوہگا اوں۔ ہرچی کہ آورنت۔ آیک ڈرامہ یے۔ آترا بے کوب
 جوڑ کنان ء وتی کار ء کشگ ء آل آبا زحراہیں مردم انت۔ تو آہانی دست ء کپتگ ء
 وتی نابز انتی ء زریان ورگ ء۔ تو رودرگ ء۔ کہ آتئی ہمدرد ء حیرواہ انت۔

من ترا گشتگ کہ اے ذراہ تئی نابز انتی ء ء سادگی انت و ہدے کہ آزان
 انت کہ تو کجام و ہدی ء آہان ء یلہ کئے ء روئے گڑا آچتو ترا مہر دینت؟ چے آہاں
 کدی ترا وت پیسہی داتگ ء عزت کرتگ؟ ہچبرنا۔ اگاں آکمیں حیال کن انت گڑا
 ایوکا وتی مطلب ء واستہ۔ اگاں ناں تئی قدر ء قیمت آہانی کر اچ نہ انت۔ تئی ء آہانی
 نیام ء ہیچی یک پیم نہ انت آتئی سرا توازہ کن انت ء تئی بے عزتی ء کن انت۔ ہے
 است انت کہ آترا لٹ ء کٹ نہ کن انت۔ اگاں تو منی گپانی سرا باور نہ کئے گڑا
 یک روچے شہ آہاں جست بگر بچار کہ آترا وتی نشار جوڑ کن انت؟

تئی گپ، اُشکنگ، گوں شہ نفرت، آوتی دیمادوہمی نیمگا چکرین اُنت۔

تو پرچہ وتی زندہ برباد کنگ، ے؟ چار بیچارہ پکر بہ کن ورگ، چرگ، جاہ، آشہ تو چے پے پچ گرگ، اُنت مگہ اے ورگ، چرگ پرچہ یک عزت داریں جنکے کدی چشیں چیزے نزوریت کہ شہ آئی آئی بے عزتی بہ بیت۔ تو آہانی دام، کپتنگ، اگاں تو وتی چم پچ نہ کرتاں گڑاڈ راہیں زندتئی زندان، گوزیت۔ مناگمان اُنت کہ اے وہد زوت پیداک اُنت۔ اے حسن، ورنائی، چار روچ، ماہیکانی اُنت۔ ریلوائی، وڑا انجیں ساعتے کیت کہ اے شہ چماں دور بیت۔ اے مردم ترا بے عزت کن اُنت، شہ گس، در کن اُنت۔ آاے ہم نہ مار اُنت کہ تو آہانی واستہ چوئیں قربانی داتگ۔ وتی ورنائی بباد داتگ وتی جان سلامتی، حیال نہ داتنگ، وتی ہر چیز آہانی سیت، نپ، ہاترا قربان کرتگ۔ وہدے اے پیہیں نگلیگیں وہدے کیت گڑا کس گوں تو گوں نہ بیت۔

آہانی کہ تو خدمت کرتگ۔ آہان، کہ تو مہر داتگ۔ آڈراہ دور، اوشت اُنت، اندرگ چار اُنت، تئی سمر اُنت۔ بلکہ ترالانت، ملامت کن اُنت۔۔۔ وہدے کہ تو وتی ورنائی، جان سلامتی، زیبائی، زندہ وشیان، آہانی دست، داتگ۔ رندا تو بیست، دو سال، امر، چل سال، لگتے۔ اگاں وش بہتی، نادراہ نہ بوتے گڑا حداء، شگر، بگر۔ اے وہدے تو دست ہو رک، تئی کرا دگہ کارے نیست۔ بلے بے کاری ہم یک لانت، بیکاریں مجگ شیطانی۔

لہتیں مردمانی حیال اُنت کہ وئیل ایو کا دل، سمر اُنت، کن اُنت، کمیں ارس، ریچک، دل، راتا ہیر رسیت اُنت۔ اے یک انچائیں حیالے۔ پریشانی، گم ڈراہیں جان دل، مجگ، سمر اُنت، کن اُنت۔ حیر! تو بس گوش بدار! من چے رپنگ،

اول۔ یک لبزیے ۽ گشگ ہم تئی کڑا بلکنہ حرام انت۔ وہدے تو چداروئے۔
 بزاں کہ تو وتی گس ۽ بدل کنتے۔ یکے رند دوہمی ۽ گڑا تئی گڈی وہد کیت۔ وہد کسی ۽
 گوں ہمراہ نہ بیت۔ ایوکا شترین اخلاق ۽ شریں کردکار دینت۔ وتی باندا ت ۽ باروا
 کمیں پکر بہ کن۔ مرچی این کار باندا کار ۽ کیت۔

یک رندے من نوکیں سال ۽ موقع ۽ یک زالے دیست گس ۽ مردماں
 گپی ۽ سرا آتزا شہ گس ۽ در کرتگ ات ۽ آنیم لوچ سکلیں سردی ۽ دیسپان ات۔ آتزا
 کس ۽ جست نہ کرت ۽ آہر یکی ۽ نیمگ ۽ گوں پُر اُمیتیں چماں چارتگ ات کہ
 بلکنہ کسے آئی مدت ۽ بہ کن۔ آتزا جاہے بدنت۔ نزانان گوں آئی چے بوت۔ پرچہ
 من ہم چہ اودا درشت اول۔

نالیرا نااے پیس وہدے آہگ ساری تو وتی واستہ یک جاہے در بہ گچ۔
 چے تئی خیال انت کہ تئی استیں بانک دُراہیں زند ۽ ترا وتی کڑا داریت؟ رنج ۽
 نادراہی سکلیں حراہیں نادراہی یے۔ تو ادا بے گڑا ترا ہم گپت کنت۔ پرچہ کہ اے جا
 یک تہہ خانہی ۽ وڑا انت رنج، تپ ۽ ڈولیں نادراہی یے نہ انت کہ کمیں دیر ۽ رند
 بلاس بیت۔ اے نادراہی انسان ۽ چو وروک ۽ ڈولا وارت ۽ روت ۽ مردم ہے
 ماریت کہ آتزا پچی نہ بوتگ۔ کہ جان سلامت انت۔ آتزا ہر نیمگا سبز ۽ میتا پ گندگا
 کیت انت۔ تئی بانک بلکنہ ہے وش پکھی ۽ تہا انت تو بچار! کہ زوتاں زوت گوں
 ایشی چے بوہگی انت۔

تو وتی ارواہ ہم بند یگ کنا نینگ۔ دگہ ایش کہ تو آئی وام دارے۔
 پرے ہا ترا تو ہائی گپ ۽ جنے بلے وہدے تو مرگ ۽ سیمسراں رسے ہر چیز
 شہ تو زنگ بیت۔ تئی کڑا پچی نہ بیت۔ آئی رندا دگہ چے پشت کپیت گوں دمبر تگیں

گاماں مہلوک تئی کٹّ ۽ کڑا کابینت ۽ تئی مرگ ۽ ندرگ ۽ چار اُنت۔ تو دوتڑمپ
 دست بندی ۽ کنتے ۽ ہے پیم بوہگی اُنت۔ من اے دُراہیں چیزاں گندگا اوں کہ بوہگی
 اُنت، گڈسرا دُراہیں یکجا بنت ۽ ترا تئی گڈی منزل ۽ سرکن اُنت ترا تہنا یلہ دینت ۽
 دنیا ۽ وشانی تہا گار بینت۔ لہتیں روچانی تہا شہ آہانی دل ۽ تئی یات ہم ہلاس بیت ۽
 کسے تئی قبر ۽ سرا دوپٹ ارس ریچگ ۽ پل ایر کنگا ہم نیت اُنت۔

شہ اے پیمیں گم ۽ اندوہاں سر ریچیں گپاں منی وتی گٹ حُشک بوتگ ات
 ۽ منی گالوار ۽ تہا آہ ۽ زاری پدرا ات۔ مگہ پدا من یک پیم ۽ آماج بوہان ۽ یک دم
 حاموش بوت اوں۔

من وتی گپان ۽ بازسک ۽ دل پروشیں مار اتاں ایشی تہا لہتیں پیش دارگی ۽
 لہتیں کتابی گپ ہو اُنت۔ اگاں چہ من اینکس نا اُیتی ۽ گپ کنگ نہ لوٹنگ ات
 بلے شہ وتی عادت ۽ من لاچارات اوں آئی وتی دیم ۽ سرا بالشت ایر کرتگ ات ۽ زور زور ۽
 ہیسگ ۽ ات۔ بلکہ آئی دل تزگ ۽ ات۔ آئی بالاد انچش دز ہگا ات چوگٹے زمین
 جُعبے اتگ ات۔ وہدے آئی سگ ات نہ کرت گڑا آئی گز یوگ ۽ زاری ۽ ہو اوتی
 سینگ ۽ جنگ بنا کرت۔ وہد آے وس بوت گڑا آئی بالشت گوں دناناں ڈل ات ۽
 وتی دستان ۽ گٹ پاتک۔ رندا من دیست کہ ہر نیمگا خون تالان ات۔ آئی وتی خونیں
 لَنکان ۽ گوں وتی موداں لگاشت ۽ دنان نیچینان ۽ منی نیمگا اتک۔

من چیزے گشگ لوٹ ات۔ بلکہ من شہ آئی رحم ۽ دست بندی کنگ ۽
 ات اوں۔ بلے منی تو ارنی گٹ ۽ پشت کپت۔ سکلیں سردی ۽ منی سرا اُرش کرت ۽ دل
 ۽ مجگ تہا رونکی ۽ ہرجان بوت اُنت۔ کمیں ساعت ۽ رندا من ہوش ۽ اتک اوں گڑا من
 دیست کہ یک نیمگے موم بتی ۽ باکس ایر اُنت۔ من شُت ۽ موم بتی روک کرت لیزا

بچکندے آتر گپ جی انت؟ من حیران بوت اول، مناو دار کنگ کپت یک ملٹ
 یے رند آ پدا اتک۔ انچش گندگ بوہگا ات کہ آکمیں حجالت انت۔ نوں آبدل
 بوتگ ات مگہ پدا ہم کمیں بدگمان ء بدتب گندگا اتک۔ آئی چٹانی تہا نرمی ء شرارت
 ہم استگ ات۔ چوش کہ زہگے شہ مزینں مردمی ء یا شہ وتی مسترینے ء کُمکے لوٹگا بہ
 بیت۔ آئی چٹانی تہا سُہری بلکنہ بادامی رنگ ء خُمارے گندگ ات، شہ زندء باپور ء
 مستی ء سر رنجیں چم۔

من وتی جبرگ داشت انت۔ من اے پیش دارگ لوٹ ات کہ من
 جہل کپتگیں مردے اوں کہ کجام و ہدء کسے بہ لوٹیت منی چکاس ء بہ گیپت من وتی
 سرا بیسہ کنوکیں مردے اوں ء منی ہم یک ارزشتے۔ آئی یک کا گدے منی دیما
 ایر کرت۔ آ باز نابزانت ء سادگ گندگا اتک۔ اے یک شائر یے ء نبشتگیں
 چیزے ات باز جوانیں وڑی ء مہر ء جوزگاں سر رتچ۔ منانوں آشعر ء لبز ویات نہ
 انت بلے اے مارگ ضلور است انت۔ کہ آئی تہا چہ وڑا مہر ء درشان کنگ
 بوتگ ات آمہر ء راستیں درشانی ات۔

وہدے من نمدی ہلاس کرت گڑا من دیست کہ آئی چم مناسک داتگ انت
 ء منا چارگ ء انت آچارگ لوٹگ ء ات۔ کہ من چے گشیں باز زوتاں زوت کہ آئی
 تہاوشی ء پھر ء جوزگ پدرا تاں۔ آئی گشگ بنا کرت۔ گشگا ات کہ لہتیں روچاں
 ساری آکسے ء لوگ ء یک دیوانے ء شتگ ات آ باز نیکیں ء شرپ داریں مردم اتاں
 ء منی باروا آہاں ہچ نزاننگ ات۔ اودا آئی ہے شائرین نودر بردیست ء داں دیر ء
 آہاں یکجاناچ کرت گپ گپ ء تہا ورنا ء گشت کہ آ آرشہ کسانی ء زانت و ہدے آ
 وتی بیتگ ”ریگا“ ء جاہ منند ات۔ آدوئیں آوہدے زہگ اتاں ء یکجالیب اش کرت۔

آ آئی پت ء مات ہم زانت انت۔ ایشی ابید آترا بچی یات نہ ات
دیوان ء سے روج ء رند آئی ہما جنک ء ڈس ء آترا اے نمدی دیم دات ہما کہ آئی آترا
دیوان ء آورتگ ات۔ بس ہے گپ ات۔ گپ ء ہلاسی ء آئی لج کنان ء وتی چم
جہل ء جت انت۔

آ بے وکوبیں جنک بلکنہ ہے زانگ ء ات کہ شائر ء اے نمدی یک
ہزانہے یا یک یات گاریں چیزے۔ نزانان آئی پرچہ اے نمدی منا پیش داشت
بوت کنت آپیش دارگ لوٹ ات کہ اے دنیا ء آئی دگہ ہم دیوانگ استاں پدا ہم
نوں اے نمدی آئی پیتی ء سمران ء روت ء آڈرا ہیں زند ء اے نمدی ء پرمہریں لبزاں
وانیت ء وتارادز وگیں تسلّا دنت۔ من دل ء تہا بَش بَش وارت ء گوں حاموشی ء آترا
چار ات۔ کمیں ساعت ء رند من آئی دست گپت ء پدا گوں تیزی ء ڈن ء در اتک
اوں۔ سک برپ رچگ ء ات۔ من بلکنہ شہ سکیں جوزگاں گنوک بوہگات اوں۔
من اے دیم ء آدیمانہ چاران ء دیما جنزگ ء ات اوں گوں یک مکروئیں راستی ء
دیم پہ دیم ات اوں۔

اے آسمرءِ رسگءِ مناجیزے وہد لگ ات کہ راستی چے انت۔ یک
 مزنیں والے رند وہدے کہ من پاد اتک اوں گڑا گوستگیں شپءِ گپ منایات
 اہت۔ لیزاءِ واستہ ہما پاکیں جوزگ کہ منی دل ءِ ودی بوتگ انت۔ آچے انتنت؟
 یک پساتے ترس یارحم؟ منی خیال ءِ اے یک زالبولی ہسٹیر یاءِ ارشے ات۔۔۔
 من آترا پرچہ وتی ڈس داتگ؟ اگاں بد بہتی ءِ آبیت انت گڑا من چے کنیں؟ حیر!
 نوں چے کننگی انت وہدے کیت انت گڑا چاریں اتوں اے چوشیں
 مسلہ یے نہ انت۔ اسلیں گپ ایش ات کہ منازوتاں زوت زرکوف ءِ سیمونوف ءِ
 دیماوتی عزت کنائیگی ات۔ ہرچنکہ زوت بہ بیت۔ اے ارزش داروکیں معاملہ
 ات۔ اے باروا پکر کنان ءِ لیزاءِ خیال شہ مجگ ءِ دراتک۔

شہ درستاں ساری ءِ شہ سیمونوف زتگیں زرر منا دینگی اتاں۔ ایشی گیش
 گیواراے وڑا ات کہ زوت شہ اینٹن انٹولش ءِ پانزدہ روبل وام بزوریں اگاں آئی
 وش تہی ءِ مزن دلی برجاہ انت گڑا آوام دینگا چک ءِ پد نہ بیت۔

شہ اے خیال ءِ منی دل ءِ تہا کیسکی بوہگا ات ءِ من ہما وہدے دل ءِ آورت کہ
 من آترا چے گشیں۔ من گشیں ”من گوں لہتیں سنگتاں ہوٹل ڈی پیرس ءِ یک
 دیوانے ہوارات اوں ماوتی یک سنگتی ءِ راگڈی پارٹی دینگ ءِ ہاترا یکجا بوتگ

سیمونوفء بدئے من آت را گشت کہ لفافہء تہا چیزے ز رہم است انت۔ آہانی حیالء
ہم بدار بیگاہء من کمیں ٹیلانیء ہا ترادر اتک اول منی سرء درد گیش بوہان ات۔ بلکن
نوں منی سر ہم چرگء ات۔ شپء تہارونکیء منی تب گیش حراب بوت انچش مارگ
بوہگء ات گشے منی تہا چیزے پر شنگ منی ہوش بیگواہ بوہانء روگء ات منی دل
ہڈگء ات۔ بے تاہیری انچش گیش بوہگا ات کہ گشے نوں من مرگء اوں۔

منی عادت ات کہ مہلوکء ء مچیء تہا مردمانء اینگو آنکو کنان تیلانک
دیان وتی راہ جوڑ کرتگ ات چوش کہ شچانسکانی اسٹریٹ، سادونی اسٹریٹ ء
یوسوپوف گارڈن و ہدے کہ مہلوکء وتی کار بلاس کرتگ ء گیسء روگء بوتگ
اتوں۔ گڑا آو ہدء مہلوکء ء مچی گیش بوتگ ات ء منا باز مزگ اتلگ ات۔ نزانوں آ
و ہدء منی مجگء تہا چونیں کر مے ء سرگ بنا کرتگ ات۔

من اے رازء بہہ سر پد نہ بوت اوں۔ منی ارواہ یک بے تاہیریں
ارواہ ہے ات۔ کہ آت را یک ساعتے ہم تاہیر نیا تلگ ات بلے مرچی من باز ملورء
گمں بارات اوں۔ انچش لگ ات کہ شہ من مزین گنا ہے بوتگ۔
لیزاء حیال شہ دلء نہ روگء ات۔ ذی ہرچی کہ بوتگ ات۔ آئی منی زند عذاب
کرتگ ات۔ دُراہیں چیزانء یک نیمگے کناں من سیمونوفء نبشتگیں نہدیء سرا
اُمیت داشنگ ء نشنگ ات اوں بلے دل بے تاہیر بوہگا ات۔

لیزاء، لیزاء، لیزاء! من ہرچی کہ شہ آئی دور بوہگء ء جہد کرت آہہ منکس منی
نزیکء اتک۔ لیزاء من وتی ڈس داتگ ات پرے ہا ترا ہے اُمیت ات کہ آ
کجام ہم و ہدے اتک کنت۔

حیر! گاں آتک گڑا چے بیت؟ من پکر کرت۔۔۔۔۔۔

شرانت کہ بتیت۔ منی نندگ ء پاہگ ء ایندگہ چیزاں شری ء سرا
گندیت۔ ذی کہ من آئی دیما یک شہزادگے ات اوں۔ منی اے جاوراں گندیت
گڑا آئی چم پیج بہ بنت بے شک منی واستہ اے پریشانی ء گپے من آسرا ساپ ساپ
گشیں کہ من وتی باروا ہرچی کہ گشتگ ات آ ذراہ ڈروگ اتاں۔
ء اے منی کمینگی ات کہ من ترارد دیگ ء جہد کرت۔

بلے پدا من وتی ڈراہیں حیا لان ء وت نہ من ات۔ من پرچہ وتارا بلے
ایمان ء کمینگ گشگا اوں؟ دوشی ہرچی کہ من گشت آ ذراہ راست اتاں من وتی
جو زگانی راستیں درشان کرتگ ات۔ مہر ء جنگ ء تہا ہرچی روا انت۔

پدا ہم من لحم نہ بوت اوں ہمک ساعت من ہریشان بوت اوں کہ لیزا
پرچہ دیر کنگ ء انت باز ساری ء ادا بہ رستین ات۔ دوشی ایں شپ ء ڈراہیں
ندارگ منی چمائی دیما پڈراتاں آ ساعت و ہدے کہ مس باکس ء ٹال جت ء آئی بیم
آماج، بلور ء زردیں دیم ء رادیست آئی لٹانی سرا چونیں ہوادگیں بچکندے ات۔
چوش کہ کسے پہ زور آسرا بچکندگ ء سرا لاچار کنگ ء ات آوہدے من نزانت کہ من
چنکس آسرا مہر کنگ ء اوں ء دوہمی روچ اتک گڑا من یک رندے پدا وتی مجگ ء
سلیٹ ساپ کنگ ء جہد کرت۔ منی دل اجبیں حیا لانی بنزہ جوڑ بوتگ ات ء من
ہمک ساعت ٹرسگ ء ات اوں کہ دیم ء ساعت ء باریں من چے کنیں۔

منی تہا اے زوری است انت کہ من ہمک گپ ء مزن کنگ ء کوشست ء
کنیں بلکنہ اے چیز ء تہا من رداوں۔ مدام من ہے گپ ء سرا پکر کنیں بلے ہیل
روت عادت نہ روت۔ لیزا ہم انچیں پنگانے ات کہ منی دل ء مجگے وتی نیمگا کشتگ

اتان۔ ادا منی دُراہیں عقل گُشے گار بوتگ ات ۽ دُراہیں جوش ۽ دیوانگی بس ہے
 گپ ۽ سہرا تک ۽ اوشتا تاں کہ آکیت انت۔ ضلور کیت انت۔ آترا آہگی انت۔
 من کوکار کنان ۽ شہ کوٹی ۽ دراتک اوں۔ اگاں مرچی نا گُرا باندا آ زوت منیگا
 کیت۔ اے دل ۽ معاملہ انت ۽ دل ۽ راگوں دل ۽ راہ انت۔

شما اے گیاں سر پد نہ بنیت۔

نوں اے شہ منی سگ ۽ ڈن ات یک کسانیں و نیلے کسانیں گپے۔ چون
 پیلو یں بنی آدم ۽ زند ۽ تھا آشوب کاریت انت ایشرا ارواہ ۽ زبانی ۽ پاک ساپی ۽
 گوں تشبیہ دیک بوتگ۔ منی بے تاہیریں ارواہ و اوار مناسکین دیک ۽ ات کہ منا
 وت آئی کرا روگ لوٹیت ۽ وتی دل ۽ حالاں درشان کنان ۽ شہ آئی رحم ۽ پنڈگ لوگی
 انت بے پدا دوہی ساعت ۽ من وتار املامت کرتگ ات کہ من اینکس پرچہ جہل
 کپگ ۽ اوں ۽ ہے ساعت ۽ اگاں لیزا منی دیما بیاحتین ات گُرا بلکنہ من آترا
 کُشتگ ات۔

پدا ہم روج گوست انت آنیاتک ۽ من ہم آترا بیحال کنان ۽ شت اوں۔
 گوں و ہد ۽ گوزگ ۽ منی ابرمی شرارت ۽ شوکی پدا برجاہ بوتنت و اب و من
 دیتگ بلے نوں اے و ابانی تھا یک تاہیرے ات چوش کہ یک رندے من دیست
 کہ لیزا یک کسانیں جنکو یے۔ کہ آئی ۽ را من و اینزگا اوں ۽ آئی ۽ را یک شرے
 انسانے جوڑ کنگ ۽ جہد ۽ اوں، و ہد گوزان ۽ شت ۽ آورنا بوان ۽ ات۔ یک و ہدے
 اتک کہ آگوں من مہر کنگا لگ ات ۽ اے یک بے مٹیں مہرے ات۔

من پزانت وتارا بے تماہ پد رگرت۔ نزائیں من چوں وتی سرا ظلم گرت

بلے یک روچے آئی سگ ۽ او پارشت أنت ارس ۽ ہیسکگانی تھا آ منی پاداں کپت
کہ آگوں من سک باز مہر کنگا انت ۽ منی جتانی ۽ سگ ات نہ کنت۔

آئی اے پیم کنگا منی دل ۽ مجگ گشے واب شت أنت ”لیزا!“ من آرا
گشت ”اے ذراہ تئی مجگ ۽ حرابی انت۔ مہر ۽ محبت ہچ نہ انت ۽ نیکہ مناتئی مہر
پکار انت۔ مناتئی جوزگانی کساس شہ ساری ۽ بوتگت بلے نہ لوٹت کہ سر بکپیں۔
پرے ہاترانوں من تئی مستراؤں ۽ اے گپ پمن شتر نہ انت تو اے مہر ۽ رادگہ رنگے
بدے ۽ نون مذہب ۽ نیمگا دلگوش گور بکن۔

اے پیمان تراوتی کنیں۔ منی مہر روحانی انت۔ من آئی ۽ راجارج سینڈ ۽
یک شعرے اشکنانت۔ شہ مرچی ۽ تو منیگ ۽ من تراودینت ۽ وانینت۔ تو باز
نیک ۽ معصوم ۽ تراوتی لوگ بانگ جوڑ کنگا من پھر بندیں ۽ پداہما شعر منی زبان ۽
سرا تک۔

”تئی آہگ ۽ اے گس بیت انت کہ جنت یے

تو بیا ادا بگند، اے مہرانی جنت یے“

۽ پداما یکجا بوتیں۔ مادل ۽ میل ۽ سیل ۽ سواد کُرت ورگ ۽ چرگ ۽ شہ دنیا ۽
ڈرائیں و شیاں مزگ زرت۔ مادر ملک ۽ ہم شتیں ۽ ہر پیمیں و شئی ۽ آرام دیست۔

نون من وتی زبان ۽ دارگ ہیل کُرتگ ات اے پیم مہ بیت کہ مہلونک
آرا ذراج زبان، دپ دڈوالا بگشاں۔ من ہے پیمیں بندو بستے کُرت کہ مہلونک
بیگاہ ۽ ڈن ۽ درمیا انت (من ہنچش اندازگ کُرتگ ات کہ مہلونک چونائی ۽ بیگاہ ۽
ہپت بجا ڈن ۽ درکایت) نہ آگوں کسئی ۽ دوچار کپیت ۽ نیکہ آکسئی ۽ راوتی باروا

چیزے گشت کنت بلے اے ویک والے ات۔ نوں واب راستی تہا بدل بہ بیت۔
آکیت ء ام کیت انت۔

اے باز شربوت کہ اپولون ء یک تہل ء تڑپشیں گے جنان ء مناشہ وابانی
دنیا ء در کرت۔ اینکس و شیں واب یکیں ساعت ء آئی ڈراہیں مزگ ہلاس کرت آ
یک باز دور گندیں مردے ات شہ بازیں سالاں ماگوں یکے دوہمی ء سر ء پیٹال
اتیں ء نفرت ہم استگ ات۔ اُف منی حد! مناگوں آئی سک نفرت ات۔ من
گشت نہ کنیں۔ دنیا تہا مناگوں کسئی ء اینکس نفرت نہ ات۔ چوش کہ گوں آئی
ات۔ بلکن برے برے دل ء لوٹ ات کہ من آئی سرا بہ پر و شیں یاوتی سرا۔ آیک
پیرین ء جو انیں مردے ات۔۔۔۔۔

دست ہو رکی ء درزی ء کارے کرتگ ات۔ نزانان پرچہ باز وہد ء آئی منا
انچش ذلیل کرتگ ات۔ کہ بس گشگ نہ بیت۔ آ باز مغرورات۔

آنہ ایوکا منا بلکنہ ڈراہیں مردمان ء ہے ڈولا چار اتگ آئی سر و چوناسیا
کوٹ ات کمیں مود کہ نیام ء پشت کپتگ ات آہان ء شمری ء سراتیلے جت ء پدا
مودان ء پیشانی ء سرایلہ ء داٹگ ات تیل چڑان ء آئی دپ ء تہا شت انت ء
”v“ ء وڑیں شکلے جوڑ بوتگ ات۔ آ تراوتی علم ء زانت کاری ء پیش دارگ ء باز
شوق ات۔۔۔۔۔

آ غرور ء وت پسندی ء جہت ء شہ مقدونیہ ء سکندر ء ہم دیما ات آ تراوتی
کوٹ ء بٹن ء وتی لنککانی ناخناں گوں باز مہرات۔

آہمک ساعت ء گوں ایشاں لیب کرتگ ات۔ آ منا یک زالمیں حا کے

گندگا اتک۔ گوں من باز کم گپے کرتگ ات۔ و ہدے کہ آئی مناد یستگ ات گڑاوتی
دیے دو ہی نیم گچڑ یستگ ات۔

منی چچ کارے نہ کرتگ ات ء ساپ ساپ گشتگ ءے کہ اے منی کار نہ
انت ایشی تہا چچ شک نیست کہ منی نڑء آدنیا ء مستر یں احمق ات بلے آگون من ہے
باترا لچ اتگ ات کہ من ہمک ماہ ء گڈ سرا آئی پگارا آئی دست ء دا تگ ات۔ ہپت
روبل مپتے پگار ء زیان ء سرازیان دا تگ ات ءے آئی گندگا گوں منابدا تگ ات
آئی مستر یں لائک نفرت چیز آئی لُنٹ اتاں بلکنہ آئی زبان ہم باز دراج ات کہ
دپ ء تہا جا گپے نہ کرتگ ات۔۔۔۔۔ بلے آوتی سرا پھر بست ء ہے زانتے کہ آئی
ڈیل ء بالاد ء ہمک چیز آئی دڑ شم ء تہا ڈ ولداری آرگ ء انت۔ آگون باز زمین ء
جہلیں توار ء گپ جنگ ء ات۔ وتی دست ءے پُشتہ بستگ اتاں ء چمے بہ زمین ء
انت۔ و ہدے آئی مذہبی چیز ونت ء دعایے لوٹنگ ات گڈ اشہ بیم ء من وتی مود
ہر جینتگ اتاں۔

سہب ء بیگاہ آئی گوں نیم مردگیں توار ء عبادت ء ورد کرت۔ چو گٹے پُرس ء
پتر ء نشنگ۔

ہماندارگ ء زیات چارگ کر زاتگ ات و ہدے کہ آوتی دعا ہان ء بلاس
کنگ ء بوتگ ات۔

آئی گز یوگ ء زاری ء ہوار مُشک ہم جنگ اتاں کہ ابو چنان ء آئی کر ءا
اتگ اتاں گڈی جبر ایش کہ آمنابہ یلہ دیگا تیار نہ انت۔

منا آسودگیں زند دوست نہ بیت۔ منا وتی تنک ء تہا ریں کوٹی دوست

انت۔ ادا کس نیت ۽ نہ روت۔ بس اپولون منی کوٹی ۽ یک الی ایس بہرے جوڑ
 بوتگ۔ ہپت سال گو سنگ نہ آجا ہے روت ۽ نیکہ من آتر اشہ ادا در کرتگ۔

آئی پگار ۽ دیگا اگاں دو، سے روچ دیر بہ بوتیں گڈ آئی انچیں کرد کرتگ
 ات کہ من نرانت کہ کجا بروئیں بلے اے روچاں من رد دیگا انچش زبرات اوں کہ
 من اپولون ۽ ہم نہ بکش ات۔

من آترا یک درونت ۽ دیگ لوٹ ات ۽ شہ پانزدہ روچ ۽ آئی پگار
 داشتگ ات اسل ۽ اے دو سال ات کہ من آترا ہے پیدا داشتگ ات۔ من آترا پیش
 دارگ لوٹ ات کہ من چشیں کسانیں مردے نہ اوں من اگاں بہ لوٹیں تراہینار ۽
 کشت کنیں۔ من و دیم پہ دیما اے پیم نہ کرت۔ بس حاموش بوت اوں
 ۔۔۔۔ من ہے ودار ۽ ات اوں کہ آوت بہ لوٹیت۔ پدا من گوں شانے ۽ دراز ۽ پچ
 کنیں ۽ ہپت روبل در کنیں بلے آترانہ دین اش من اے پیش دارگ لوٹیں کہ من تئی
 واجہ ۽ مستر اوں ۽ ہرچی کہ من بہ لوٹیں ہماوڑ بیت ہاں اگاں تو دست بندی بہ کن ۽
 منی دیما منت ۽ زاری بہ کنتے گڑ ابلکنہ ایشاں ترا بدئیں۔ اگاں نا گڑ اودار بہ کن۔

مگہ آہم یک زد کنوکیں مردے ات منی سگ چار روچ ۽ تہا ہلاس بوت
 بلے آہے پیم پیش دارگ ۽ ات کہ آترا پچی پرواہ نیست۔

بلے شہ کینگ ۽ پڑ ات آئی یک یک کارے منایات انت آئی وڑ ایش
 ات۔ کہ آئی مدام منا چم سگ داتگ ۽ چاراتگ ات اگاں من آترا کمارمہ کرتین
 ات گڑا گوں حاموشی ۽ دگہ وڑ ۽ پیہ دیما اتگ ات آگوں بے بز مشیں گاماں منی

کوٹی ۽ اتلگ ات ۽ دروازگ ۽ دپ ۽ اوشنا تگ ات یک دست ۽ پُشته ۽
 دوئیں پاددیم ۽ پُشته ۽ چمے مناسک داتگ اتاں۔ اگاں من یک دم آترا جست بہ
 گپتیں کہ آچے لوٹیت گڑاچ پسوے نہ داتگ ات۔

بس لہتیں سیکنڈ دگہ چارتگ ات ۽ لنٹان ۽ سُرینان ۽ وتی کوٹی ۽ شتگ
 ات۔ دوکلاک ۽ رند پدا اتلگ ات ۽ پدا ہا وڑ ۽ پیمے برجاہ داشتگ ات من آتراچ
 جست نہ کرت ۽ ہمانی وڑا آترا چارتگ ات داں دولٹ ۽ مایکے دوہمی ۽ چٹانی تہا
 چارتگ ات ۽ پدا آداں دوکلاک ۽ بیگو اہ بوتگ ات۔

بلے اے دروہیں کردگارنوں شہ منی پیم ۽ ڈن بوہگا اتاں نوں آئی یک دگہ
 نوکیں حرکتے بنا کرتگ ات منا چٹاں سک دینگا ہوارزورزور ۽ دم ۽ ہم کشتگ ات۔
 منا باز ہر ہم اتک بلے چے بہ کرتیں۔ یک رندے آئی ہے حرکت
 ہمنسکس ذراج بوت کہ شہ منی سگ ۽ ڈن بوت ۽ من کوکار کرت۔

”اڑے کمینگ، بدماش! چہ ادامہ سُر کجا روئے؟ ہمدابوشت۔۔۔ جبردار
 کہ شہ اداسرات ۽۔“

آئی حیرانگی ۽ منا چات بلے چچ نہ گشت ۽۔
 ”تئی اے مجال کہ تو منا اے وڑا بچارے۔۔۔۔۔ بگش جواب بدے۔“

داں سی سیکنڈ ۽ آئی ہچی گشت نہ کت ۽ پدا آہستہ آہستہ گشت ۽۔ ”واجہ
 منا پہل بہ کن“

”بوشت!“ من آئی سرا ارش کرت ”کمیں ہم مہ سُر۔ تو وتی کمینگی ۽ یلہ
 دے ۽ وتی چٹاں در بہ کن۔“

”اگاں لیزاء حیال مہ بوتیں من ترا کدی پہل نہ کرتگ ات“

مناد نیگہ لیزاء حیال گورأت کہ وہدے آکیت گڑا آترا یک نو کرے ء

ضلورت ہم بیت انت۔ پرے ہاترا من مداں مدان ء آئی پشتہ شت اول۔

کسے آستہ آستہ دروازگ ء ٹلگ ء ات ”برو! بچار ڈن ء کئے انت؟“ من

دروازگ ء نیمگادست ٹال کرت ء گشت۔

اپولون گوں حاموشی ء ڈن ء دراتک ساعتے ء رند پدا اتک ء گشت ء

--- ”یک زالے تئی جست ء انت۔ من آترا تہہ ء آہگ ء گشتگ“

ء ہے دمان ء لیزا منی دیما اتک ء اوشتات۔

(9)

”تئی آہگ ء اے گس بیت انت کہ جنّت یے
تو بیا ادا بہ گند، اے مہرانی جنّت یے“

من آئی دیما حجالت ء بے ٹک ء توارء اوشتا تگ ات اوں۔ منی اے
پیمیں حال ء گندگا آئی کمیں بچکند ات ء وتی پُچانی شرکنگ ء لگ ات۔ اے پیا
منے اے جنگ زوت ہلاس بوت۔ اپولون اوں مارا اے پیم گندان ء دگہ نیمکے ٹگل
ات بلے منی بے تاہیری ہلاس نہ بوت۔ بلکین لیزا منی واستہ زیات پریشانی ء سبب
جوڑ بوتگ ات من نزانت کہ من آترا چون وش اتک بہ کنیں۔

”بہ نند!“ یک کرشی یے ہمائی نیمگا کنان ء گشت من وت صوفہ ء سرا
نشت اوں۔ آکرشی ء سرانشت ء چم ءے مناسک دانت۔ ہمے اُمیت ء کہ من وتی
مہرء درشانی کنیں۔ آئی اے سادگی ء سرا منازیات زہر اتک بلے سگ ات۔
آ کمیں بے پرواہی ء انچش پیش دارگ ء ات بزاں اے دُچار کپگ
یک کسانیں گپے۔ وہدے کہ آئی دل لوٹگا ات کہ من دیما بہ کنزین ء مہرء
درشان ء بہ کنیں ء بہ گشیں کہ اے جتائی پہ من سک گران گو ستگ تو اینکس دیر چیا
کرتگ ءے۔

”لیزا! تو منا اے پیا گندان ء اے لم حیران بوتگ ءے“

دماں ء پولون چاہ ء کیک زرتگ ات ء تہا اتک۔ نزانناں پرچہ مناجب لگک ء ات
 کہ اے وہد ء آتر ادا آہگی نہ ات۔ لیزا آتر اجیرانی ء چار ات ء پولون ہم وتی چم آئی
 سراسک دات انت۔

لیزا! منی نیمگا بچار! آئی تہا چے است انت کہ تو؟

من کمیں زہر گران ء لیزا ء گشت۔

آسر پد نہ بوہگا ات کہ چے گشگا اوں۔

”حیریلہ دے۔۔۔۔۔ چاہ ء بور“۔ من انگہ زہر ء پڑ ات اوں بلے منا وتی
 سرازہر آہگا ات۔۔۔۔۔ آبے چارگ مپتہ۔۔۔۔۔ آئی دپ دیم ء رنگ گشے گشت آں
 وتار اسز ادیگ ء ہاتراس وتی زباں گوں دنناناں کج ات ”اے زباں ہم گندگین
 چیزے۔۔۔۔۔ مپتہ مہلوک ء درد یگ کنت“ من پکر کرت۔

ماداں پنچ ملٹ ء ہج نہ گشت۔ چاہ ٹیل ء سراسیر ات۔ ماکسی ء آتر ادست
 نہ جت۔ من مپتہ آتر پریشان کرتگ ات آوار وار گوں پڑا مپتیں چماں منا چارگا
 ات۔ بلے ہج نہ گشت ء۔

گوں لاچاری ء آئی گشت۔ ”من۔۔۔۔۔ من۔۔۔۔۔ شہ اودا۔۔۔۔۔ در آہگ ز
 لوٹنگ ات“۔ آئی گشگ بنا کرت۔ منا آئی سرازہر بڑگ بوت آوہد ء آہم چومنی ء
 گنو کے در ابوہگا ات۔ مناشہ وتی جور جو ابی ء بلے مانا نیں گیاں بد آہگا ات۔

بلے پد منی اندر ء شیطان ء جان کش ات ء من گوں آئی مرگ بنا کرت۔

”منابکش! ادا تو چیا اتلگ ء؟۔۔۔۔۔ منی گپ ء پسو ابدے۔

ترا کے ء لاچار کرتگ کہ تو ادا بیائے؟“ من وت نہ مارگات اوں کہ من

چے بکواس کنگا اوں ”من ترا گشیں زریبا نئیں جنک! تئی آہگ ء سبب چے
 انت؟ من چیزے جبرنگی دردواری ء ہمدردی ء گپ گوں تو کرتگ ات پرے ہاترا
 تو منی گپانی سرا باور کرتگ۔ تو اے بزائے کہ من توازہ کنگات اوں۔

من اے وہد ء اوں توازہ کنگا اوں تو چیا لرزگائے؟ تئی جان چیا لرزگا
 انت؟ من راست گشگا اوں من و ترا تون جنکات اوں۔ آروچی شب ء نان ء
 ساری من وتی سنگلتانی بے عزتی کرتگ ات۔ من ادا یک افسرے ء پٹ ء لوٹ ء
 اتنگ اوں۔ بلے من آترانہ دیست ء تو دیماتک ءے ء من وتی دل ء دراہیں زنگ
 تئی سرا رتک انت باندات کہ تو ہما دمان ء مناشہ لوگ ء در بہ کرتیں ات اسلیں گپ
 ہمیش ات ء تو ہے ہمہ ات کہ من ترا آجو کنگ ء ہاترا اتنگ اوں انچش انت نا؟ تو
 ہے زانتگ ات نا؟“

من اے زانت کہ آئی دل ء سرا چے گوزگا انت ء ہما بوت کہ بوہگی ات آ
 یک دم دوہی نیمگاشت ء گوں وتی دزمال ء وتی ارساں پہک کنگا لگ ات آرا
 چیزے گشگی ات بلے آ بے واک بوہان ء کُرشی ء سرا کپت۔

آئی چم منی دیم ء سرا سک اتاں ء آ شنک ء ڈولا بے وس منی بکواساں
 گوش دارگا لگ ات۔

بچار کمئیں حیاں بکن، من شہ کُرشی ء پادا تکلوں ء کوٹی ء تہانا چ ء لگ ات
 اوں۔ بلے شہ کجام گپ ء؟ من چدو گیش حراہیں مردے اوں اینکس تو پہمگائے۔
 وہدے من گوں تو ہمدردی یے درشاں کنگ ء اتوں تو ہما و ہدا منا کمارمہ کرتیں بلے تو
 ۔۔ داں ادا تک ء رست ءے۔ چے نون ترا پمن بزگ بوہگا انت؟ بالکل آوہدا

من تئی ارسان ء پھک کنگ لوٹ اِتگ اِت۔ تراشہ مُشکل ء در کنگ لوٹ اِتگ اِت۔ بلے من یک لگور یے ء پیما جست اوں منا و اے پشومانی انت کہ من تراوتی ڈس ء نشان چیادات۔ و ہدے من لوگ ء اِتک اوں من وتارا انت ء ملامت کرت کہ من پرچہ چوش کرت منا گوں لبزاں لیب کنگ ء شوق انت ء واب ہم باز گندیں۔ منا گوں کس ء ہمدردی ء مہر نیست انت۔

زانے اے و ہدامن چے پکر کنگ ء اوں؟ من لوٹیں کہ نوں من ترا ادا مہ گندیں۔ مناتا ہیر ء آرام پکار انت۔ تو و منی نگیگیں جاوردیست انت۔ ترامنی چاہ ہم پکار نہ انت۔

من زانیں کہ من یک بدماش، وت غرض ء بے وپائیں انسانے اوں۔ من شہ سے روچاں تئی باروا پکر کنگ ء اوں بلے اے ڈرائیں پکر گوں منی وت غرضی ء بندوک انت۔ چے اے تو زانے کہ اے سے ایں روچ من چون گوازینتگ انت؟ من وتارا تئی دیما پیش دارگ ء جہد کرت ء وتارا تئی دیما یک بامردے پیش دارگ ء کوشست کرت۔ نوں تو گوں وتی چماں گندگائے کہ من چہ وڑیں مردے اوں۔۔۔ منا یک درتگیں گاؤں یے گورا انت۔ پکیری وڑ ء پیم ء اے کسانیں تہاریں کوٹی انت کہ ایش ء را کوٹی گُشگ ہم نہ بیت۔ بلے من پدا ہم ہے گشیں کہ من وتی گریبی ء سراپہر بندیں منا اے ہم گُشگی انت کہ اے جاورانی تہا من یک دُر ء کشند ہے ہم جوڑ بوت کرت۔ بلے اے پیم نہ بوت اے منی وش بہتی انت پدا ہم ڈراہیں چیز تئی دیما انت ء من وتی باروا پچی چیر نہ دا تگ من وتارا کدی پہل کرت نہ کنیں کہ منی سبب ء تئی قیمتی ایں ارس شل اتاں من باز شرمندگ اوں اُمیت انت

کہ تو منا پہل کنتے۔ مگہ من تئی دیما چیا دست بندی کنگا اوں و ہدے کہ من ترا پہل
 نہ کنیں ترا منی دُراہیں جستانی پَسو دینگی انت۔ من اے من ایں کہ منی باطن باز حبیب
 یے من باز اہمک، جاہل، بے دردے اوں، منی وڑیں کتر ۽ حراہیں مردم اے
 گلزمین ۽ ودی نہ بوتگ۔

منی بحت ۽ ہجے نویسگ بوتگ کہ ہمک چارٹگا ۽ مردم منی بے عزتی ۽ بہ
 کنت بلکنہ توشہ منی بکواسیں گپاں تنگ بوتگ ۽ ۽ تو ہج نہ پہمگ ۽ ۽۔

بلے منا چے پرواہ۔۔۔ تئی زندگی برباد بیت گڑا بہ بیت۔ تو اینکہ دیر ۽ منی
 گپاں گوش دارگائے ۽ ہج نہ گشے۔ تئی اے پیم منادوست بوت۔

نوں تو دگہ چے اُشکنگ لوٹ ۽؟ چے دگہ انگت چیزے پشت کپتگ
 ؟ دگرے اگاں بہ بوتیں گڑا دیری شہ ادا تنگ ات۔

۽ اے دل تزکیں واکیہ ۽ یک واب ۽ ڈولیں ندارگے دیما تک۔ ایشی
 اشکنگا شامحیران بیت۔ لیزا کہ آئی من اینکس بے عزتی کرتگ ات۔ آئی منی مہر ۽
 منی دل ۽ جہلانکی ۽ جاگہ کرتگ ات۔ آئی زانتگ ات کہ من یک نادراہیں ذہن
 یے داریں ۽ منا گیش مہر ۽ ہمدردی پکار انت۔

آئی دپ ۽ دیم ۽ سراملوری ۽ پریشانی پد رات۔ آگوں باز بے تاہیری ۽
 پاد اتک ۽ اوشتات۔۔۔۔۔ ۽ منا شری ۽ سرا چارگا لگ ات۔ اے ساعت ۽
 منی دل ۽ ہم آشوبے ۽ سرکش ات۔ پدا آیک دم چونہ دیستگیں بلاہی ۽ منی سرا
 کپت۔۔۔ ۽ گشے بے سد بوت۔

”آمنائیل انت نوں یک نہ یک مُصیبت یے الم کیت انت“۔ من

گُشگ لوط ات پدا من صوفہء سرا کپت اوں۔ منی دیم جہلا ات ء ہیٹریاء ڈولا داں
پانزدہ ملت ء ہیسا کارا ات اوں آدیما تک ء منی چپ ء چا گرد ء یک لکیرے جوڑے
کرت ء پدا گوں حاموشی ء اوشتا بلے من یکشلا ہیسا کارگا ات اوں۔ اسل ء من
جالت ات اوں کہ آترا من وتی دیم ء چون پیش داشت کنیں۔ بلے من چیا
شرمندگ ات اوں؟ من وت اے نزانت مگہ شرمندگی مارگا ات اوں بلے نوں منی
بلے تاہیریں مجگ بدل بوتگ ات نوں آبا جن ات ء من یک پروش وارنگیں
مردے چار روچ ء ساری آہے وڑ ات و ہدے گوں آئی اولی وارڈ چار بوتگ ات
اوں ”اُف۔ منی حد! چے من شہ آئی حسد کنگا اوں“؟ من فیصلہ کرت نہ کرت۔ من
ندء کار بندگ ء جنگ ء پروشگ ء پلہ مرزے نہ اوں بلے من چے لوٹیں ایشی درشان
منی وس ء نہ انت۔

رندا من وتی آسیں جبرگان ء داشت ء وتی سرچست کرت۔ آہروڑے نا
وڑی ء منا وتی کمتری ء مارگ ہلاس کنگی ات۔ دوہی ساعت ء دگہ یک جبرے ء
سرچست کرت من آئی دست گوں سکی ء پرہت یک نیمگے اینکس آئی سراز ہر
آہگ ء دوہی نیمگا اینکس مہر، چے اے بدل گرگ ء وڑے ات؟ آٹرس ات ء پدا
منی بگل ء اتک۔

پانزدہ ملٹ گوسٹ۔ من یکشلا گنوکی ء بے تاہیری ء ادا اودا چکر جنگ ء
 ات او۔ ہمک ملٹ ء رند من پہ چیر وکائی لیزائی دیم چار اتگ۔ آ زمین ء سرائشنگ
 ات ء آئی وتی سر نپاد ء سرائیر کرتگ ات بوت کنت آگزیوگا انت۔ منا پدا زہر
 اتک۔ مگہ اے رندی آئی زانت کہ من شر نہ کرتگ۔ من نہ لوٹ ات کہ من وتی
 سپائی ء چیزے بگشیں۔ من ہم زانت کہ ہرچی بوہگا انت اجبیں جاوے۔ منی دل ء
 ہم وڑ پہ وڑیں حیاں آہگا اتاں۔ برے من پکر کرت کہ من بہہ گوں آئی مہر نہ کنیں۔
 بلے حیرانگی ء گپ ایش ات کہ اولی وار من گوں کسے ء مہر کنگا ات اوں۔ اے محبت
 ہم یک اخلاقی فرضے۔ من کدی ہم حیاں نہ کرتگ ات من ہم ایشی وڑ الیگ بنیں۔
 چے مہر ہم اینکس پاک ء لطیف بوت کنت۔

من وتی تہاریں کوٹی ء مدام ہے پکر کرتگ ات کہ مہر یک ڈکھ ء وئیل
 یے انت۔ منی مجگ ء بس ہے گپ نشنگ ات کہ مہر ء محبت یک گلامی ء تابداری ء
 نام انت۔ پرے ہا ترا من مدام گوں اے نام ء نفرت کرت۔ وہدے منا گوں مہر ء
 نفرت بوت گڑا اے نفرت مہر ء تہا بدل بوت ء منی گڑ ء کپت۔ آئی ہم اے فیصلہ
 کرتگ ء اتنگ ات۔ کہ منی دراہیں حرابی ء بے عزت کنگا ابید ہم آ گوں من مہر

کنت۔ یک گپے راست بگشیں؟

وہدے من چیر وکائی آترا چارگات اوں گڑا اے زاننگ ات کہ من مپتہ
آتراننگ کنگا اوں۔ وتی تبء برہلاپ من اے حیال ہم کرت اوں کہ آزوت پرچہ
چداچہ کم نہ بیت۔ منا آرام ء تہنائی پکار انت من وتی تہاریں کوٹی ء وش اوں۔ زندء
رنگ رنگیں وشیان ء من کمار نہ کرتگ ات ء منا ہچی شرن لگ اتگ ات۔

بلے نزانیں چنکس ساعت گوست آہماوڑ کپتگ ات کمیں ہم نہ سرات۔
باریں بے ہوش و نہ بوتگ۔ من پکر کرت۔ من حجالت بوت اوں ء دروازگ ء
ٹلگ ء توار اتک آ یک دم پاد اتک ء کُنڈے ء اوشتات بزاں کہ شہ من وتا
رکھینگ ء جہدا ات۔ دولٹ ء رند آ دروازگ ء دپا اتک ء منا چارات ء۔ منی
لنڈانی سرا بچکند گے ودی بوت ء من آترا چارات نہ کرت۔

”جوان اللہ ء میارے“ ڈن ء دروازگ ء نیمگاروان آئی گشت من چو
گنوک ء آئی پُشتہ تچان ء آئی دست گپت۔ من آئی مُشت پچ کرت اودا چیزے
ایر کرت مُشت پدا بند کرت ء پدا آترانہ چاران ء گوں تیزی ء کوٹی ء دوہمی کُنڈا
سُت اوں۔

من دزوگ نہ بندیں کہ من اے کار پہ زانت نہ کرتگ ات اسل ء یک
رندے پدامنی مجگ ء تہا یک سودا یے ء سرکشنگ ات۔ یا بے وکوبی یے بزبان
ات۔ ہمیشکا من ساپ ساپ گُشگ لوٹیں کہ من آئی مُشت ء تہا چیزے زر ایر
کرتگ ات۔ اے منی حبیبث این باطن ء درشان ات۔

اے خیال منا ہما وہدء اتک وہدے من دروازگ ء دوہمی نیمگا چیروکائی
 نشتگ ء چارگات اوں اے من پہ زانت کرتگ ات داں کہ آئی گیرت ء راگیش
 ڈک بجنیں من وتی چم یک دم دگہ نیمگے چرہ بینت انت ء من نہ لوٹ ات کہ آرا
 بچاریں ء پدالیزائی پُشتہ تنک اوں پدیانکائی سرامن آراتوار پر جت۔ ہچ پُسو
 نیاتک۔ مناگمان بوت کہ من آئی جہل ء ایر آہگ ء پادانی بزمش اُشتگ آل۔
 ’لیرا! اے رندی من کوکار کرت۔ ہچ پُسونیا تک ء ہمے ساعت ء ڈن ء دروازگ ء
 ٹلگ ء توار اتک۔ چوش کہ کسئی ء پہ زانت دروازگ گوں زور ء جتگ۔ پدیانکائی
 سراے توار شنگ ء تالان بوت۔

آشتگ ات من بے تاہیری ء کوٹی ء شُت اوں ء اپسوز کنگا لگ ات
 اوں ہما کرشی ء سرا کہ آلہتیں ساعت ء ساری نشتگ ات من آئی سرا وتی دست ایر
 کرت ء اوشنات اوں۔ یک ملٹ یے گوست۔ یک دم منی چم ٹیبیل ء سرا کپت
 انت کہ اودا کزنجیں پنچ روبل ء یک نوٹ یے ایر ات۔ ہمانوٹ کہ من پہ زور آئی
 دست ء داتگ ات۔ اے ہمانوٹ ات۔ ایشی ابیدگہ بوت نہ کرت۔ پرچہ کہ منی
 کرا دگہ نوٹ کہ نیستگ ات۔

من شہ آئی ہے اُمیت کنگات اوں بلکن اے اُمیت ہم نیستگ ات۔
 من بازوت غرضے ات اوں۔ اینکس کہ وتی سنگت ء واستہ ہم چیزے ہرچ کنگا
 تیار نہ ات اوں۔ کمیں ساعت ء رندگوں بے قراری ء من درشت اوں ء لیرا ء پُشتہ
 تچگا لگ ات اوں۔ آتنگہ دو صدگام اوں نہ شتگ ات۔

تنگی شپ نہ گوستگ ات برپ رچگا ات ء دگ ء سرا برپ ء اسپتیں
چادرے تالان ات دگ حالی ات ء منی توار باز کم ات۔ دو صد گام روگ ء رند من
اوشات اوں ء اے دیم ء آدیم چارگا لگ ات اوں ”آ کجاشت ات؟ بلے من آترا
چیا پٹگا اوں؟ چے من آئی پادانی دیم کپان ء شہ آنی پہلی لوٹاں؟ منی دل دز ہلگ ء
لگ ات۔۔۔۔۔ نا۔۔۔۔۔ نا۔۔۔۔۔ اے کدی نہ بیت۔ بلے پرچہ نہ بیت؟
من یک رندے پدا پکر ء تہا کپت اوں۔ منا گوں آئی نفرت نہ انت منا آئی وشی
آترا دینگی انت۔ آتر منی ارزش چے انت۔ کہ من اسپنکس و تامن لیکگا اوں؟ آترا
ایزادینگی ء مناہج حق نیست۔

من وتی جاگہ ء سنگ ء سیاہ بوت اوں تہارونکی ء من ہر چاریں نیمگا چارگا
ات اوں ء یک برے پدا من اے معاملہ ء باروا پکر کنگا لگ ات اوں ”چے اے
شتر نہ بیت کہ۔۔۔۔۔“ من وتارا تسلًا دیان ء پدا گس ء نیمگا اتک اوں ء راہ ء
حیالانی تہا باریں چے چے دیست اوں“

”ہے شتر بیت کہ آدراہیں زندہ ء ملور ء آزر دگ بہ بیت شہ الیشی کہ من
باند پدا آئی دل ء بہ پروشیں۔ مرچی کہ ہرچی بوت آہے ڈرا بہ مانیت۔ مداں
مدان ء آدراہیں گیاں بے خیال کنت ء زندہ گوں نوکیں وڑی ء گوازینگ ء
رپک ء ہیل کنت۔“

مگہ بلکہ من آترا داں باز دیر ء بیحال کرت مہ کنیں۔ نوں منافیصلہ کنگی
انت کہ مناوتی دنیا ء تہا زند گوازینگی انت داں کہ شہ امروز ء دراہیں جنجالاں آجوبہ ہیں۔

یا آئی پٹ ۽ لوٹ ۽ وتی زندہ گمانی دیسپان بہ کنیں؟ کجام گپ شرتربیت؟
 من حیالانی تہا دیست کہ من نادرہ اوں ۽ کس مناجست نہ کنت نہ کہ
 منی حال ۽ گپت۔ اے پیمیں پشومانی ۽ حجاتی من کدی نہ دیستگ بلکنہ اے ہما
 ذرا جیں سفر ۽ آسرات کہ من لیزائی مہر ۽ باپشتہ کرتگ ات من شہ نیم راہ ۽ واتر بہ
 کرتین ات۔

من گوں لیزا پدا ۽ چار نہ کپت اوں ۽ نیکہ آئی باروا من پدا چیزے اشکت،
 ادا من شمارا اے بگشیں کہ من باز دلجم ۽ وش حال اوں ۽ من پشومان نہ اوں۔ کہ من
 وتی مہر را گوں وتی دستاں وت گنگیر کرتگ مرچی و ہدے کہ اے ویل ۽ را باریں
 چنکس و ہد گوستگ ہرچی و اب ۽ حیال بیتگ: منی مجگ نزور بوہگا انت۔ بلے پدا
 ہم لہتیں یات دل ۽ بے تاہیر کن انت۔ نوں من زیات نبشتہ کنگ نہ لوٹیں۔ بلکن منا
 اے داستان بنا کنگی نہ ات۔ من شرمندگ اوں کہ من مپتہ بے مانائیں گپ نبشتہ
 کرت ۽ شمارا پریشان کرت۔ منی اے نبشتا نک لبرانک ۽ شریں ساچشتے اوں نہ
 انت بلکن منا اے سزا دیک بہ بیت کہ من اے دراہیں گپ پرچہ نبشتہ کرتاں۔

چے من پیش دارگ لوٹیں کہ من وتی زندوت پرچہ برباد کرت! چے من
 اخلاقی جہت ۽ تہارونکی آنی دیسپان بوتگ اوں؟ چے من ایوکا اے گشگ ۽ ہاترا
 زندگ اوں کہ من کرے ۽ ڈولا مرچی ہم وتی تہہ خانہ ۽ تہا زند گوارینگا اوں؟

پک انت کہ اے داستان شمارا کمیں ہم وتی نیمگا دلگوش گور کنا نینگا سوب
 مند نہ بیت۔ من اے گدار ۽ تہا بامرد ۽ جاہ ۽ بدماش ۽ کرد پیش داشتگ یا بلکنہ
 دوینانی، بلے اچ ایشی چے بیت۔ زندگی ۽ یک تے اے ہم است انت۔ مادراہ

بے وس ایس ۽ ہمانیمگاروئیں ہمودا کہ جاور مارا برنت۔ اے پیمازند یک عذابے
جوڑ بیت۔

اسلیں زندء مزگ گرگ ۽ ہاترا بے کساس جہد ۽ محنت کنگی کپیت ۽ ما
درست جان بڈ ۽ سُست بوتگیں۔ بازو ہدء ما یک بدلی ۽ واہگ دار بنیں بلے اے
نزا ناں کہ چے ۽ پرچہ؟

من زانیں کہ شمارا منی سر ازہر آہگا انت بلکنہ شما منی واستہ سکین ۽
بیمنا کیں سزا ہم درچن ات۔ شماوت بگش ات تہاریں تہہ خانہ ۽ تہا مردم ۽ پکرداں
کجا شت کنت؟ پہل کن ات۔ من وتی سپائی ۽ پیش کنگا نہ اول۔ من ہرچی کہ
گشگ لوٹگا اوں آایش انت کہ من وتی زندء داں گڈی حد اں برگ لوٹیں کہ اے
شمنے کارے نہ انت دگہ ایش کہ شما وتی لگوری ۽ رادگہ مانا یے دیان ۽ چیر دیک
لوٹگا ات ۽ ہمیش ۽ راوتی واستہ شرلیک ات۔

پیشکا من اے آسرا ستگ اوں کہ پہ آرا میں ۽ پہ آساستیں زندگوا زینگا شما
وتاراوت رددینگا ات۔ شما شتر تریں زندگوا زینت کرت کن ات۔ اگاں شما وتی جند ۽
زندء باروا چار ۽ بیچار بہ کن ات۔ ما و اے ہم نزا نہیں کہ زندگی چی یے ۽ ایشی مانا ۽
مطلب چے انت۔ اگاں مارا انچش یلہ دیک بہ بیت ۽ ماشہ علم ۽ ز بہر بہ بنیں۔ گڑاما
زندء راہ ۽ گار ۽ بیگواہ بنیں۔ ما چ سر پد نہ بنیں۔ کہ مئے منزل کجا انت؟

محبت چی یے ۽ نفرت چی یے؟ عزت ۽ بے عزتی ۽ جاہ کجام انت؟
ما انسانیت ۽ سرازلم کنگا نہیں انسان کہ شہ گوشت ۽ خون ۽ جوڑ بوتگ۔ ما

وتی سراوت لانت دیم دئیں۔ ما پھر بندیں کہ مارا انسان ءِ دژ وشم ءِ ودی کنگ
بوتگ۔ ماشہ بندات ءِ بے پاندگ ءِ بے کاریں نون ما دنیا ءِ تہا ایشی مزگ ءِ
گرگائیں۔ زوت مادگہ یک نوکیں گے بندات کنیں حیر۔۔۔۔۔۔ بازیں گے
بوت۔ نون منی نبشتہ کنگ ءِ بود ہلاس بوتگ۔

(مئے واستہ اول ہے شمر ترانت کہ اے داستان ءِ ہمد ہلاس بزائیں)

